PentaGram

ИСПОВЕСТ ПАЛОГ АНЂЕЛА

Пента Грам

ИСПОВЕСТ ПАЛОГ АНЂЕЛА

Метафизика
Београд
2009

Наслов: Исповест палог анђела
Аутор: Пента Грам

Прво издање: 2009.
Издавач: Метафизка
Тираж: 1000
Штампа: Штампарија Јовшић
Дистрибуција: Метафизика, 011-292-0062

УВОД

“Код људи постоји само мало непријатељство против Сатане и његових дела због тога што влада велико незнање у погледу његове моћи и злобе, као и у погледу универзалности његове борбе против **Б**ога и Његове цркве. У овоме су многи заведени. Они не знају да је њихов непријатељ моћни војсковођа који господари над умом злих анђела и да, са својим добро промишљеним плановима и вештим сплеткама, води рат против **Б**ога да би спречио спашавање душа. Међу тобожњим религиозним људима, па чак и међу самим свештеницима, мало се спомиње Сатана, осим можда успутно. Они не виде знакове његове сталне активности и његовог успеха, занемарују многе опомене о његовом лукавству, и изгледа да се не осврћу на његово постојање. “

Да, многи ово не знају... А не знају зато што ја нисам хтео да то знају. До сада је мој рад био обављан у потпуној тајности. Зашто? Разлог томе је што ја најбоље делујем онда када људи не знају за моје постојање, за моје намере и за мој начин рада. Одлучио сам да то променим. Од сада ћеш знати за мене.

Мислиш да је оно што чиниш и што си до сада чинио плод твог размишљања? Није. Ја манипулишем тобом. Завео сам те у готово свим подручјима живота. Испуњен си предрасудама, имаш погрешно постављене животне циљеве, наметнуо сам ти погрешно постављене животне ставове и уверења. Навео сам те на погубна задовољства. Поставио сам ти погрешне циљеве. У потпуном си мраку. Мој тријумф је тим већи што сам све то успео да учиним остављајући те у уверењу како си паметан и мудар, како си слободан да радиш шта желиш, како имаш могућност да уживаш у животу, како си до свега тога дошао сопственим стваралаштвом.

Није ми више занимљиво да те држим у незнању. Схватио сам да сам људску врсту толико понизио да и када сазнаш скоро све о мени, и када схватиш да је све оно што чиниш, у ствари, резултат онога што сам ти ја наметнуо, нећеш имати снаге да промениш било шта.

Ићи ћу толико далеко да ћеш, ако будеш пажљиво читао ову књигу, моћи да схватиш како да се извучеш из мојих руку, али ће твој узвишен его да буде мој савезник који ће и даље да те држи у мојој власти.

Да ли си спреман? Да ли си спреман да упознаш биће које је узрок свега ружног и злог на овој Земљи? Да ли си спреман да схватиш да, без обзира што мислиш да немаш никакве везе са мном, ти, у ствари, припадаш мени и служиш мени? Да ли си спреман на спознају да си сам одлучио да ја господарим твојим животом? Ниси? Нико није спреман за то.

Али чињенице су **такве**.

Мислиш да ниси под мојом влашћу због тога што си религиозан? Због тога што си хришћанин? Добар хришћанин? Мислиш да ниси под мојом влашћу јер ниси религиозан? Јер не верујеш у Створитеља? Јер не верујеш да ЈА постојим?

Почни да читаш и пронађи многа животна подручја где сам те завео, где си, и када, својевољно прешао на моју страну и под моју власт. Разоткрићу ти сву беду у коју сам те увео. Беду коју називаш животом. Схватићеш да последице које сада сносиш нису последице неког случаја, већ мог пажљивог и истрајно спроведеног плана над тобом.

Смешно ти је ово? Само настави да читаш, обећавам ти да ћу **ЈА** да будем тај који ће се на крају смејати.

И на крају ове књиге, и на крају твог живота.

Први део ове књиге следиће библијску хронологију. Ако ниси прочитао Библију, предност на мојој страни је тим већа, а твој положај толико гори.

Други део ове књиге је онај у којем управо ти играш главну улогу.
Под *мојом* режијом, наравно.

Луцифер

ПОГЛАВЉЕ 1

НАЈУЗВИШЕНИЈЕ СТВОРЕЊЕ

Из Створитељевих руку сам изашао као најузвишеније створено биће које је до тада постојало. Мудрост, лепота, способности и вештине које су ми усађене приликом мог стварања биле су изнад свега до тада виђеног. Остала створења су се дивила ономе што сам био. Додељена ми је највећа могућа улога коју једно створење може да има — херувим. То је највиши ред анђела који су у непосредној Створитељевој близини. Уживао сам да посматрам како ме остала створења гледају са љубављу, уживао сам да им показујем своју лепоту, своју мудрост, своје вештине, али нешто је недостајало. Мада је било одушевљења мојом присутношћу, мада је било искрене љубави према мени, мада су са радошћу извршавали оно што сам им рекао, у њиховим очима није било оне искре којом су гледали Створитеља и Његовог Сина.

Обузео ме је до тада непознат осећај. Нисам знао како да се понашам. Све у свему, мислим да сам, упркос савршеном складу у којем је био цео универзум, почео да осећам нешто супротно од задовољства. Није постојала реч за то, али тада сам то у себи назвао не-задовољством. Покушао сам да разумем шта ми недостаје да бих и остала створења могао да придобијем у потпуности — али нисам могао да пронађем никакав недостатак на себи. Био сам једноставно савршен. Зар није то само по себи довољно да будем цењен и поштован више него до сада? Гледао сам окупљена створења, анђеле око Створитељевог престола. Размишљао сам шта им Он то нуди што ја не могу да им понудим. Шта им је дао? Живот, љубав, Закон, склад, лепоту... Закон?

Закон. Мени се чинило да је то нешто што ограничава нашу слободу. Како можемо да будемо срећни ако смо ограничени некаквим законима? Створитељ је то назвао »Законом слободе«. Каква је то слобода ако мораш нечему да се покораваш? Нико до тада није тако размишљао па нисам имао са ким да поделим своје мишљење, а према Створитељу и Његовом Сину сам почео да осећам нешто што ме је гурало подаље од Њихове близине. Видели су да нешто са мном није у реду, трудили су се да поразговарају са мном о томе, али нисам могао јер ни сам нисам знао шта ми се догађа.

Одлучио сам да своја размишљања поделим са неким анђелима који су ми показивали велику наклоност. И они су били збуњени. Почео сам да им говорим како бисмо били слободнији када бисмо били без Закона. Одједном ми се учинило како би та тврдња могла да буде полазна тачка да постигнем оно што сам желео да имам — ону искру у њиховим очима док ме буду гледали. Постао бих њихов ослободитељ. Избавио бих их од ропства Закона.

Једном по једном говорио сам о својим закључцима, предлагао сам им оно што сам желео да и они закључе. Било је то изненађујуће лако због њиховог поверења и љубави коју су имали према мени.

Отишао сам корак даље. Почео сам да говорим оно што није било истина да бих придобио њихову наклоност. То је било тако једноставно. Нико до тада није ни чуо да је неко рекао нешто што није било истина, па тако нешто није ни очекивао. Са обзиром на то, у потпуности су веровали баш све што сам говорио. Било ми је у почетку чудно и непријатно што сам им рекао такву неистину, али резултати које сам постигао да задобијем њихову наклоност надјачали су осећај непријатности. После сам ионако намеравао да им објасним да је то био бржи пут да постанемо слободни.

Створитељ је дошао ка мени покушавајући да ми објасни где ће такво размишљање и деловање да ме одведе. Молио ме је да оставим то и да се вратим где сам био, али ја нисам допустио да ми испере мозак као што је и осталима. Остао сам при своме. Убрзо ми је рекао да не могу више да обављам дужност коју сам до тада имао. Добио сам још један повод да покажем како Његова начела нису баш праведна, као и да покушава још више да ме понизи — мене, најсавршеније створење. Једни за другима, нови осећаји су ме преплављивали. Нисам им знао име, али су ме у потпуности обузели. Плашио сам се где ће то да ме одведе, али анђели које сам придобио нису на мени, најмоћнијем анђелу, смели да виде ни трунку одсутности самопоуздања.

Што сам више истрајавао у ономе што сам чинио, то сам више схватао колико је Створитељ немоћан да ми било шта науди. Истина, Он је Дародавац Живота и могао је да ми га одузме, али сам схватио да Он то неће да уради јер би то само доказало да сам ја у праву. То ме је још више охрабрило. Схватио сам да Он има ограничења која ја немам. То сам одлучио да искористим као своју предност. Све већи број анђела ми се придруживао и стајао на моју страну. Оне који су нас опомињали и нису хтели да нам се придруже оптужили бисмо да, иако имају слободну вољу, служе Створитељу из користи или страха.

Био сам чак и по мало и изненађен Створитељевом реакцијом на ово што сам радио. Да сам ја био на Његовом месту, одмах бих уклонио онога ко шири такво незадовољство међу мојим створењима. Можда би ми онда остали служили из страха, али бар у будућности не би било сличних покушаја, а свакако не би било овога што се данас догађа као резултат дозвољавања да искрсне једна побуна.

Уместо да предузме све како би ме спречио у намери да изједначим себе са Њим, дочуо сам како Створитељ и Син планирају да створе још једну планету и да је испуне живим бићима свих врста, а као круну свега, да створе биће које ће по обличју да буде слично Њима.

То ме је прилично узбудило. Осим што ме је избацио са мог положаја,

чинило се као да ме игнорише и понаша се као да не постојим, као да ово што радим не представља никакву претњу Његовом Величанству.

Појавио се још један нови осећај, данас то зовемо — гнев.

ПОГЛАВЉЕ 2

ЗЕМЉА – МОЈЕ ВЛАСНИШТВО

Управо ми је то требало, планета и њени становници у њеним поче-цима. Сви остали до сада створени светови су већ имали предрасуде према мени.

Пажљиво сам посматрао шта се догађа. Створена је планета Земља и Створитељ је одлучио да је испуни животом. Гледао сам како то ради да бих на неки начин и ја то могао да учиним. Било је то несхватљиво искуство. Када је Стварање било завршено, гледао сам сва та жива бића и нисам нашао никога сличног Створитељу. Видео сам да Син нешто прави од праха земаљског, али нисам могао да приђем. Затим сам видео како томе удахњује живот и како онда устаје биће прелепог изгледа — по обличју Створитеља. Недуго затим је на њега пустио дубок сан и од његовог ребра направио биће исте врсте, али другог пола.

Помислио сам да, ако и та прелепа бића задобијем за себе, моја победа ће да буде потпуна. Међутим, никако нисам могао да пронађем тренутак када бих им пришао насамо. На моје разочарење, чуо сам да су били упознати са оним што радим, тако да је свака прилика да им отворено приђем била онемогућена. Морао сам нешто да смислим. Било ми је веома важно да неко створен према Створитељевој слици и прилици буде уз мене.

Почео сам да откривам да способности које имам, осим за оно за шта су првобитно намењене, могу да се употребе и за нешто друго. Схватио сам да су створења на Земљи ипак нижег реда и мањих способности од нас анђела, па сам почео те своје способности да користим како бих новостворена бића могао да употребим на своју корист.

Желео сам као свог представника да употребим тада најлепшу животињу на Земљи — змију. Схватио сам да могу да искористим тело и ум змије како бих говорио помоћу ње. Питао сам се да ли бих могао исто то да учиним и са људима.

Али питање је било којим поводом могу да приступим човеку? Шта могу да употребим у своју корист? Наравно, опет мора да буде нешто везано уз Закон. Схватио сам да и они имају дрво познања добра и зла. Створитељ је то поставио као једину препреку којом би могла да се види послушност створених бића. Зашто би човек био закинут за знање и спознају о томе шта је добро, а шта је зло? Зар то није предност? Како да се браниш од нечега ако ниси са тим упознат? Шта је, уопште, било зло? Нико до тада није ни чуо за тако нешто. Зашто не бисмо имали могућност да сазнамо шта је то? Зар ми нисмо бића која имају слободну вољу и која сама могу да одлучују шта да чине?

Да сам им директно пришао, имали би предрасуду коју им је Створитељ испричао о мени. Мада им је са жалошћу говорио о томе, сматрао сам да су били изманипулисани и да ме је представио у погрешном светлу.
Морао сам да им кажем своју верзију.

Ева је била сама. Чинила ми се некако слабијом и мање одлучном него Адам. Одлучио сам да јој приђем. Док је пролазила поред мене, обратио сам јој се. Није ништа посумњала. Тело змије је било савршен параван. Почевши разговор, намерно сам навео погрешну информацију. Мада сам знао са којег дрвета не смеју да једу плодове, питао сам је да ли не смеју да једу плодове ни са једног дрвета. Исправила ме је. Рекла ми је да смеју да једу са свих осим са дрвета познања добра и зла, јер би, у супротном, умрли. Нико од нас се није усудио то да учини, па сам одлучио да то покушам са њом да видимо шта ће се десити. Рекао сам јој да то није истина, да неће умрети, већ да ће постати као богови који разазнају добро и зло. Питао сам је шта би било лоше у томе. Зар то не би била предност и још један додатак њиховом савршенству? Ни она није чула за не-истину. Још је мање то очекивала од **Божјег** створења, а најмање у овој средини где је све одисало љубављу и складом. По њеном погледу сам знао шта ће се десити. Израз њеног лица ми је одавао шта се догађа у њеном уму. Гледала је тај предивни плод и размишљала о њему. Размишљала је о томе како је смрт нешто што, у ствари, не постоји и да сам ја вероватно у праву. Пришла је и убрала плод. Ништа се није десило. Принела га је устима и почела да једе. И даље се ништа није десило. У том тренутку је стигао и Адам. Видевши шта је Ева учинила, скаменио се. Он је знао шта је чека. Одлучих да покушам оно што сам покушао са змијом — да уђем у његов ум. Нисам могао, али сам открио да могу да му говорим шта да мисли и осећа. Пробудио сам у њему осећај да не може да замисли даљи живот без Еве и да би требало да дели њену судбину. И успео сам. Знајући у потпуности шта ради, знајући која му је судбина после тога, узео је и он плод и појео га.

Одједном, светлост која их је окруживала је нестала. У исто време сам схватио да је сва снага коју су имали да ми се одупру нестала. Они су само изгледом били слични Створитељу, али нису имали Његову снагу. Имали су је захваљујући повезаности са Њим кроз послушност. И нису баш били неко ремек дело како ми се у почетку чинило. Сада су били моји истомишљеници. Били смо на истој страни. Поседовао сам целу новостворену планету са Његовим бићима. Сви су били под мојом влашћу. Људска врста је почела да ми се свиђа и осећао сам да им требам управо ја како бих их заштитио.

Убрзо после тога сам чуо Створитеља како долази. Нисам желео да одем. Они су сада били на мојој страни и полагао сам право на њих. Остао сам у њиховом присуству како бих им помогао да се оправдају јер је ово за њих ново искуство. Створитељ је знао шта су учинили.

Знао је да више нису могли да поправе учињено. Али био сам у праву.

Они нису умрли мада је Створитељ рекао да хоће. Питао је Адама шта је учинио. Говорио сам му да одговорност пребаци на Еву. Она је била веома изненађена тиме што је он рекао. Предложио сам јој да одговорност пребаци на змију — и тако нико неће да буде крив осим змије. Змија више-мање. Створитељ тада проклиње змију, одузима јој ноге и крила, али нешто ме је збунило. Рекао је да распаљује непријатељство између њених потомака и Евиних потомака. Нисам одмах схватио, али то се, у ствари, односило на мене и на моје потомке — људе који ће служити мени. Обузео ме је гнев кад сам схватио да ће људском роду, упркос непослушности, оставити могућност да ми се одупре. Људска врста ми више није била симпатична. Видео сам колико је Створитељу било стало до тих јадних бића. Али када ће умрети? Зашто још увек нису умрли?

Испало је да је моје нагађање било исправно. Створитељ није говорио истину. Није био доследан ономе што је говорио. Да јесте, требало је одмах да их лиши живота. Овако, чини се да је Он променио сопствени Закон, за који је говорио да је непроменљив, како би их поштедео.

Али… зашто то ради?

Створитељ показује Адаму шта треба да уради. Адам хвата мало јагње, коље га, гули му кожу, обавља нешто чудно, некакав обред... Шта то значи? Морао сам то да чујем. Створитељ им објашњава да постоји само један начин да се поправи оно што су урадили. Он ће морати у исто време да буде праведан и милостив. То сам сматрао немогућим јер се то међусобно искључује. Он ће преко Свог Сина умрети за човека како би човек могао да живи. Он ће да буде милостив и опростиће им преступ, али ће бити праведан и Сам ће сносити казну за њихово дело — смрт. Због тога они нису одмах умрли.

Нисам могао да верујем ономе што чујем. Како Он, који тврди да је бесмртан, може да умре? Зашто би Он уопште нешто тако учинио за двоје јадника који Му нису били чак ни послушни? Због љубави? Почело је да ми се мучи од те речи. Због те речи су почели да пропадају сви моји планови.

Неће то тако да иде. Ова планета је МОЈА. Они су показали послушност МЕНИ. Нема могућности повратка и праштања. Ипак, моја срећа је то што људи нису умрли и што су и даље имали приступ Дрвету Живота, а тиме и бесмртност, тако да ћу преко њих и њихових потомака ипак успети у ономе што сам намеравао да учиним. Царство са *већом* слободом.

Царство без Закона који ће други више да цене него Створитељево. Гледао сам Створитеља како их изводи из Едемског врта. Чему то, питао сам се. Гледао сам како испред Дрвета поставља анђеле са пламеним мачевима да људи ипак не би живели вечно у стању у које сам их довео. Огорчење и мржња према Створитељу и људској врсти су нагло расли. Људи су били преслаби и превише ограничени да би са њима могло нешто

да се направи. Нису могли да лете, нису могли да разговарају мислима, нису могли да мењају облик као ја, нису могли да путују из једне димензије у другу... Били су стварно бескорисни и јадни. А ипак, Створитељ им је дао могућност да мени, који сам неколико хиљада пута моћнији од њих, могу да се одупру. Оставио им је Своју Силу јер у себи нису имали ништа шта би ме могло спречити да са њима учиним шта ми је воља.

Морао сам човека да онеспособим и заокупим свиме како не би могао да дође у посед силе којом може да ми се одупре. А то сам могао једино тако да их на сваки начин одвојим од Створитеља. То ионако чиним за њихово добро. За њихово ослобођење од Закона. За њихову потпуну слободу.

ПОГЛАВЉЕ 3

ПОЧЕЦИ ЧОВЕЧАНСТВА

Створитељ није имао намеру да препусти ову планету мени иако сам ја на њој стекао истомишљенике. Тачније речено, више то нису били, јер су се сматрали превареним, па су се кајали због онога што су учинили. Али ипак су, због непослушности Створитељу, били побуњеници као и ја. Покушавао сам да их задобијем да ми се придруже, али они су остали упорни у свом покајању и, с обзиром на то, добијали су потребну Силу да ми се одупиру у свему ономе што сам покушавао. Али време је било на мојој страни. Чуо сам када им је Створитељ рекао да ће имати потомство. То потомство је *моја* прилика.

Желео сам ову планету. Схватио сам да бих требало да присилим људе да раде управо против Закона како би их Створитељ у потпуности препустио мени. Створитељ не може да буде тамо где нема Закона и где влада оно што Он назива — грех.

Почео сам да проучавам људе и њихове слабости. Морао сам да нађем начине да их, што је више могуће, доведем у несклад са Створитељевим законом, а да они, у исто време, нађу задовољство. Морао сам да их наведем да живе слободно, да раде оно што сматрају исправним — што ЈА сматрам исправним.

Стигли су и потомци. Каин и Авељ. Чим су одрасли видео сам да ћу са Авељом имати проблема. Он је, на основу онога што су му родитељи говорили, чврсто одлучио да се врати Створитељу. Каина није било толико брига за оно што је слушао, па сам ту његову слабост искористио да га придобијем за себе. Авељ је био упоран у жртвовању и разговору са Створитељем. Схватио је да ништа не може да га врати назад у заједницу са Створитељем осим да призна и прихвати Његову смрт као казну уместо своје.

Нисам могао да их придобијем да укину жртвовање и да га сматрају не-потребним, али сам зато могао да мало изврнем смисао. Уместо да у тој жртви гледају Створитеља који ће да умре уместо њих, предложио сам им да је то, у ствари, чин да Га одобровоље и да се Његов гнев према њима стиша. Морали су да мисле да их Створитељ осуђује и мрзи како би лакше дошли мени.

Успео сам. Бар код једног. Каину сам предложио да је довољно да принесе било шта на жртву. Зашто би куповао жртву? Нека принесе оно што има. И то је довољно. Битно је да је бар делимично послушан. Онда се догодило нешто занимљиво. Када је Створитељ са одобравањем одговорио на Авељову жртву, а на Каинову није ни погледао због његове

непослушности, приметио сам код Каина нешто веома слично ономе што сам лично осећао. Повређен понос. Завист. Гнев. Врата његовог ума су ми била широм отворена.

Авеља сам ионако мрзео јер нисам могао никако да утичем на њега. Због његове верности Створитељу нисам имао прилику да му наудим. Размишљао сам да ли бих могао да окренем његовог брата против њега. Да му наудим преко онога ко је под мојом контролом. С обзиром на то, предложио сам да га снажно удари. Занимало ме је шта ће са човеком да се догоди када прими ударац. Потпуно обузет оним што сам му предложио, учинио је то. Ударио је сопственог брата. И, гледај, Авељ је издахнуо. Онај животни дах који му је Створитељ дао изашао је из њега. Био је не-жив. Мислио сам, ово је крај Створитељевом стрпљењу на Земљи. Ово више неће моћи да трпи. Можда ће да казни Каина одузимањем његовог живота због тога што је учинио, али ће планету да остави мени. Међутим, Он је показао наклоност и љубав и према таквом бићу. Убици. Да је Каин хтео, Он би био у стању да и њему опрости један такав чин. Схватио сам да шта год ја урадио, на шта год навео човека да уради, Створитељ неће дићи руке од ове планете.

Обузео ме је бес. Моји планови да завладам Земљом и изградим боље царство постајали су све компликованији. Уместо жеље да оснујем царство, полако је долазила жеља да и Створитељу закомпликујем планове. У борби за царство чинило се да нисам могао да победим, али у борби за човека сам могао. Створитељ је имао циљ да их све врати назад ка Себи, да им омогући повратак на место где су били — у бесмртност, у јединство са Њим. Али ја сам имао за циљ да их што више задржим у својој власти.

Наравно, не могу да победим ако се борим отворено. Шта је требало да кажем људима — да је боље да остану уз мене и да ће једног дана сви да помру, него да буду послушни Створитељу и живе вечно у срећи и складу? Не, морао сам то да постигнем без њиховог знања. Морао сам да им замаглим представу о вечним вредностима. Створитеља сам морао да прикажем као Онога који их је неправедно казнио, као Онога који их мрзи и осуђује, као Онога због којег више немају бесмртност.

Ја сам био у предности тиме што нисам више могао да задобијем њихову љубав и пажњу. Тешко да бих у томе успео. Брзо би схватили ко је узрок њихове несреће. Али мени њихова љубав није била ни потребна. Оно што ја желим јесте само то да људи буду моји поданици и да ми се клањају. Да ли ће да ме воле или неће, свеједно ми је.

Схватио сам да је довољно да сву њихову пажњу окренем према њима самима. То ће најбрже да их одвоји од Створитеља. Требало је да се ради на њиховом самопоуздању.

Они ће на тај начин да престану да се ослањају на Створитељеву Силу и да покушају да живе сопственим снагама. А онда...

Да ли си икада манипулисао једним мравом? Он мисли да иде где хоће, али ти поставиш руку испред њега и он мора да скрене. И на тај начин га, уз више или мање манипулисања, доведеш тамо где си хтео. Или, ако није хтео, једноставно си га згњечио палцем.

Ето, то је човек препун самопоуздања у поређењу са мном — тај мали и беспомоћни мрав. Да ствар буде боља, веома је једноставно и лако да се манипулише човеком тако да му најважнији циљ буде његова сопствена удобност и задовољство — ма колико га то коштало.

ПОГЛАВЉЕ 4

ПРЕПОТОПНИ СВЕТ

Препотопни свет је брзо напредовао. Полагао сам право на становнике Земље. Били смо на истој страни. Са том разликом што ја више нисам могао назад. Захваљујући обредима жртвовања добијао сам све бољу представу о ономе што Створитељ намерава да уради. Планирао је да откупи људе Својом смрћу мада још нисам знао како то намерава да уради. Авељ више није постојао. Шта више, већ је одавно иструнуо. Њега Створитељ није откупио мада Му је био веран.

Сетио сам се да бих још више могао да изврнем обред жртвовања. Предложио сам људима да што је жртва већа Створитељ ће бити милостивији. Може ли да буде веће жртве од људске? Дечје...? Тако сам успео да задобијем и велики део оних који нису отворено стали на моју страну. Само нека они врше обреде, али не онако како је Створитељ рекао, већ онако како сам их ЈА надахнуо. Циљ је био да они, мада у уверењу да исправно поступају, мада у уверењу да служе Створитељу, раде нешто што ће Њему да буде одвратно.

Надаље, схвативши да човек може да умре и пре него што га стигну последице одвајања од Дрвета Живота, и да умре “природно”, почео сам да подстичем и надахњујем људе да своје противнике физички уклањају — убиствима. Био сам уверен да је морала постојати тачка на којој ће Створитељ да дигне руке од ове планете. Увидео сам да људе највише задовољавају три ствари. Моћ, пожуда и апетит. Подстакао сам човека да себи као циљ постави сопствено задовољство. Да би остварио та задовољства, он је био спреман на све.

Искористивши велику људску интелигенцију и велику могућност у оквирима њиховог ограничења, готово цела планета је била под мојом влашћу. Њихова велика интелигенција ми је ишла у корист јер је исто толико било лакше да уздигнем њихово самопоуздање и понос. Тада сам поставио темеље своје владавине над људском врстом. Проучивши све слабости оних људи који нису имали снаге да ми се одупру, тим више јер су за све оно што су радили били у уверењу да је плод њиховог одлучивања. Пошто им је то причињавало задовољство, нису превише размишљали о дубљим вредностима живота. Одвојивши се од Створитеља, били су потпуно у мојој власти. Изврнуо сам смисао жртвовања, подстицао их на насиље, на необуздану пожуду, изопачио сам им апетит... Да сам ја био на Створитељевом месту, одавно бих дигао руке од њих. Само шачица људи предвођена Нојем била је на Створитељевој страни. Створитељ у овој борби није имао никаквих изгледа.

Од милијарде и милијарде људи који су тада живели, Он је само њих осам имао на Својој страни.

Створитељу је било жао човека. Од свега онога што је желео да му пружи, човек је под мојим утицајем успео да одабере само краткотрајна и пролазна задовољства овог малог и готово безначајног света. Разумем Његово разочарење. Али Сам је крив што ми се супротставио. Могао је ову планету да препусти мени и тако ми пружи прилику да докажем да би то царство, које бих ја успоставио, било славније од Његовог. Овако, нећу га имати ја, али неће га имати ни Он. Што је више показивао наклоност према људској роду, то ми је он постајао све мрскији, тако да сам радећи један посао, обављао два. Наносити несрећу и бол човеку чиме сам то исто чинио и Створитељу.

Говорио је Ноју о свеопштем Потопу. Нисам знао како, али сам знао да то може да уради. Људе које је Ноје опомињао надахнуо сам да износе наводне научне доказе против његове тврдње да би га исмејали. Па до тада никада није било кише — како онда може да буде потоп? Како нешто тако може да се деси у једном, буквално, савршеном систему? И тако смо 120 година исмејавали Ноја и оне који су са њим градили барку. Он је био од оних који се нису раздвајали од Створитеља, тако да ништа друго нисам могао ни да постигнем. И, коначно — барка је била готова. Ушли су у њу. Ноје, породица и одређени број од сваке врсте животиња. Мада су људи почели да се питају како то да животиње саме улазе, смирио сам их уверењем да је наука на њиховој страни и да нема опасности ни од какве катастрофе.

Ипак, она је дошла.

Створитељ је изазвао велику кишу, као и избијање великих водених токова из земљине коре праћене снажним земљотресима и другим покретима земље. Људи су били у паници. И требало је да буду.

То је био њихов крај.

Није важно, доћи ће други. Сада ће то ићи много лакше. Имао сам већ око 1700 година праксе у обмањивању и манипулисању људима. Не рачунајући своју интелектуалну и физичку надмоћ. Нисам видео разлоге због којих би Створитељ покушао поново нешто да направи са људском врстом. Како сам Га поразио сада, тако ћу Га поразити опет.

Шта може ново предузети?

ПОГЛАВЉЕ 5

ПОСЛЕ ПОТОПА

Размишљао сам да би Створитељ, ако би желео да умре и тако плати казну за људски грех, морао и Сам на неки начин да постане смртно биће — човек. То ће бити моја прилика. До сада није било човека којег нисам успео да надмудрим. Бар једном. А то ми је сасвим довољно да докажем како нико, БАШ НИКО, не може да одржи Створитељев Закон у потпуности. Па тако ни Он Сам, ако постане човек, неће имати **баш** никакве шансе. И Створитељу ћу, на Њему Самом, доказати да нико не може да се придржава Закона који је Он успоставио. Сви моји циљеви и напори били су усмерени на то да се усавршим за тај тренутак.

Кроз разне нове животне навике, које сам, у циљу да греше против Створитељевог закона, осмислио за човека, приметио сам да су људи као врста склони понижењу и да њихове способности кроз генерације слабе. Са обзиром на то, одлучио сам да човека као биће учиним још слабијим и беспомоћнијим, како физички тако и интелектуално.

А пошто се чинило да ће проћи доста времена пре него што се оствари оно на шта су обреди указивали, ја ћу људску врсту прилично да понизим. Ако први, савршени човек у савршеним околностима није могао мени да се одупре, још ће мање моћи човек којег ћу током времена да уназадим, макар и Сам Створитељ био у таквом телу. Ништа нисам хтео да препустим случају.

А најбољи сарадник да успем у својој замисли постао ми је сам човек. Занимљиво, зар не? Прихватање навике која ће да га понизи, онеспособи, разболи... то може само човек. Наравно, услов је да ужива у томе. Због тога је спреман на *све*.

Вода која је уништила целу планету се повукла. Нисам никада видео ништа ружније. Она прелепа планета, коју сам због њених лепота желео само за себе, сада је била ругло универзума. Прелепи брегови, прелепе шуме, дивни водопади, све је то било потпуно уништено. Екосистем на Земљи се потпуно променио. Дошло је до раздељивања континената, полови су се замрзли, појавило се оно што ви данас зовете облацима. Воденог омотача око Земље више није било. Простор за живот се смањио за трећину.

Питао сам се шта Створитељ сада намерава. Како је могао да дозволи нешто тако ружно и несавршено у савршеном универзуму?

Ноје и његова породица су изашли из барке. И они су се згрозили над оним што су видели. Ухватила их је паника. Шта ће да једу?

Од чега ће да живе? Убрзо је Створитељ проговорио Ноју. Говорио је

са њим о некаквом савезу. Обећао им је да више неће да их уништи на овај начин — потопом. Заповедио им је да се намноже и да напуне Земљу. Зар није видео да не може да добије битку против мене за човечију наклоност? Који други циљ би могао да има?

Ако је Он хтео да се људи рашире по целој Земљи, ја сам морао да радим да до тога не дође. Хтео сам да држим људе на окупу како би их ујединио да раде против онога што је Створитељ рекао. Хтео сам да се сами изборе за своју независност. Скупио сам их у једној долини са намером да изграде кулу која ће да буде симбол њихове моћи и независности. Створитељу се то није свидело. Учинио је нешто необично. Учинио је да свако од њих говори различитим језиком. Нису могли да се разумеју. Али мене су сви разумели, а то је ЈЕДИНО било важно.

Веома кратко време после потопа свет је опет био у онаквом стању у каквом је био раније. Питао сам се како ће сада Створитељ да уништи свет? Да ли тако што ће га коначно препустити мени? Онда сам видео како долази једном човеку и говори му да га је изабрао да од њега начини један посебан народ. Био је то Аврам. Он је био побожан човек. Нисам успео и њега да заведем јер ми је планове стално ометао остарели Ноје, који је био попут живог фосила међу њима. Створитељ га је оставио да још дуго поживи како би сведочио о ономе што се догодило човечанству због њиховог безакоња. Аврам је упијао сваку његову реч и одлучио је да ће ићи Нојевим стопама и да ће следити Створитељеву вољу. Са обзиром на то, Створитељ га је, чини се, и одабрао.

Па шта? Шта ће Он посредством тог изабраног народа моћи да учини? Да изврши већи утицај на људе него што могу ја?

Аврам се доселио у крај који му је био одређен. Сметало ми је што је то било баш на раскрсници тадашњих култура. Сви су туда пролазили.
Сви су могли да виде Аврамов благослов који је произлазио из његове заједнице са Створитељем. Његова породица је расла. Мало по мало. Никако није у потпуности прихватала тадашње облике понашања, навике и обреде које сам успоставио у свим околним народима. Аврам је, ослањајући се на Створитељеву Силу, био велики ауторитет и пример.

Истина, сломио сам га неколико пута, али све то је било безначајно и краткотрајно. Морао сам по сваку цену да спречим да се један такав народ рашири и буде опомена и узор осталима.

Успео сам да раздвојим ту породицу. Предложио сам Лоту да се пресели у један од тада најлепших градова — Содому. Био је заведен његовом спољном лепотом, али није знао да сам му тамо спремио замку. Он је желео да те људе поучи истинама о Створитељу, али ја сам њега хтео да поучим свим задовољствима које људско тело може да осети.

У том граду сам разбуктао неморал сваке врсте. Створитељ није дуго чекао. Поново се одлучио за уништење. Овога пута само Содоме и осталих

градова. И док је он разговарао са Аврамом о томе шта планира да учини, двојица мојих бивших колега су отишли да извиде ситуацију. Аврам је молио Створитеља да избави Лота, и анђели су то учинили. Ништа због тога. Предрасуде којима сам га тамо научио, а посебно његову децу, остаће са њима заувек. Градови су затим уништени. Људи су изгубљени. Ко је победио? **ЈА!**

ПОГЛАВЉЕ 6

ИЗРАЕЛ

Још увек нисам у потпуности схватао шта значи откупљење човека. Авељ је још увек био мртав. Остали који су били послушни Створитељу били су мртви исто тако. Није ваљда мислио да их оживи? То ми је једино имало смисла. Али када ће то да уради? Због чега то није урадио одмах? Размишљање о томе ми је дало још једну предивну идеју како могу да заведем човека. Зашто човек не би мислио да се после смрти, у ствари, живи? Било је време да га подсетим на своју прву не-истину. И док су људи проучавали Створитељеве истине о њиховом спасењу, почео сам да им предлажем да закључују како оно мора да се односи на тренутак одмах после смрти. Уверио сам их да смрћу, у ствари, не престаје да се живи, већ да живот прима нови облик. Да умрли, у ствари, живе. Фасцинантно! То ми је отворило могућност да ја и анђели који делимо исту судбину можемо да комуницирамо са људима, а да они буду у уверењу су то њихови умрли — у ствари, душе њихових умрлих. Та замисао је имала и својих недостатака, али након што би се људи сусрели са нама у лику или гласу њихових умрлих, не би превише размишљали како то није у складу са оним што им је Створитељ говорио.

Само нека се Створитељева породица држи своје. Ја ћу све остале тако завести да ни Његови изабраници, у близини оних који ће да припадају мени, неће моћи вечно да остану тако непорочни.

Неколико генерација касније наступила је велика суша. Створитељ је, на само Њему својствен начин, Свом народу омогућио да буде збринут у време те суше. У Египту.

У ствари, Он их је тамо одвео да би се брже множили и брже бога- тили, јер је тај крај био најплоднији на целој Земљи. Ово је био директан изазов мени. Тадашње средиште мог царства је Он одлучио да учини привременим боравиштем за Свој народ? Видећемо колико ће тамо да буду сигурни.

Фараон, који је поштовао Израелце и који их је због Јосифа сместио у најбољи крај Египта, умро је. Други који је дошао био је под мојом влашћу. Разбуктао сам у њему мржњу према Израелцима, као и страх од тога да их они не би бројчано надјачали и једног дана преузели његово царство.

Преко фараона сам Створитељевом, сада већ бројном народу, наносио тешку патњу. Како физичку тако и духовну. Дошаптавао сам им да их је Створитељ напустио, чак сам им говорио да Он не постоји, већ да постоје само египатска божанства. Народ је био на ивици тога да се у потпуности препусти мени.

Одлучио сам преко фараона што више да ослабим тај народ и трајно га

задржим у ропству. Због тога сам му предложио да нареди да сва мушка деца при рођењу морају да се убију. Зар је Створитељ мислио да ће мени пред носом моћи да ојача Свој народ?

У страху да јој Египћани не убију дете, једна жена — Мојсијева мајка —пажљиво га је сакрила, а затим га је, у посебно припремљеној котарици, пустила низ реку. Знао сам да Створитељ има неке планове са тим дететом и због тога сам намеравао да га убијем, али ме је Створитељ спречио у томе. Створитељ је ситуацију водио тако да је беба, Мојсије, дошла пред фараонову ћерку. Покушао сам да надахнем њу и њеног оца да се ослободе тог детета, али ми је то Створитељ забранио. Ништа због тога. За то време сам израелски народ толико подвргнуо тешком ропству да нико од њих неће бити у стању да их организује како би се вратили назад у Обећану Земљу.

Када је Мојсије порастао, схватио сам да га је Створитељево провиђење довело до овог положаја. Схватио је и он да Створитељ има неки план за њега. Покушао сам да му предложим како би било неразумно да се поистовети са тим робовима када може да наследи престо најмоћнијег царства на Земљи. Али видео сам да га то не привлачи онолико колико сам хтео. Онда сам одлучио да се умешам у Створитељеве планове и натерам Мојсија да сам преузме иницијативу како би се поуздао у себе, у своје образовање и у своју мудрост.

Стално сам му говорио да је он Створитељев изабраник и да би требало сам да избави из ропства свој народ великом оружаном побуном. За чудо, насео је и почео је да размишља о томе. Даље је ишло прилично лако. Када је видео да један Египћанин понижава његовог сународника, рекао сам му да га убије. То је и учинио. Навео сам га да помисли како ће тај чин да га учини вођом и заштитником његовог народа. Али Створитељ није желео да Мојсија употреби на тај начин. Када је следећи пут покушао да раздвоји своја два сународника, уместо да га похвале као заштитника, Створитељ их је навео да га понижавају, због чега је дозволио да се прочује за Мојсијево убиство. Убили га Египћани или га ја навео да својом силом покуша да изведе народ, мени је било свеједно. Било је битно да тај изабрани народ остане ту где неће имати никакав утицај ни на кога.

Мојсије је, на жалост, успео да побегне. Али народ је остао. Питао сам се шта Створитељ сада намерава. Године су пролазиле. Мојсије је, мада жив, био престар да би Створитељ могао да га употреби за било шта.

И тада, када су Мојсијеви планови остали неиспуњени, када је о животу почео да размишљао као о нечему што је при самом крају, када је у њему нестало сваке снаге и поноса на који би могао да се ослони, када сам и ја почео да се питам посредством кога би Створитељ могао да изврши Своје обећање о повратку Израелаца у њихову земљу, Мојсије прима позив од Створитеља да се припреми за службу. Нисам могао да верујем. Шта тај

оронули старац може да уради? Али Створитељ је могао да га оснажи и да га испуни Својом Силом јер су тек сада били створени предуслови за то. Мојсије се враћа у Египат, тражи од фараона да дозволи народу да изађе, али мени не пада на памет да то урадим. Покушаћу свим силама да га задржим. Створитељ покушава посредством Мојсија да чини чуда којима би људе уверио како ће Он да их води. Пре свега, покушавао сам да опонашам оно што је Створитељ чинио, али, на жалост, нисам успевао. Створитељ је, ипак, Створитељ. Уместо чуда успевао сам само да створим илузију. Али није важно. Ја могу људе да учиним прилично тврдоглавим. Ипак, Створитељ је био спреман да иде до краја, и, напослетку – фараон је попустио. Тада је Створитељ у народу Израела успоставио нови обред. Пасху. Морао сам да проникнем дубоко у значење тог обреда из два разлога: 1) да бих могао да му изврнем смисао, 2) да бих се ја лично припремио када дође до испуњења симболике коју је садржавао у себи.

Мислио сам да би било мудро када бих Египћане, који су ми били одани, подстакнуо да се, из страха од Створитеља, придруже Израелцима у напуштању Египта под изговором да желе да служе њиховом богу. И, наравно, то ми је био један од бољих потеза. Моји људи међу Створитељевим људима. Моја мерила и правила међу Његовим народом. Захваљујући Египћанима, Израелцима сам, а посебно Мојсију, то путовање учинио, најблаже речено, веома мучним. Побуне које су се догађале подстицао сам помоћу мојих следбеника међу Израелцима. Али то није дуго ни трајало. Створитељ је веома брзо кажњавао те преступе, тако да се број мојих поданика свео на безначајан и неутицајан број.

Када су дошли пред Ханан, одабрали су дванаест ухода да извиде земљу. Такво неповерење није баш одговарало Створитељу, али је ипак дозволио да се народ увери у Његова обећања. Током тог извиђања, док су уходе уживале у лепотама оне земље, непрекидно сам им скретао пажњу на јачину њених становника и утврђеност њихових градова, и обесхрабривао их у намери да одлуче да уђу у Ханан.

И успео сам! У ствари, успео сам код њих десет. Двојица су знали шта је Створитељ у стању да учини за оне који Му верују и који се поуздају у Њега. Али ових десет је било довољно да Створитељ цео Свој народ врати назад у пустињу. И то на четрдесет година.

То време сам искористио да бих народу оног краја, који је био под мојим утицајем и који је поштовао мене, још више утврдио и припремио за надолазећи сукоб са Израелцима.

ПОГЛАВЉЕ 7

ОСТАТАК СВЕТА

Људи су се, после Потопа, прилично брзо размножили. После проблема са језицима код градње Вавилонске Куле разишли су се по целој земљи. Али, где год да су отишли, ја и анђели који су делили моју судбину ишли бисмо са њима. Још увек смо били много бројнији од човечанства. Сви крајеви земаљске кугле су били под мојом влашћу. Знао сам да у људима постоји од Створитеља усађена потреба за везом са Њим. Ту људску особину сам веома лако искористио за своје циљеве. Измислио сам разна имена божанстава у свакој култури. Помоћу мени оданих људи, који су имали духовни ауторитет међу својим народом, изградио сам читаве системе религија које су се, више или мање посредно, клањале мени — најмоћнијем створењу. Вал — то сам ја. Иштар, исто тако. Шива, Вишну, Кришна, Сет, Зевс, Один, Озирис, Митра, Хорус, Ра и сва остала имена која нису Створитељева, нису ништа друго него имена посредством којих су се људи клањали МЕНИ.

Када људе једном васпитам у нечему, готово ништа више не може да их врати нити упути на нешто друго. Предрасуда. То је нешто из чега готово нико и ништа не може да изађе. А ја сам стручњак за предрасуде. Буди стрпљив па ћеш и ти да се пронађеш у једној од њих.

У религијама које сам оснивао измишљао сам свакакве обреде. Од оних неморалних па све до оних морбидних. На моју радост, човек је био спреман на сваку од њих. Показао се као одличан поданик. Временом сам схватио како извор радости почиње да ми буде управо то да повредим човека. То је постао једини начин да се Створитељу осветим за оно што ми је урадио. А Он ми није могао НИШТА.

Најједноставније ми је било да манипулишем са најнапреднијим цивилизацијама. Код њих сам могао да успоставим најморбидније обреде. Жртвовања људи, жена, деце. Мучења и патње, смрт и ужас. Све су то могли да чине људи који су били под мојом влашћу. Једном поучени од мене, људима није требало пуно подстицаја са моје стране.

Ако је Створитељ хтео Себе да представи свету посредством једне шачице људи, онда то значи да је потценио мене — владара ОВЕ планете. Како ће неко моћи да укаже на неког другог **Б**ога онима којима сам ЈА био божанство? Своје следбенике у служењу мени сам довео до таквог фанатизма да сам био у стању да их натерам да убију свакога ко не мисли као они.

Радило се то о онима који им доносе такве вести или о њиховом сопственом укућанину који ју је прихватио. Створитељ то зна.

Али да ли Он има неких других планова? Зашто допушта да на такве

начине наносим патњу, бол и смрт Његовим створењима? Зашто ме једноставно не убије?

Било како било, посебно сам се побринуо да у највећим предрасудама и највећем отпаду од Створитеља буду људи који су живели у Обећаној Земљи. У близини Створитељевог изабраног народа. Желео сам да преко њих на Израел извршим посебан утицај. Вероватно ће Створитељ да нареди Израелцима да их истребе, али ја ћу већ пронаћи начин да неке од својих следбеника зближим са неким Израелцем. Ни они нису имуни на моћ и пожуду...

ПОГЛАВЉЕ 8

УЛАЗАК У ОБЕЋАНУ ЗЕМЉУ

Посматрајући Створитељев народ у пустињи почео сам да схватам шта намерава са њима. Желео је да их постави на раскрсницу тадашњег света као узор. Одабрао је један потпуно просечан народ, ни по чему посебан. И онда је учинио то да им је дао закон Неба. Последице тога би за мене биле веома неповољне јер би околни народи, гледајући узвишена начела Неба у овом народу, почели да схватају да је узрок њихове беде и патњи управо недостатак таквих закона.

Гледајући свечане израелске религијске обреде пуне смисла и упоређујући их са својим крвавим оргијама могли су пожелети да и сами чине тако, и да чекају Откупитеља. Гледајући брачне заједнице и узајамно поштовање израелских супружника који су били верни једни другима, могли би да схвате да узрок њихове породичне несреће лежи у курварству, непоштовању брака и брачних обавеза и односењу према женама као према робињама. Гледајући израелску децу која поштују родитеље, могли су да увиде предности породичне среће и последице правилног васпитања у поређењу са њиховим грубим понашањем према деци и отуђености од њих. Гледајући како Израелци немају закључана врата не плашећи се крађа и насиља, могли су да схвате да је такав живот много мирнији и пријатнији од њиховог који је био препун тога. Гледајући здраве Израелце, могли су да пронађу узрок својих болести у свом погрешном начину исхране...

Створитељ је то веома лукаво смислио. Израелски народ не би тада морао о Створитељу да каже ни једне једине речи. Људи би сами долазили ка њима желећи да прихвате њихово веровање и да служе њиховом **Б**огу. То ми *никако* није одговарало. Морао сам самим Израелцима да изврнем смисао закона који им је Створитељ дао. Нека ни овде не виде благослове који могу да произађу из послушности тим законима. На срећу, то није било тешко да се постигне. Предложио сам им да је битно да се држе облика закона уместо да размишљају о његовом смислу и одиста дозволе да их тај закон суштински промени. Успео сам да учиним да им Створитељев Закон постане сам по себи смисао. Никада Израел неће моћи о Створитељу да сведочи на начин како је то Створитељ замислио.

После уласка у Обећану Земљу, Израел је почео више да се бави собом, него својим правим задатком — најављивањем откупљења човечанства које ће Месија да оствари тако што ће умрети уместо човека.

Ко ли их је навео на то, питам се? Па ЈА, наравно. Покушао сам да их међусобно завадим, да их учиним да ратују међусобно, али, осим мањих сукоба, ништа нисам успео. У једном сам, ипак, успео.

Нису у потпуности послушали Створитеља и нису истребили цео

ханански народ.

Никада неће научити. Ни уз све примере и искуства која су имали у пустињи док су Египћани били међу њима и наводили их на отпадништво од Створитеља, они нису схватали да ја развијам опет ту исту стратегију. А нису то схватали јер нису имали онакву заједницу са Створитељем какву је требало да имају. Опет сам их држао у шаци.

Морао сам да смислим нешто још боље. Морао сам да их наведем да одбаце Створитеља као свог цара и уместо Њега да поставе човека за цара. И, погледај... успео сам. Поново. То је био веома тежак ударац за Створитеља. Директно одбацивање свега онога што је Он учинио за њих. Такву незахвалност сам до тада могао да показујем једино ја. Али, као што сам рекао, човек је одличан и поуздан поданик. Када га одвојиш од Створитеља.

ПОГЛАВЉЕ 9

КРАЈ СТВОРИТЕЉЕВОГ ЦАРОВАЊА

Створитељ је поново изгубио. По ко зна који пут човек Га је одбацио. Питао сам се зашто не одустане? Зашто коначно Земљу не препусти мени? Зар не види да Га скоро нико не жели? Закључио сам да ће Он то вероватно да уради оног тренутка када на Земљи више не буде ни једног човека који ће Му бити одан. Никако нисам успевао *баш све* људе да покорим себи. Колико год се ја трудио, увек био се нашао један веома мали, по мени безначајан број Његових следбеника. Њему очигледно нису били безначајни јер, колико год их било мало, Он је због њих и даље полагао право на моју планету.

Морао сам да постигнем да на Земљи не буде људи оданих Створитељу. Нисам то могао док год је Он владао њима. Није било посебно тешко да наведем Израелце да траже самосталност и да пожеле да изађу из окриља праве сигурности коју су имали у Створитељу – под моје окриље. Ако њихов земаљски цар буде под мојом контролом, и они ће да буду. То је већ била моја уобичајена пракса са другим народима.

Створитељ се, упркос болу, сложио са њима. Изабрао им је веома наочитог цара. Мени је он одговарао. Имао је много тога што сам могао да окренем против њега самог. Пре или касније, ја ћу помоћу њега да управљам Створитељевим изабраним народом. Боље речено – пре. Пошто је био веома леп и високог стаса и из имућније породице, придодати му још и моћ била је сигурна и проверена формула да он буде на МОЈОЈ страни. Када је дошао на власт, говорио сам му да је он сада цар, да нема никога изнад њега, да може да ради све што пожели, да је он сада тај који поставља законе. Наравно, постављаће моје законе. Уверио сам га да ни свештеници нису изнад њега и да може, ако је то потребно, и сам да врши обреде и приноси жртве. Тако сам га довео у положај да оскрнави и саме обреде. Затим, после једне битке у којој му је Створитељ наредио да изврши потпуно уништење Амаличана, чији сам морал успео да изопачим до крајњих граница, уверио сам га да не мора баш све да истреби. Било би много боље када би цара заробио и приказао га свом народу. Победу може да прикаже као Створитељеву, не смета ми. Мени је било битно да он не ради *баш све* онако како му је Створитељ рекао. Исто тако сам му говорио да би Створитељу било драго када би стоку, коју је требало само да убије и остави, одвео у своју земљу и принео Њему на жртву.

Народ није превише размишљао о томе. Уверио сам их како је све то нормално сада кад имају цара. Мој план је почео да се остварује. Све више сам имао присталица међу Створитељевим народом.

Истина, они то нису знали, али не бити са Створитељем значи једно — и само *једно* — значи бити са мном. Ускоро је мој циљ био остварен. Створитељ је укорио и одбацио Саула као Свог изабраника због његове непослушности.

На Саула сам, поред осећаја кривице који му се јављао због непослушности Створитељу, веома снажно вршио притисак уверавајући га како му је нанесена неправда и како је непоштено окривљен, јер је хтео само најбоље. Мада, није било оправдања за његов поступак јер је он знао шта је било исправно. Али временом је попустио и због онога што је направио није осећао ни најмању кривицу. Да јесте, Створитељ би му опростио, овако – он је био мој.

Али уместо да одустане и народ остави мени, Он је потражио другог цара. Зар мисли да са овим другим нећу моћи да учиним исто? Нема тог човека који, када га испуни осећај моћи, осећа зависност од било чега, па радило се ту и о Самом Створитељу. Одлучио сам да ће сваки цар постати мој, јер је то најједноставнији начин да посредством једног човека цели народ држим под контролом. На моје изненађење, Он бира голобрадог младића који ми је од раније био познат због своје скромности и повезаности са Створитељем. Давида. Нисам се превише бринуо. Људи се мењају. Моћ мења људе.

Након што му је дао велику победу против Голијата, где је био само оруђе у Створитељевој руци, народ је постао склон Давиду. Пошто сам са Саулом могао све више и више да манипулишем и да утичем на његово понашање, да не бих морао после да се мучим са Давидом како бих га завео, одлучио сам да се уз Саулову помоћ решим њега пре него што уопште дође на власт. У неколико наврата сам му говорио да Давида убије копљем док му је овај свирао, али Давид је био необично брз и вешт и тако би увек избегао смрт. А и Створитељ га је посебно чувао.

Када је Самуиловом смрћу Саул остао и без последњег ослонца, успео сам да га наговорим да прибегне ономе што је у време своје верности Створитељу дао да се скоро уништи. Врачаре! Нека од врачаре тражи савет када му Створитељ не одговара. Она је призивала дух пророка Самуила и појавио сам се ЈА. У Самуиловом обличју, наравно. И онда — мој тријумф. Створитељев изабраник клечи испред МЕНЕ. Да ми је само да видим Створитељево лице. Није ми било тешко да кажем Саулу шта ће се десити са обзиром на оно што сам до тада знао о филистејској снази и одлучности за овај обрачун, а посебно и због тога што Створитељ неће бити са њима. Али морало је да изгледа као да сам ја дух умрлог и као да је оно што говорим порука из будућности.

Тада су темељи савременом призивању духова (или спиритизму) били ударени и у самом Створитељевом народу. У вековима који су долазили, то ће ми бити једно од **најснажнијих** средстава за завођење људи.

ПОГЛАВЉЕ 10

ДАВИД

Саула, кога сам годинама успешно опседао, није било тешко да наговорити да изврши самоубиство. Испунио сам га толиким осећајем безнађа да му је мој коначни предлог изгледао као једино право решење. Давид је дошао на престо. Било је готово немогуће да тог човека одвојим од Створитеља. Имао је све неопходне особине да се Створитељева Сила повеже са човечијом. Али он је, ипак, само човек, па зато мора да дође тренутак неопрезности и у његовом животу. А нико није толико стрпљив и упоран као што сам ЈА. Време је пролазило. И прилика се указала. Витсавеја је била изразито лепа.

Шетајући се, Давид ју је угледао како се купа. Познавајући га, претпостављао сам да ће због верности Створитељу, када угледа туђу обнажену жену како се купа, да се окрене и да оде. Ипак, био сам уз њега. Догодило се оно што сам најмање очекивао — он је застао и кришом је посматрао. Ја не пропуштам прилике. ***Ни једну***. Тај кратки тренутак његове одвојености од Створитеља сам искористио да му испуним ум страшћу, да му тело испуним пожудом, да му разум помутим до те мере да учини неко зло и да коначно и он буде одбачен од Створитеља.

Није више имао снаге да ми се одупре. Учинио је то. Довео је Витсавеју ка себи, мада је она била жена једног од његових највећих и најпоузданијих ратника. Ум сам му толико замутио да му више ништа није било важно. Ни Створитељ, ни њен муж Урија Хетејин, ни последице које ће због тога подносити — ништа — осим њеног предивног тела. Мислио је да ће остати само на томе, али ја сам имао за њега још неколико изненађења. Витсавеја је остала трудна. Он је брже- боље позвао њеног мужа да би сада он спавао са својом женом и да би рођено дете могло да се подвали њему. Али овај јунак је толико био привржен Створитељу да је због сложности са својим војницима одлучио да не иде својој кући, већ да преноћи са војницима. Уверио сам Давида како нема ни једне друге могућности осим да убије њеног мужа. Да његов злочин буде већи, предложио сам му да његову смртну пресуду пошаље по њему самом. Када је моја победа била потпуна, није било тешко да уверим Давида да је све добро прошло и да је учинио шта је могао. Ипак је он цар. Ипак он има власт над свима.

Али Створитељ није тако мислио. Преко пророка Натана је укорио Давида. Као и Саулу, и Давиду сам говорио да је невин, да, као цар, има право то да ради, али Створитељеве речи су га сломиле. Уместо да почне да се оправдава и тако оде од Створитеља, Давид је почео силно да се каје због онога што је учинио.

Мислио сам, када Створитељ ни Саулу није опростио ону ситницу, како

ће Давиду да опрости овај злочин? Али Давид није престајао да жуди за опроштењем. Променио је читав свој живот. И Створитељ га је примио назад и опростио му је. Био сам изван себе од беса. Због тога сам одлучио да Давиду загорчам живот. Остатак његовог живота је протекао у силном стресу и бризи. Био је цар, али због онога што је учинио нико га није поштовао. Ни његови синови, ни његове војсковође, ни његов народ, нити његови свештеници. Отуда издаје, отуда побуне, отуда поново избеглиштво.

Ипак, упркос беди којој сам га изложио, Створитељ му је указао част да прибавља потребан материјал за изградњу храма. Нисам био срећан што чујем тако нешто. Имајући такав храм пред собом, Израелци би били у бољој прилици да размишљају о смислу свега што би ту видели и радили, а тиме сам ја имао мање изгледа да их задобијем за себе. Али имао сам план и за *овакву* ситуацију.

ПОГЛАВЉЕ 11

"НАЈМУДРИЈИ" ЧОВЕК НА ЗЕМЉИ

Давида је наследио његов син Соломон. Био је то, исто тако, веома побожан и скроман младић. Он је требало да изгради Створитељев Храм. Био је уплашен и сматрао се недостојним за тај подухват, као и за владање једним народом. Молио је Створитеља да му подари мудрост. То је дирнуло Створитеља јер је човек под мојим утицајем до тада био у стању да тражи само богатство, дуг живот, смрт непријатеља и остале пролазне вредности, имајући у виду то да сам поглед на вечне вредности успео готово у потпуности да му замаглим.

Када сам чуо да му је Створитељ дао мудрост какву није имао ни један човек, постао сам радознао. Да ли је то коначно достојан противник? Као и на сваком почетку човекове заједнице са Створитељем, и Соломон је за мене био недодирљив. Био је једно са Створитељем. Градио је Храм. Није хтео ни један детаљ да препусти случају. Он је био човек којем је Створитељ указао највећу част. Тако се и понашао. Али време **увек** ради за мене. И он ће да падне. Свака добра особина код човека је већи адут у мојој, него у Створитељевој руци. Пре ја могу да је искористим како бих, због те особине, човека испунио самопоуздањем и охолошћу, него што Створитељ може да је искористи како би је човек употребљавао да прославља Њега. А Соломон је имао превише добрих особина да ја то не бих могао да окренем против њега. Био је стварно интелигентан и проницљив као нико до тада, био је богат као нико до тада и био је цар. Имао је најповољније земаљске услове за живот које је један човек икада имао.

Да је остао уз Створитеља, његов утицај би увелико проширио истине о Створитељу и о откупљењу за човека. Многи народи би били осведочени о предностима послушности према Створитељу, а ја то никако нисам желео. Мада је на почетку изгледало како се Створитељев циљ осведочавања остатка света о Њему коначно остварује, ја сам знао да ћу, пре или касније, све успети да окренем у своју корист. Тако се ускоро и догодило.

Најмудрији човек на свету против мене није имао *никаквих* изгледа. Није он био *никакав* изазов. Он је био разочарење. Као и сваки други човек био ми је недохватљив док је био уз Створитеља. Без Њега, ни уз сву своју интелигенцију није био ни приближно достојан противник.

Напротив, схватио сам да његова велика интелигенција може да буде оруђе у мојој руци којим ћу да га потпуно поразим. Ниво његове интелигенције био је близу интелигенције небеских бића, али он је, живећи на Земљи, био ограничен материјалним, јер сам ја људску врсту успео да одвојим од духовног – од Створитеља. Био је ограничен и смртношћу, јер

сам човека одвојио од Дрвета Живота. Био је упознат са духовним и невидљивим светом, али није могао до њега. Био је упознат са вечношћу, али је био ограничен пролазношћу.

Стално сам му понављао да шта год на овој Земљи урадио, нема смисла. Ионако ће умрети. То је у њему произвело толики стрес и бриге да је уложио све напоре и могућности да покуша да од живота извуче максимум како би успео у њему да пронађе некакав смисао. И извукао је максимум.Али смисао није нашао. Јер га нема. Ја сам га одузео. Од свега онога што му је Створитељ ставио на располагање, остао је само на томе да ужива у телесним и материјалним задовољствима овог света. Успео сам да га уверим како је смрт потпуни крај. Одузео сам му наду и у откупљење које је Створитељ припремио за људску врсту.

Због стања бесмисла у које сам га довео није било тешко да од њега направим идолопоклоника, блудника, тиранина, и било шта друго што сам пожелео. Потпуно заведен, свој стрес и бриге је пребацио у књигу. Чудио сам се што тако нешто обесхрабрујуће Створитељ уврштава у свој канон, али сам схватио да жели, помоћу свега онога што је Соломон искусио и написао, да поручи човеку да не тражи смисао у овом животу, јер га ни онај, који је имао најбоље животне услове који на Земљи уопште могу да се имају, није нашао.

Као да ће мени сметати ако човек то зна.

Да ли мислиш сада, када си схватио како сам успео да заведем и упропастим најмудријег човека свих времена, да ћеш моћи да ми побегнеш? Да ли ћеш моћи да ми се одупреш? Да ли ћеш моћи да победиш свој его који ти ЈА стално храним како бих те одвојио од Створитеља? Не можеш ни да наслутиш колика је моја моћ, колико су разнолики моји методи. Колика је моја упорност. Колика је моја мотивисаност. Колика је моја мржња. Пут ка Створитељу постоји, али ти нећеш моћи до Њега. Постоји препрека коју не можеш да савладаш. Самог себе – и МЕНЕ на твојој страни.

ПОГЛАВЉЕ 12

РАСПАД ЦАРСТВА

Соломонов живот као изабраника и помазаника толико је повредио Створитеља да је Он одлучио да му одузме царство. Али због обећања датог Давиду, одлучио је да то учини у следећем нараштају. Зар је Створитељ мислио да ће моћи један цели народ да држи на МОЈОЈ планети? Остао је само мали број оних које нисам успео да заведем да чине супротно од Створитељеве воље. Колико год се трудио, никако нисам успевао да их *баш* све покорим.

Кроз следеће генерације Створитељев народ је био мој. Баш као што сам и планирао. Посредством царева који су били одани мени, покорио сам и народ којим су они владали. Створитељ је био очајан.

Посредством Соломона сам ударио темељ паганизма у израелској религији. Видео сам да Створитељ уз помоћ Јеровоама планира да узме власт Соломоновом сину. Мада је из почетка био веома веран и одан Створитељу, и њега сам успео да заведем. Када је дошао на власт, надахнуо сам га да задржи одвојена племена, која су била на његовој страни, на начин да им осигура нова светилишта у која ће да иду како не би ишли у Јерусалим као што су радили до тада. Учинио је оно што сам му говорио. Начинио је два златна телета и свих десет племена која су била уз њега клањали су се киповима, а оставили су оно што је Створитељ заповедио. Следеће генерације су само следиле овај пример. Није било никога ко би успео да учини неке драстичније промене. Неки цареви, који су били на Створитељевој страни, су то покушали, али све је то веома кратко трајало.

Када се моја коначна победа ближила крају, Створитељ је подигао пророка Илију. За кратко време је Израел био осведочен у Његову Силу и Његове намере, али време је опет било на мојој страни и током следећих нараштаја се све опет вратило тамо где сам ја желео.

Одлучио сам да потпуно уништим тај народ и да на тај начин моју победу учиним очигледном свима.

Када се цар Језекиљ разболео, Створитељ му је посредством пророка Исаије рекао да ће да умре. Толико је почео да плаче и да моли да му се Створитељ смиловао. Чак је одлучио да му да знак да га је Он лично оздравио. Вратио је сенку на сунчаном сату десет степени уназад. Веома упечатљиво. Сетио сам се да бих то могао да окренем себи у корист, а Израелу на пропаст.

Било је то чудо које је преплашило цели свет. Халдејски астрономи су били пренеражени. Нису могли ни на који начин да објасне то што се десило. Људи су почели да говоре о крају света.

Ја сам их, наравно, подржавао у томе. Уживам када су људи у паници.

После неког времена су добили вест да је то чудо Створитељ направио као знак оздрављења израелског цара. Спремили су се и пошли на пут. Дошавши цару Језекиљу, желели су да им Језекиљ говори о Створитељу који је то учинио, али ја сам му говорио како би страном изасланству било мудрије да покаже сву своју силу и богатство уместо да им говори о Створитељу. И, наравно, сујета готово увек односи победу над разумом.

Халдејци су били ускраћени за истине о Створитељу, ускраћени за позив који је Он посредством Израела желео да упути целом свету. Језекиљ се, под мојим утицајем, само хвалио. Својом моћи. Својим богатством. Толико сам га обузео да им није оставио скривеним баш ништа. Питаш се шта сам постигао тиме? Прво, Створитељево Име је остало непознато људима који су то, због свог ауторитета који су имали, могли веома утицајно да пренесу другима у својој земљи. Спречио сам халдејски народ да се, због тог чуда и истина које би чули, окрене поштовању Створитеља. Друго, поставио сам темеље коначном уништењу Израела. Шта мислиш, шта су Халдејци могли да причају својим земљацима на повратку? Само о богатству и благу Израела. Богатство, благо... – довољан повод за истребљујући рат у оно време.

Створитељ је видео моје планове. Желео је да ме спречи да то урадим са Његовим изабраним народом, али није имао ни један изговор да то уради. Да су они остали верни Њему, ја не бих могао ништа да урадим. Овако, преостали су Му само јадни покушаји да, преко људи који су Му били верни, упућује поруку народу да ће, ако се не буду поправили, наступити истребљење и ропство. Његови људи – пророци, долазили су један по један. Позивали су народ на покајање, на повратак правом поштовању Створитеља, али нису имали успеха. Зашто? Зато што сам ја предвидео такав Створитељев потез па Његов народ нисам завео на уобичајене начине — да се директно клањају мени под именом неког божанства, или, још боље, да буду потпуно безбожни. Не. Ја сам их завео тако да су они остали у уверењу како су одиста побожни, како одиста служе Створитељу. Успео сам у њиховом уму да потпуно раздвојим религиозност од свакодневног живота. За време њихових служби Створитељу и њихових молитви, од њих није било побожнијих људи, али у свакодневном животу није било већих зликоваца. Поносио сам се својим успехом.

Шта мислиш, како је било Створитељевом пророку да дође једном, по сопственом уверењу религиозном човеку, и да му говори како треба да се обраћа Створитељу? Такве позиве сам у умовима Израелаца приказао као највећу увреду њиховој личности, па и као увреде Самом Створитељу. Није било тешко да их подстакнем да те пророке туку, терају, исмејавају, па чак и да их убију.

Све озбиљне опомене које су им они упућивали ја сам их, уз помоћ мени оданих људи, приказао као неистините. И коме је човек више

веровао? **Мени.** Јер ја идем на руку људском егу.

Створитељ је био ожалошћен што на позиве Његове љубави чак и људи које је изабрао и којима је Себе непосредно објавио остају тако хладни. Онда је коначно посегнуо за одређеним обећањима о Откупитељу која сам толико желео да чујем. Посредством Његових пророка сазнао сам и место где ће Откупитељ да се појави. Сазнао сам и начин на који ће да се роди. Роди? Зар ће Откупитељ да дође као новорођенче? Па, није имао никаквих изгледа ни ако би се појавио као одрастао човек. Како онда мисли да ће то новорођенче моћи да преживи?

Имао сам све више информација о времену које је долазило. Времену покушаја откупљења палог човека. Посредством Давида сам још раније сазнао чак и како ће да умре. Пажљиво сам пратио све оно што су пророци говорили. Сваки детаљ ми је био важан како бих се припремио за оно што је требало да се догоди. Успут сам све те поруке успео погрешно да представим људима и да им изврнем смисао, да они не би случајно могли да се припреме.

ПОГЛАВЉЕ 13

РОПСТВО

Међу халдејским народом сам ширио гласине о богатству и драгоценостима израелског народа. Како у њиховом главном граду Вавилону, тако и у целој земљи. Тако припремљене, није било тешко да их подстакнем на освајачки рат против Израела. У неколико наврата сав Израел је одведен у ропство. Мој план је успео. Кроз одређено време израелски народ ће потпуно да се утопи међу народе где сам га расејао и од њега више неће остати ни спомена. Неће бити више никога ко би живео по Створитељевим начелима и правилима. Тако сам бар мислио. Створитељ је имао друге планове и другу стратегију. Мада није био у могућности да ме спречи да израелски народ расејем по земљи, мада је са тугом гледао последице израелског отпадања од Њега, Он се није одвајао од њих. Схватио сам, мада прекасно, да ће Он Свој народ да употреби да изврши оно што у условима мира није хтео – да наговесте истине о Створитељу и о плану откупљења свих људи и другим народима. Али Израелци то неће бити у могућности ако их истребим.

Десило се оно што нисам предвидео. У невољи, притиснути ропством, Израелци су почели да се присећају обећања која су им давали Мојсије и пророци. Што сам их више преко људи који су били под мојом влашћу понижавао и злостављао, то су се они више и чвршће држали Створитељевих обећања. Уместо да Га окриве за невољу, што сам им стално и говорио, они су Га молили да им опрости и признавали су своју кривицу која их је довела до овде. Сваки покушај да их истребим је пропадао, мада сам у време цара Асвира готово успео.

Ни у вавилонском ропству Створитељ није престајао да опомиње и позива Свој народ посредством Својих пророка.

У једној групи младића који су дошли из Израела налазио се Данило. У својој дугогодишњој пракси већ сам знао да на њега нећу моћи да утичем, али таква спознаја ме не обесхрабрује да престанем да се трудим. И Давид је био такав у почетку, али је ипак пао. Вавилонски цар је у Данилу и његовим пријатељима видео поуздане сараднике због верности начелима и правилима која су показали. Убрзо их је узео у службу. Нисам видео ништа лоше у томе јер верност Створитељу увек слаби када је човек у благостању, а то ми је било у интересу у њиховом случају. Веровао сам да ће, под утицајем богатства и моћи које је вавилонско царство могло да им пружи, они веома брзо да забораве на Створитеља. Нисам био у праву. Са обзиром на то, одлучио сам да их уништим. Цара Навуходоносора сам надахнуо да на славу себи и својој моћи изгради кип којем ће сви морати да се поклоне. Знао сам да не постоји сила која ће младе Израелце натерати да

се поклоне било каквом кипу, јер их је Створитељева заповест спречавала у томе. Судбина им је била запечаћена. Љубоморне колеге су их пријавиле и они су завршили у ужареној пећи. И оног тренутка када сам почео да ликујем због успешности својих планова, Створитељ се умешао. Послао је Сина да их избави из пећи. Ово је било веома лоше за моје даље планове јер се испоставило да је мени одан цар, због овог догађаја, постао наклоњен Створитељу. Чак је наредио читавом народу да је дужан да поштује Створитеља као јединог **Б**ога. Уместо да сам израелски народ уништио, он је у овим условима боље говорио о Створитељу него у условима мира и благостања. Био сам бесан због тога. И узнемирен.

Створитељ је пророку Данилу у визијама откривао будућност. Данило је све то записивао и говорио свом народу. Ја сам веома пажљиво слушао и проучавао оно што је говорио. На тај начин ми је постало познато какав ће бити ток људске историје. Која ће царства наступити, шта Створитељ у будућности намерава. Спознао сам да Створитељ планира да уништи све на Земљи, али исто тако после тога и да је обнови и на њој оснује Своје ново царство. Видео сам да су већина пророчанстава која је Створитељ до сада давао, условна. Питао сам се да ли је и ово? Он планира да успостави ново царство на Земљи – ако буде имао са ким. Али ако сви људи буду на мојој страни...? Још више сам почео да се трудим како бих задржао власт над Земљом. Ако изгубим, прети ми изгнанство. То сам схватио из обреда Израелаца. Јарац Азазел, на којег су симболички преношени греси народа, представљао је мене. А он је био само истеран у пустињу. Није био убијен.

И коначно! Створитељ је рекао Данилу оно што сам дуго и са нестрпљењем очекивао. КАДА...?

У визији је пророк добио објаву о тачном времену када ће се појавити Откупитељ. То је била информација коју сам чекао. Имао сам пуних пет стотина година да се припремим за одлучујуће догађаје.

Почео сам да планирам сваки детаљ како би услови у којима ће Откупитељ да се појави бити што неповољнији. Према пророчанству, Израелци су у ропству требали да буду још неко време. Један део се већ вратио, један део је одлучио да остане. У ропству, Израел је схватио лекцију. Одлучили су да се промене и да остану верни Створитељу. Ни таква одлука није за мене била посебна препрека. Ја у људима могу и ту жељу толико да нагласим да их из крајности потпуне безбожности одведем у, за њих једнако погубну, крајност фанатизма.

То је била прва тачка на којој сам почео да радим. Претпостављао сам да ће Откупитељ покушати да Свој народ на практичан начин поучава истинама које му је био дао, а које су они уз моју свесрдну помоћ погрешно схватили и спроводили.

Са обзиром на то, стварање атмосфере верског фанатизма било би најбоље окружење у којем ће људи одбацити све што ће Откупитељ да им

говори.

Пошто сам имао спознају о царствима која ће доћи, трудио сам се да обликујем околности да Римско царство посебно припремим за оно време. После пада вавилонског, међу-персијског и грчког царства, Римско царство сам, захваљујући његовој организацији, дисциплини и одлучности, учинио толико моћним да нико није могао да му се одупре. Имао сам велики утицај на њих јер су ми се директно клањали кроз божанства која сам им наметнуо. Одговарао сам на све њихове захтеве, помагао сам им у освајањима. Убрзо, помоћу Помпеја сам покорио и израелски народ. Наметнуо сам им тешко понижавање и мучење, као и велике порезе. Али нисам хтео да дирам њихове верске обреде. Са обзиром на то, говорио сам Римљанима да им дозволе исповедање њихове вере и да се у то не мешају. Циљ ми је био да створим тешке ропске услове који ће, уз верски фанатизам, потпуно да изобличе пророчанства о Откупитељу. Све више је Откупитељ постајао Избавитељ, Месија, Онај који ће их ослободити од римског ропства, а све је мање остајао Откупитељ који ће их избавити од њихових грехова и да им омогући да се врате Створитељу. Помогао сам им да обреди поново изгубе смисао. У обреде сам увео јак народни осећај. Политика и религија су се снажно испреплетале. Главни циљ њихове вере постала је нада у ослобођење од Римљана. Једина сврха Откупитељевог доласка свела се на исто – ослобођење од Римљана.

Био сам задовољан оним што сам постигао. Створио сам најнеповољније околности за дочек Откупитеља? Сви моји циљеви су били остварени. Човек је, током векова под мојим вођством, био физички и умно ослабљен. Верски фанатизам. Ропство. Религија, нешто духовно, усмерена једино задовољењу телесног, ослобођењу од ропства. Пробуђена и распаљена погрешна очекивања...

Све ово су биле савршене припреме. За разочарење!

А том разочарењу нико неће моћи да побегне. Ни народ који ће, уместо ослобођења од Римљана да добија само духовне поуке, нити Откупитељ, који ће због разочарења народа да буде одбачен.

После тога, Он ће моћи само да се врати Свом Оцу и да остави ову планету МЕНИ.

ПОГЛАВЉЕ 14

СУПЕРИОРНОСТ

До сада си већ могао да схватиш неке од мојих особина. Схватио си дасу твоја снага и моћ, у поређењу са мојим, неупоредиво мале. Због твоје ограничености нећу моћи у потпуности да покажем своју супериорност не само у односу на тебе, већ и на обичне анђеле.

Ја сам херувим. Спадам у највиши и најмоћнији ред анђела. Од свих херувима, ја сам *најмудрији*, *најлепши* и *најмоћнији*. Шта? Па зар ја нисам рогато чудовиште са вилама и козијим папцима? Као што сам рекао на почетку ове књиге, мој успех зависи од тајности. Ако не знаш да постојим, или ако знаш, али имаш погрешну представу о мени, моје деловање не наилази на препреке. Намерно сам о себи створио такву слику, тако да и они који сумњају у моје постојање, због тако чудовишног изгледа, моје деловање не сматрају озбиљном претњом. Ко се уопште забрињава због једне такве наказе?

Али стварност је потпуно другачија. Оног тренутка кад бих се појавио пред тобом, твоје тело би доживело толику трауму да би после тога, у првом тренутку, остао слеп, док би остатак живота провео вегетирајући као биљка. Ако бих ти се приказао у смањеној сили и дозволио ти да ме погледаш, схватио би да никада у свом бедном животу ниси видео ништа лепше.

Немој да се бринеш. Видећеш ме. Једног дана. Што се моје моћи над овим светом тиче, она је за тебе *несхватљива*. Морао би у исто време да будеш најизврснији и најгенијалнији научник на подручјима биологије, хемије, физике, математике, психологије, медицине, генетике, војне стратегије и других грана науке, како би могао да схватиш **само** делић онога што ја могу. Али покушаћу то да објасним твом ограниченом уму на најједноставнији могући начин.

Могу да управљам природом. Могу да управљам временским приликама. Могу да управљам животињама. Могу да управљам људима. Шта више, могу потпуно да преузмем контролу и власт над свим живим бићима на Земљи. На моју жалост, Створитељ ми је ограничио деловање како на природу и животиње, тако и на људски ум. Што се тиче људи, оставио ми је само могућност да могу да им саопштавам мисли које год желим. Забрањено ми је да натерам људе да раде по мојој вољи. Дозвољено ми је само да им говорим. Мислима. Али и то је више него довољно. Дакле, ако желим да човек учини нешто по мојој вољи, намећем му своју мисао. У стању сам то да чиним годинама без престанка.

Ви бисте такав говор назвали телепатијом, али то је *јадан* израз за оно што ја радим. Човек је у уверењу да је то његова мисао која му је “пала на

памет”.

Али то је моја мисао и она остаје моја све док је човек не преузме и док не почне да размишља о њој и да је разрађује. Тог тренутка то постаје његова – твоја мисао. И ти за њу преузимаш потпуну одговорност. Када човек прихвати моју мисао, ја то знам по разним изразима његовог лица и понашању. Тада му свесрдно помажем да ту мисао разради и спроведе онако како сам ЈА замислио. Посебно место у тим говорима заузимају најпрљавије мисли у односу на оне које су најближе Створитељу. Многе успем да обесхрабрим уверивши их да су то њихове сопствене мисли, то јесте да никада неће бити у јединству са Створитељем.

Немам могућност да знам садржај човекових мисли, али то мени није ни потребно. Сваког човека на Земљи посматрам и проучавам од његовог рођења па до смрти. Чиним то уз помоћ анђела који деле моју судбину и који су под мојом влашћу. Ни један човек ни у једном тренутку није без пратње једног од нас. Са обзиром на то, није нам тешко да знамо шта људи мисле. Израз лица, покрет руку, говор тела – то је скоро као да људима директно читамо мисли. У складу са нашим пажљивим и упорним проучавањем живота сваког појединог човека, у стању смо да свакоме говоримо оно што је за њега посебно добро како би га одвојили од Створитеља и довели под моју власт.

Ни један твој гест, ни један твој поступак који си учинио, па и у највећој могућој тајности, мени није непознат. Знам све о теби и имам у изобиљу оно што могу да искористим против тебе. Знам о теби и оно што ни ти сам више не знаш. **Ја никада и ништа не заборављам.**

Сваки човек има од Створитеља усађен осећај за исправно и добро. Без обзира да ли се ради о човеку који верује у Створитеља или сам ја успео да га задржим под својом влашћу, сви људи посредством савести, помоћу које им Створитељ проговара, знају шта је исправно и добро. Сви они који раде против тога, добровољно одлазе из сигурности коју им пружа Створитељ и прилазе све више ка мени. Када се довољно приближе, имам власт да их у потпуности обузмем и чиним са њима шта год желим. Створитељ нема више на основу чега да их брани.

Захваљујући познавању људског мозга и способности да делујем на њега, могу у човеку да изазовем разна стања болести свих врста. Исто тако, ако је потребно и за човека погубно, могу да га излечим. То чиним у случају да се за оздрављење моли некоме другом осим Створитељу. Тада више не може да га избави никаква сила из мојих руку.

Можда би моје деловање могао лакше да схватиш када бих га упоредио са једном великом компанијом.

Али оно што нећеш моћи да разумеш јесте да компанија коју ЈА водим има милијарде запослених, да има на стотине различитих подручја деловања, да су сва она у савршеном складу и да су подређена једном

јединоm циљу – уништењу човека. У мојој компанији нема свађа, нема плате, нема каријере, нема одмора. Зло, расуло и несклад смо наменили вама – људима. Нема подручја људског живота где нисмо ангажовани и на који немамо утицаја. Али то ћеш тек имати прилику да видиш.

Упркос ограничењима које ми је Створитељ наметнуо, уз све моћи које имам није ми тешко да доведем људе тамо где желим. Уз савршену психологију, велику упорност и праксу од скоро шест хиљада година, овај свет је, уз мање изузетке, тачно у стању какво ја желим. Штета што у вашем људском речнику не постоје одређене речи којима бих детаљније могао да ти опишем своју моћ. Овако, мораћеш да се задовољиш са овим.

Да ли ти је сада јасно о чему сам говорио на почетку? **Ја тобом манипулишем.** Питаш се како можеш да знаш које онда мисли долазе од мене, а које су твоје сопствене? Да би добио одговор на то питање морао би веома добро да познајеш Створитеља, а ја ћу да пронађем милијарду разлога који ће те спречити да Га упознаш. Сви они ће да буду у облику малих изговора. И сви они ће да иду у прилог твојој сујети. Твоме Ја. Каткад ће ти изговори бити племенити, јер ће неки "виши" циљ, као што је наводна брига о породици и пожртвованости према њима и другим људима, да те спречи да упознаш Створитеља.

И због тога ти не можеш да победиш. Могао би када би хтео. Створитељ би ти дао Своју Силу за то. Али ти то не желиш. Зар не? Желиш да будеш свој. Желиш да будеш слободан. Не желиш ништа да мењаш. Да ли ти ово звучи познато? Јесу ли ово твоје мисли? Или моје?

ПОГЛАВЉЕ 15

ДОЛАЗАК ОТКУПИТЕЉА

Све је било спремно. Сада је Откупитељ могао да се појави. Од пророка Данила сам сазнао годину Откупитељевог доласка. Од Исаије сам сазнао да ће да дође као новорођенче и да ће да га роди девица. Од Михеја сам сазнао где ће то да буде. Пажљиво проучавајући јеврејске обреде знао сам и у којем ће месецу то да се догоди. Откупитељ је требало да дође за годину дана. Почео сам да тражим коју би то младу девојку Створитељ могао да одабере да носи Његовог Сина. У околини Витлејема није било такве девојке. Све сам их у већој или мањој мери удаљио од Створитеља. Постојала је девојка на другом крају Израела која је била посебно верна Створитељу. Схватио сам да ће Створитељ на неки начин баш њу да доведе до Витлејема да роди Сина. Намеравао сам свим силама да ту девојку учиним недостојном и тако да спречим Створитеља да оствари Свој план. Нисам успевао.

Убрзо јој је стигла објава да је она изабрана. Објављено јој је да ће да носи Његовог Сина. Пошто је била управо удана, морао сам њеног мужа да учиним средством којим ћу да спречим Створитељеве намере. Надахњивао сам га љубомором, понижењем, бесом. Подстицао сам га да је јавно каменује, али и он је био веома близак са Створитељем и од свега што сам покушао, успео сам само да га наговорим да је напусти. Али Створитељ се умешао и у сну му је објаснио о чему је реч. Неколико месеци касније, Створитељ, који је узео право да одређује владаре на мојој планети, подстакао је Цезара да спроведе попис становништва. На тај начин је Јосифа и Марију довео у Витлејем. Рачунао сам да не би било лоше када би се дете родило у нехигијенским условима и када би због тога, као и многа друга деца, умрло од болести. Требало је само да им се затворе сва врата у преноћиштима. Успео сам. Сви су их одбили, мада су већина имала места. Било ми је забрањено да приђем штали где су на крају завршили. Да се Син родио, сазнао сам гледајући велико мноштво анђела који су се за ову прилику показали људима док су певали химну Сину.

Анђели су, у исто време, били веома ожалошћени јер народ, уз сва пророчанства која је до тада добијао, није имао појма шта је те вечери требало да се догоди и шта се догодило. Значење пророчанстава сам тачно протумачио једино ЈА. У исто време сам људима говорио да их погрешно тумаче и тако да за Откупитељев долазак остану потпуно неспремни. Анђели су то тада објавили једино пастирима. Они су били једини посетиоци који су те ноћи дошли у шталу. Нико други.

Пастири су брзо отишли међу људе и почели су да им говоре о догађајима те ноћи.

То је била прва прилика да проверим да ли сам народ довољно припремио да одбаце све што о Откупитељу буду слушали. Наравно. Мада су послушали неуке пастире, ипак је превагнуло оно што су им говорили њихови фарисеји и књижевници које сам поучио како да тумаче пророчанства. Месија треба да дође да их ослободи од Римљана, а новорођенче то не може да учини и, са обзиром на то, није оно тај Месија. Народ је наставио да живи као и до тада. Ништа се није променило.

Јосиф и Марија су се настанили у Витлејему. И остали су у њему. Дете је, по обредном закону, донесено у храм на посвећење.

Сазнао сам да су неки астрономи и учени људи са Истока видели оно мноштво анђела које је певало на небу и да су помислили како се ради о звезди. Уз помоћ јеврејских списа које су имали још од времена јеврејског ропства, почели су да проучавају шта би та звезда значила. Настојао сам да им сакријем значење пророчанства. Нисам успео. Постигао сам само то да га нису открили одмах. Неколико месеци касније су пронашли одговор на своје питање и закључили да је то звезда која најављује долазак израелског цара. Спремили су се и кренули на пут. Десет месеци касније су стигли надомак Израела. Очекивали су да ће свако са лакоћом да их упути према новорођеном цару. Али, захваљујући мени, нико није ништа знао о томе. Одлучили су да пођу право у главни град тадашњем цару, Ироду. Ни он о томе није ништа знао, па је послао своје људе по књижевнике и свештенике да му разјасне питања мудраца. Они су само знали да Месија треба да се појави у Витлејему.

Ирод је био савршен за извршење мојих планова. Моје мисли су постале његове мисли. Испунио сам га мислима да ће остати без царства. Тражио је да му мудраци кажу где су нашли Месију како би и он отишао да га види. Тек сада се мудрацима на путу указала звезда која их је довела до куће у којој је био Створитељев Син.

Након што су Га даривали и одали Му почасти, Створитељ им је открио моје намере и они су у своју земљу отишли другим путем. Није било тешко да наговорим Ирода на драстичан поступак. Пошто је сазнао да се Месија родио пре нешто више од годину и по дана, нисам желео да ризикујем па сам га наговорио да изда заповест да се сва деца до две и по године убију. Створитељ се опет умешао и рекао је Јосифу и Марији да побегну у Египат. Цео покољ је био узалудан. Нисам успео. Али биће прилике. У протеклих пет стотина година сам све пажљиво припремио и Откупитељ у људском телу није имао никаквих изгледа.

Довољан је био један једини, мали грех у било ком облику. И онда би овај свет припао мени. Нисам имао ни најмањих сумњи да ћу коначно успети.

ПОГЛАВЉЕ 16

СУЧЕЉАВАЊЕ

Због Јосифове и Маријине присности са Створитељем, током свих годи- на Откупитељевог детињства на Земљи, није било могуће да их на било који начин учиним неопрезним. Створитељ им је у потпуности објаснио њихову немоћ у борби против мене, тако да су се ослањали искључиво на Њега и Његову Силу.

После повратка из Египта и насељавања у Назарету неуморно сам тражио прилику да бих Откупитеља навео да погреши. Сви моји напори, и највећи број анђела који су били под мојом влашћу, били су усмерени на једини циљ – навести Њега да погреши. Због родитељског васпитања и спознаје о Себи да је Створитељев Син, Откупитељ је и у својој младости одолевао свим мојим нападима у виду замки које сам Му постављао. Коначно, кад је навршио тридесет година, приступио је обреду који је Створитељ успоставио преко Јована Крститеља. Крштење. Тиме је отпочео Своју службу. Створитељ Га је одвео у пустињу да би Га припремио за надолазећа директна суочавања са мном. Након што је четрдесет дана разговарао са Својим Оцем и постио, био је спреман.

Нисам чекао да ми промакне најбоља прилика коју ћу можда имати. Истина, био је духовно оснажен, осведочен у Очеву наклоност, али је физички био исцрпљен. То нисам смео да пропустим. Ја најбоље знам колико је човек слаб када је у питању апетит. А Он је био гладан. Веома гладан. Када бих успео да Га наведем да покаже Своју божанску Силу, сви Његови планови би пропали. Сва Његова постигнућа не би имала тежину јер би људи сматрали немогућим да их остваре јер је Откупитељ користио натприродну снагу.

Али глад Њему није помутила разум и моја замка је пропала. Затим сам Га уверавао да би требало да докаже Себи колико је Створитељ на Његовој страни тако што ће да се баци са храма. Чак сам цитирао и Библију уверавајући Га да ће Створитељ да Га сачува. Али одбио је. Знајући људску потребу за моћи и влашћу, понудио сам Му целу ову планету са свим њеним богатствима ако ми се поклони. Силом коју Му је Створитељ дао отерао ме је. Мом бесу и стресу није било краја. Човека у његовом најслабијем издању нисам могао да наведем да ме послуша. Нисам код Њега могао да пробудим ни најмању сумњу у Створитеља. Чак ни моћ коју сам Му нудио није имала баш никаквог утицаја на Њега.

Ово није смело да се догоди. Ова планета је била ***само моја***. Полагао сам право на њу јер до сада ни један човек није успео у потпуности да остане одан Створитељу.

Ако бих и Његовог Сина навео и на најмању непослушност, сумњу или

било какву грешну помисао, моја победа би била коначна. Створитељева настојања да ову планету врати Себи, била би, у том случају,узалудна.

Али током моје праксе показало се да, мада су неки људи били способни да ми се одупру у великим стварима, макар то било и у директном сукобу, падали су на малим стварима на које сам их индиректно навео. Знао сам да немам разлога за бригу. Околности су биле савршено припремљене за овај тренутак и сва моја моћ је била усмерена само на то.

Пажљиво сам посматрао Откупитељев рад. Почео је око Себе да окупља ученике. Све су то били неуки људи. Нисам разумео такву стратегију. Када бих ја желео да извршим велики утицај на народ, отишао бих царевима, свештеницима, богаташима, угледним људима. То сам и радио. Веома успешно. Али Он је знао да су ти људи под мојом управом и да су Му врата код њих одавно и чврсто затворена. Питао сам се како је Он Свој утицај мислио да прошири уз помоћ ових неуких и неугледних људи. Док је прикупљао ученике, одлучио сам да и међу њих убацим неког оданог мени. Изабрао сам Јуду. Он је, за разлику од осталих, био интелигентан и проницљив. Имао је веома изражене националне склоности и схватио сам да бих помоћу њега могао да извршим утицај на остале ученике, али и на самог Откупитеља.

Као што сам и очекивао, Откупитељ је живео на начин који је Створитељ замислио за човека. У потпуном складу са Њим. Желео је осталим људима сопственим примером да покаже како је то, упркос људском стању, у потпуности могуће. Говорио је о узвишеним моралним начелима Неба, о међуљудским односима, о братској љубави. Говорио је о Створитељевом закону, али не о његовом облику, већ о његовом смислу. Смислу који сам ЈА успео да сакријем. Говорио им је о потреби промене карактера. Говорио је о Својој улози. Исправно је људима тумачио пророчанства и обреде који су хиљадама година указивали на Њега. Говорио им је о откупљењу и спасењу. О вечном животу. Показивао је савршену послушност Створитељу и људе охрабривао на њу. Показивао је шта савршена послушност омогућава обичном човеку. Хранио је гладне, лечио је болесне, васкрсавао мртве. Бројно друштво је долазило Њему. Мучило ми се од тога. Све оно што сам вековима градио полако је почело да се распада.

Помоћу фарисеја и књижевника покушавао сам да Га преварим на разне начине. Постављао сам Му на стотине замки. Покушао сам да Га прикажем као Онога који народ подиже против власти, као Онога који хули на Створитеља, покушао сам да Му поткопам ауторитет доводећи у питање Његову власт, представљао сам Га као Онога који ради против обреда и обичаја, као Онога који жели да сруши храм.

Навео сам Га да плаћа храмски порез како бих Га обезвредио јер су пророци били ослобођени од тога.

Највише од свега сам настојао да Га обесхрабрим да не би наставио до краја са својом службом. А нема већег обесхрабрења од тога када видиш да оно што радиш увек бива погрешно протумачено и обезвређено. Успео сам да већина Његових чудеса буде протумачена као моје дело. Толико сам успео да заслепим људе да су, због предрасуда о Месији која сам им наметнуо, обезвредили све што је Он радио.

Људи су ипак истраживали да ли је Он Месија, али ово што је чинио никако нису могли да уклопе у оно што су очекивали. Они су очекивали ослобођење од Римљана, а Он им је нудио ослобођење од греха. Они су очекивали да ће да царују над свим народима, а Он им је нудио Небеско Царство. Месија је требало да се појавио у Витлејему, а они су мислили да се појавио у Назарету. Они су очекивали цара, а добили су слугу. Сва пророчанства која су говорила о Његовом првом доласку успео сам у умовима људи потпуно да замрачим њиховим тежњама и жељама да се ослободе Римљана. Пророчанства о Његовом другом доласку они су примењивали на први долазак. Поносио сам се својим успехом. Разочарење у људима је расло.

Било је време да делујем посредством свог човека. Јуде.

ПОГЛАВЉЕ 17

ЈУДА

Под изговором искреног ученишта, у Јуди сам подстакао мисли како је Откупитељ савршена личност помоћу које би Јевреји остварили оно што су одавно желели. Док је посматрао Откупитељева дела, помогао сам му да припреми план да би Откупитеља навео да, због воље и потребе народа, учини оно што народ жели. Да их ослободи од ропства. Једном приликом, док је Откупитељ хранио велико мноштво људи, Јуду сам испунио мислима о томе како Јеврејима, са Откупитељем на својој страни, нико на овом свету неће моћи да се одупре. Он готово ни из чега може да нахрани целу војску. Све рањене војнике Он ће да исцели, све погинуле војнике Он ће да васкрсне. Све ојађене и деморализоване војнике Он ће да охрабри. Јуда је морао нешто да предузме. Требало је Откупитеља макар и силом и против Његове воље да крунише за цара. Ако би то одбио, народ би Га одбацио. А Он не жели да Га народ одбаци. Ионако се бори за њихову наклоност. Откупитељ једноставно није имао избора. Морао је да пристане и да прихвати круну. Сви би то поздравили. И неуки народ. И фарисеји. И свештеници. Који би човек одолео овоме? *Ни један*. Замка је била буквално савршена.

Јуда је убрзо организовао да се Откупитељ постави за цара. Народ је био одушевљен. Сви су говорили да се овако нешто на Земљи никада није десило. Једино нису разумели Откупитељеву скромност. Одлучили су да делују. Био сам близу остварења свог циља. Ако прихвати царевање, неће да га убију. Ако Га не убију, неће да откупи човека. Ако не откупи човека, и Он сам ће да буде под мојом влашћу. И цео универзум биће **МОЈ**.

На моје запрепашћење, Он је сазнао шта људи смерају, искрао се из мноштва и отишао.

Мој бес је постао бес народа. Моја брига је постала њихова брига. Моја мржња је постала њихова мржња. Али бес у мени не умањује могућност расуђивања као код човека. Напротив. Одмах сам Јуди рекао да би било најбоље када би Откупитеља предао свештеницима и народним старешинама јер ће тада, када буде спречен да обавља Своје дело, морати да употреби Своју божанску Силу да се ослободи. Јуда је почео да планира како то да изведе. Издаја није оно што је желео. Он је само желео да искористи Откупитеља за добробит народа. Макар и против Његове воље. Таквим мислима сам му испунио ум. Нико осим мене није могао да види дубину онога што је Откупитељ радио. Он је желео ону истинску и праву добробит људима. Вечност уз Створитеља. А ја сам људима избрисао готово све везано за тај циљ и као највећи циљ сам им поставио земаљску добробит.

У овом случају, ослобођење од Римљана.

Јуда ће да оствари моје планове. Знао сам то. Прекасно ће схватити да је погрешио.

ПОГЛАВЉЕ 18

СПОЗНАЈА О УНИШТЕЊУ

Врло пажљиво сам слушао све што је Откупитељ износио људима не бих ли то могао да злоупотребим против Њега. И онда, у једном тренутку обраћања Својим ученицима, сазнао сам за судбину коју ми је Створитељ наменио. Он није мислио само да ме прогна ако Откупитељ успе у Свом плану. Он је мислио да ме уништи. У потпуности. Заувек. Обузео ме је ужас. До сада ме је тешило што јарац Азазел, на којег су симболично стављани греси народа, није убијен, већ само протеран. Али Створитељ није намеравао да грех остави некажњеним. Откупитељ је требало да плати казну уместо покајаног човека, али ћу ја морати да сносим последице које је требало да сноси онај који се покајао. Све ми је постало јасно. Сваки човек којег сам успео да одвојим од Створитеља сам ће да сноси коначну казну за себе и своје преступе, док ћу за оне који су се покајали, последице да сносим ја. Њихов грех је бачен на мене. Ја ћу да испаштам уместо њих.

Ова спознаја је само појачала мој бес и моју мржњу према Створитељу. И према СВИМ људима. И према ТЕБИ. Моја освета ће бити страшна. Ја ћу да будем уништен, али ћете ви сви да патите. Страшно ћете да патите. Пошто нема другог начина да Створитељу наудим осим посредством људи, можеш ли да претпоставиш ко ће највише да пати? Можеш ли да претпоставиш ко ће највише да осети мoју мржњу и сву моју моћ? Можеш ли сада да разумеш са којом преданошћу радим на уништењу **СВАКОГ** човека? **Без изузетка!**

ПОГЛАВЉЕ 19

ПАСХА

Нисам могао да разумем шта мотивише Откупитеља да сиђе са небеског престола и да постане једно од тих јадних и безвредних бића – човек. И не само то, у стању је да дозволи да Га Његова сопствена створења убију?! А због чега? Да би Он платио казну за грех уместо њих? Хиљадама година нисам веровао у то, али сада сам видео да је Он то одиста спреман да уради. Морао сам да Га спречим.

Неуморно сам Му дошаптавао да ће Његова смрт да буде узалудна. Да се не исплати умрети за човека. Да је човек заслужио да остане под мојом влашћу. Многим неуспесима у Његовом раду увек бих Га поново подсећао на то. Мада их је Он храбрио, тешио, лечио, подизао из мртвих, они су Га сада мрзели. Три и по године је то неуморно чинио, и шта је постигао? Имао је шачицу од дванаест јадника који су били спремни да Га се одрекну и на најмањи знак невоље. И њима самима је три и по године говорио, поучавао их, живео са њима дан и ноћ, а они су мислили само на једно – ко ће од њих да буде највећи у тој новоуспостављеној власти над Римљанима?

Они, ни уз сва Његова објашњења, нису схватали да Он први пут на Земљи треба да се појави баш овако. Као слуга који ће да умре.

И шта је Он имао после три и по године? НИШТА! Велико НИШТА. Осим ако не рачунамо тугу, јад и разочарење. Нико не може да надвлада толико обесхрабрење. Мораће да одустане. Био сам уверен у то.

Јуда је све припремио. За тридесет сребрњака свештеници су добили обећање да ће он да им помогне да ухвате Откупитеља. Јеврејски празник Пасхе је дошао. Током вечере, Откупитељ је раскринкао Јуду тако да је само овај знао о чему се ради. После тога, Откупитељ је са неким ученицима отишао у Гетсимански Врт. Тамо сам Га чекао ЈА. Употребио сам своју силу до крајњих граница да Му сломим одлучност и вољу да настави са Својим планом. Тело Му је једва издржало тај притисак. Одједном сам схватио да је потпуно сам. Његов Отац више није био уз Њега? Шта се догодило? После тренутка збуњености наставио сам са притиском на Њега. Али, одолевао је. Први пут сам у Његовим очима гледао страх и неодлучност. Још само мало и успећу. Створитељ није одговарао на Његове вапаје. Ученици које је повео да се моле са Њим, спавали су. Био је у потпуности препуштен мени. Ум сам Му испунио најцрњим мислима и страховима.

Крајњим безнађем. Ништа није успевало. Могао сам једним прстом да Га згњечим као мрава, али ми је то било забрањено. После свега, из Њега је бљеснула коначна одлучност да настави до краја.

Нисам имао намеру да одустанем. Све је било на коцки. Ако је одолео

психичком притиску, неће одолети физичком. И много снажнији од Њега су ту одустајали. И Он ће.

Убрзо су стигли и свештеници са својим људима предвођени Јудом. За Јуду је ово био врхунац. Када је Откупитељ споменуо да може да призове анђеле у помоћ, Јуда је веровао да ће то и да учини. Ослободиће се. Преузеће власт над Израелом. Повешће их у победу. Њему, Јуди, сви ће да буду захвални. Али Откупитељ то није учинио. Свезали су Га. Тукли су Га. Водили су Га од једног поглавара до другог. И Јуда је одједном, пре него сви остали, схватио је шта су значиле речи које је Откупитељ говорио о Свом страдању и смрти. Па Он неће да се ослободи! Он хоће да умре! А он — Јуда — је крив за то. Пошао је свештеницима да објави да је Откупитељ невин. Али било је касно. Готово да је хтео да се покаје, али зашто бих ја сносио његову казну? Уверио сам га да је његов грех толики да за њега не може да се покаје и да му је најбоље да се убије. Послушао ме је.

Када су Откупитеља одвели пред Пилата, видео сам да је овај склон да Га ослободи. Показао сам му све могуће политичке проблеме ако би се усудио да ослободи овог човека. Народ би могао да се побуни, он би могао да буде крив за немире, власт над Judejом би му одузели, и ко зна шта би се са њим догодило. Двоумио се. Осудити невиног и задржати политичку каријеру, или га ослободити и опростити се са својим амбицијама. Није дуго размишљао. Као што сам рекао, човек је у стању да због моћи уради и најчудније ствари. Откупитељ је био осуђен. Али нисам мислио да завршим то тек тако. Његова смрт би представљала мој пораз. Он није смео да умре. Одлучио сам само да Га мучим до те мере да увиди бесмисао тога што жели да направи. Да жели да умре и да откупи сопствена створења која су у стању да Га муче и убију. Подстицао сам мноштво да Га извргну највећем могућем понижењу. Ругање, пљување, ударање, скидање до гола, крунисање трњем, бичевање. Читаво време сам био уз Њега и дошаптавао Му: Зар због тих људи жели да умре? Зар њих жели да откупи? Нека одустане, нека се врати Своме Оцу.

Пошао сам према месту где ће Га разапети. Овај начин умирања сам посебно осмислио да би људи данима патили. Прибили би их на крст кроз руке и кроз стопала. Колена би била благо савијена. Висећи на клином прободеним рукама, притисак на плућа био је толики да би почињали да се гуше. Тада би се, уз велики бол, ослањали на прободене ноге како би могли да удахну.

Био је прибијен на крст. Подигнут. Нисам се одвајао од Њега. Имао сам пред собом неколико дана да бих Га уверио да одустане. Нико не може да издржи те муке. И људе сам подстицао да Му се ругају. Док је висио, желео сам да Га наведем да узме умирујуће средство које би Му замаглило ум да бих лакше могао да делујем на Њега. Одбио је.

Одједном, небо се замрачило. Настала је гробна тишина. Затим је

наступила паника. А Он је био сам. Једини који је био уз Њега био сам ЈА. Уверавао сам Га да, осим што ништа није постигао код људи, и Отац је отишао од Њега. Схватио сам да су у тим тренуцима сви признати греси целокупног човечанства били *на* Њему и *у* Њему. Ако и издржи мој притисак и физичку патњу, неће издржати раздвојеност од Оца. Одустаће, мислио сам, бар због тога.

Неколико сати после тога се догодило нешто што НИКАКО није смело да се догоди. Он је умро. Не постоје земаљске нити људске речи које би описале оно што сам тада осећао. Он једноставно НИЈЕ СМЕО да умре. Морао је да одустане. Али није. Пророчанства и симболи о смрти Месије, на које су указивали обреди, тог дана су се остварили.

Моја судбина је била **запечаћена**. Мој пораз је био **коначан**. ЈЕДИНА прилика коју сам имао је ПРОПАЛА. Оповргнуо је све моје тврдње које сам износио против Створитеља и Његовог закона.

Скинули су Га са крста и сахранили. Говорио је да ће да васкрсне. Нисам се заносио мишљу да могу то да спречим. Али због лаковерних сам морао да дам повод за нову лаж. Лаж о томе да Он није васкрсао. Да су Га украли Његови ученици поред добро увежбаних римских ратника. Наравно да су многи у то поверовали.

Васкрсао је. Објавио Се женама. Појавио Се међу ученицима. Слушао сам Га шта им говори. Он ће да остане са њима до свршетка света. Зар мисли да ће та шачица необразованих јадника и бедника моћи било шта корисно да направи? Па манипулисао сам њима док је Он лично стајао поред њих. Када Га не буду видели, то ће да буде још лакше.

Пророчанства која су била до тада, указивала су на још дуги низ година до Његовог другог доласка. Морао сам да тражим нове начине да задржим власт над Земљом.

ПОГЛАВЉЕ 20

АПОСТОЛИ

Откупитељ се вратио Оцу. Рекао је једанаесторици да се не удаљавају из Јерусалима. Пророчанства су говорила да ће да приме потребну Силу за почетак свог рада. Он им је то лично обећао. Али Створитељ не даје Своју Силу ако за то нису створени предуслови. Морао сам да их разјединим. Да их учиним несложним. Њихов живот да испуним обавезама. Да их заокупим другим животним бригама. Прогонићу их помоћу људи који су били под мојом влашћу. Без силе одозго биће потпуно беспомоћни. Одлучио сам да Откупитељево дело уништим у самом његовом почетку. Ипак, одушевљење и искуство које су имали били су непремостива препрека да учиним оно што сам намеравао. Нису се раздвајали. Беспрекидно су понављали једни другима шта се догађало. Молили су се заједно. Подупирали су једни друге. Тумачили су и утврђивали оно што им је Откупитељ говорио после Свог васкрсења.

Десет дана после одласка Своме Оцу, Откупитељ је послао Силу Својим ученицима.

До сада сам се тешио како Откупитељ није оставио значајнији траг на Земљи Својим животом и радом. Био сам, са обзиром на то, сигуран да већи успех неће да имају ни Његови ученици. Али када су ученици испуњени силом одозго изашли међу мноштво народа који је већ схватао да је преварен и да је Онај кога су дали да убију био стварно Створитељев Син – Месија кога су чекали, није много требало да хиљаде људи почне да се каје и да се обраћа Створитељу. Са неверицом сам пратио шта се догађа. На *мојој* планети људи устају против *мене*?

Као и много пута до тада сам се послужио државним и црквеним властима да бих остварио свој циљ. Организовао сам прогон и уништење тог покрета. Свако ко је био веран Створитељу и ко је стао на Његову страну био је проглашен безбожником и непријатељем народа. Људски ум сам потпуно замрачио и они су тада били способни да друге људе, који, у ствари, нису учинили никакав преступ против закона, затварају и свирепо убијају. Организовао сам јавна каменовања, прогоне. Народ је био у апсолутном хаосу. Једни су хтели да следе оне који су ишли за Откупитељем, а други да их униште. Изабрао сам веома побожног Јеврејина којег сам у потпуности надахнуо и навео га да верује како је прогонство и истребљење Откупитељевих следбеника, у ствари, Створитељева воља.

Мада је и велики број других људи прихватио овај мој говор, он је то посебно предано и успешно обављао.

Међутим, Откупитељ је одлучио да баш њега, Савла (Саула) из Тарса,

одабере за дванаестог апостола. Указао му се, објавио и послао га ученицима. Они су га упутили у оно што је Откупитељ чинио и говорио, а Сам Откупитељ му се објављивао у визијама и припремао га за службу. Знајући Савлове способности и предности одлучио сам да га смакнем јер је могао да ми буде прилична сметња.

Веома брзо, апостоли су организовали цркву и под Откупитељевим вођством су се брзо раширили по свим земљама. Од шачице јадника постали су достојни противници. Једино што сам могао да чиним било је да им загорчавам живот стављајући им на пут разне препреке. Државне власти као и фанатични формални верници су били оруђе којим сам веома успешно спречавао напредак њиховог дела. У очима тих људи Створитељеве следбенике сам учинио омраженом сектом, извртао сам њихова учења, додавао сам све оно што би их учинило одбојним.

Са друге стране, и саме апостоле сам мучио малодушношћу. Нису могли да схвате зашто наилазе на толике препреке нудећи свету нешто боље од онога што је имао. Неки од апостола су писали посланице и слали их да би храбрили новоосноване цркве које су морали да напусте јер су одлазили да оснивају нове. Веома пажљиво сам проучавао то што су писали и међу самим верницима сам подизао оне посредством којих сам погрешно тумачио речи и поруке из посланица и тако сам разарао цркву изнутра. Морала је да пропадне. Пре или касније. Посебну пажњу сам посветио томе да саме апостоле уклоним јер су они били живи сведоци онога што је Откупитељ радио и говорио. Као такви су били и највећи узрок ширења те цркве. И успео сам. Једног по једног. На веома окрутне начине. Док су умирали, био сам поред њих и питао сам их где је сада њихов Откупитељ, зашто их не спаси, али то их није обесхрабрило јер су они знали да им је, у ствари, овај живот припрема за бољи живот – вечни. Умирали су са радошћу. Знао сам да и овај пут морам да изврнем смисао онога што је Откупитељ учио. Али за то је било потребно време, а ја сам морао да делујем одмах.

Убијајући их, одузимао сам им прилику да живе, али сам и себи самом одузимао прилику да их задобијем за себе одводећи их у неверу или фанатизам. Ипак, није било другог начина да зауставим ширење истина које су проповедали.

Наставио сам са подстицањем прогонства и непријатељства према њима где год би се појавили. Морао сам да дозволим да изгубим мали број њих, макар и били спашени, да бих спречио да се то прошири на друге. Колико год се трудио чинило се да су увек корак испред мене, без обзира што сам у потпуности знао њихове планове. Мада сам у прву цркву унео многе лажне доктрине, мада сам настојао да задржим старе заблуде и да унесем бесмислене обреде, црква је наставила да расте. За обраћене Јевреје сам имао једну врсту заблуда, а за обраћене не-Јевреје другу. Али то је само

успоравало раст цркве. Није га спречавало.

Почео сам да смишљам нову стратегију борбе против Створитеља. Борбе против онога што је Откупитељ направио. До сада сам успео да угушим све Његове покушаје да истине о Себи прошири светом — успећу и САДА.

ПОГЛАВЉЕ 21

ПОБЕДНИЧКА СТРАТЕГИЈА

После смрти Откупитеља, Јевреји су, по Даниловом пророчанству, имали још три и по године да се покају и обрате Створитељу. Нису то чинили, бар не као народ. Изабрали су мене за свог господара. Одлучио сам да уништим и спомен на њих. Веома брзо сам учинио да и сам Јерусалим буде разорен. Створитељ је успео да сачува само Своје следбенике које је на време извео из Јерусалима неколико година пре његовог уништења. Остали су, заративши међусобно, истребљивали једни друге све до тренутка када је дошао Тит и разорио цео град. Желео је само да их покори и да им сачува храм и град. Није желео жртве. Успео сам толико да разбуктам јеврејски национални понос да су сви његови напори да приволи Јевреје на предају пропали. На крају је Тит успео да уђе у град, а због беса римских војника и њихове мржње према Јеврејима који су тада живели у Јерусалиму, град је био спаљен и уништен. Храм исто тако.

Разгневљен због успеха Откупитељевог дела, одлучио сам да свим силама морам настојати да физички истребим Његове следбенике. Цео тадашњи свет је био под мојом влашћу. Рим и сва његова власт су се клањали мени. Организовао сам јавна убиства хришћана као забаву. Хришћане сам успео да оптужим као државне непријатеље и узрок свега злог што се догађало. Хватали су их, затварали и бацали у арене. Умирали су у мукама. Бацали су их пред лавове, спаљивали су их на ломачама, бацали су их пред наоружане гладијаторе, мучили их и убијали. Али они су, као и њихови учитељи, умирали са радошћу. Чак и са песмом. Међутим, уместо да остале људе таквим поступањем деморалишем и престрашим, уместо да остали одустану од тога да следе Откупитељеву науку и живе по њој, то као да је био додатан подстицај да се придружују цркви. Хришћанима. Тако су их назвали.

Скривајући се у катакомбама под Земљом, састајући се тајно, црква је незаустављиво расла. Много брже него што сам успевао да их уништим. Постојала је опасност да остали људи сазнају за моје постојање питајући се ко има користи од тога да неког поштеног, понизног, доброг, скромног и моралног човека без било каквог разлога убије. Могли би деловање људи које сам на то подстицао да повежу са мном.

Желео сам и даље да останем у сенци. Морао сам да смислим нешто друго. Делотворније.

И онда ми је синула генијална замисао. Познавајући Створитеља, знао сам шта Он жели од Својих следбеника. А знао сам и шта не жели. Шта Га вређа.

Знао сам и под којим условима Он ни на који начин не може да спаси

људе иако су уверени да Му служе.

У истини, коју је Он оставио Својим следбеницима, одлучио сам да убацим мало заблуде. Не пуно, да заблуда не би била тако очигледна. Не одједном, да је не би ни водећи људи цркве приметили.

Створитељ је Свом народу у старо време забранио да следе верске обичаје осталих људи. У Свом савршеном плану Он није желео да допусти да човек уноси промене или да одређује правила по којима ће да се обраћа или да служи Створитељу. Знао је да ја стојим иза свега тога или да бих пре или касније успео тај недостатак у служби да искористим и придобијем људе на своју страну. Осмислио сам савршен план како да религију старог Рима сјединим са хришћанством. Причекао сам двеста година. За то време нисам мировао. Уносио сам све више и више проблема, заблуда и предрасуда међу хришћане да бих свој план успешно остварио.

Доласком Константина на власт искористио сам га да бих коначно остварио свој план. Уверио сам га да би због политичких интереса најбоље било да цела држава има једну религију. Хришћанство. Пошто је имао прилично нејасну представу о хришћанству и његовом смислу, он је наредио да се сва његова војска крсти и да сви постану хришћани. Пошто је митраизам – обожавање Сунца – већ вековима била главна религија у Риму, говорио сам му да, због мањег отпора својих људи, митраистичка божанства преименује у хришћанске апостоле и назове их свецима, а митраистичке обичаје у хришћанске. Сви ће да буду задовољни тиме. Наравно, све је то било веома танано обавијено тако да је све налазило своје привидно оправдање у Откупитељевој науци. Морам ли да кажем да је моја замисао била толико лукава и снажна да се одржала до данас?

Да ли си и ти део ње?

Замисао је била апсолутно савршена. Сви људи су упали у моју замку. Готово сви. Остао је веома мали број оних који нису били заведени овим мојим чином. Мој успех је био немерљив. Убијајући хришћане физички, само сам им чинио услугу. Они би остајали верни до смрти и тиме би задобили оно што им је Откупитељ и омогућио. Васкрсење и вечни живот.

Али уносећи заблуду у истину постизао сам праву победу. Постизао сам њихову вечну пропаст, а да они то нису ни знали. Настављали су да живе. Остајали су религиозни. Молили су се Створитељу, али на мој начин. Уводио сам поступно све оно што је Створитељ забранио. Паганске обичаје. Кипове. Слике. Чак сам успео да променим и седмични празник – празнични дан који је указивао на Створитеља. Успео сам хришћански дан празновања и одмора, који је био исти као и јеврејски, да пребацим на први дан у недељи.

Тадашњим хришћанима та заповест је дошла као олакшање јер су их због те сличности поистовећивали и прогањали заједно са Јеврејима.

Светковину у част рађања Сунца преименовао сам у дан Откупитељевог

рођења. Исто сам направио и са пролећном паганском светковином променивши јој намену у прославу Откупитељевог васкрсења. Преко обичаја и празника које сам успоставио, људи су се клањали Створитељу. Бар су били у таквом уверењу. Удаљивши их на тај начин од истине, остали су без могућности да остваре оно што је Створитељ за њих желео. Нисам наилазио ни на какав отпор. Људи су били изгубљени за вечност, а ја нисам морао да се трудим да их прогањам и убијам. Као што сам рекао — генијалан план!

У то време сам покушао да остварим још један план који ми није успео у потпуности. Пошто је Створитељ тада покренуо људе да изврше одабир списа који ће да уђу у библијски канон, ја сам покушао да их надахнем и да им говорим да у њега уврсте што више списа који су били чисте измишљотине. Али Створитељ ми није дозволио да ту своју замисао остварим. Могао сам једино да почнем да смишљам на који начин да обезвредим те списе. Не претерано изумно, али веома корисно се показало ширење сумње у веродостојност Библије због тога што су је писали људи и због тога што су људи одлучивали која ће књига да уђе у библијски канон, а која неће.

На моју срећу, мало људи размишља о томе када се суоче са таквим коментаром. Он им изгледа необорив. Нико се не пита зашто би човек изабрао и уврстио у библијски канон оне списе којих неће да се придржава, оне списе који ће да га осуђују, оне списе због којих ће да страхују да не дођу у руке погрешним људима. Нико се не пита зашто онда нису изабрали списе који ће да одговарају њиховим ставовима и то онда свесрдно препоручили народу и на тај начин осигурали потпуну власт над умом људи у вековима која ће да дођу. Нико не размишља да би на тај начин било решено питање верских сукоба, прогонстава, празноверовања... Људи би веровали управо оно што они желе. Управо оно што ЈА желим.

Људска површност и спремност прихватања без претходног размишљања и провере одувек ми је била једна од најдражих људских особина.

И код **тебе** ми се то свиђа.

ПОГЛАВЉЕ 22

СРЕДЊИ ВЕК

Римско царство се, према пророчанству, распало. Под налетом варварских племена оно је у потпуности разобликовано. Намеравао сам да дам цркви, која је тада већ имала разводњену истину, и државну власт. Тада бих могао у потпуности да се обрачунам са малим бројем оних који нису прихватили заблуде које сам унео у цркву. У следећим генерацијама црква је престала да буде оно што је Створитељ желео, а постала је оно што сам ЈА желео. Али морао сам пре тога да се побринем да црква, чије сам седиште преместио у Рим, буде одсечена од Истока. Нисам хтео да оставим ни најмању могућност да се хришћанство, па макар и разводњено, прошири и на Исток.

Народи Блиског Истока су били прилично разједињени, па сам, знајући њихов менталитет који сам обликовао током векова, у складу са тим за њих осмислио посебну религију. Наравно, несношљиву према хришћанству и Јеврејима. Веома брзо сам успео да их реорганизујем и преко њих ово ново веровање да проширим од крајњег Запада па све до Индије.

Цркви у Риму сам дао религијску и државну власт и моћ која уз то иде. Убрзо је постала сушта супротност ономе што је Створитељ желео да она буде. Због ауторитета који је имала и лажних наређења које сам јој говорио да изда како би потврдила своју власт и над црквом и над државом, имала је велики утицај у целом тада познатом свету. Сви су признавали њен ауторитет и веровања која сам посредством њих ширио. Моја победа је била готово потпуна.

Ипак, оваквој цркви, која се уздигла у моћи и сили, недостајала је могућност да ширење праве истине спречи на делотворан начин. Пошто сам ја преко ње организовао нова прогонства оних који су се противили ономе што је црква учила, прави Откупитељеви следбеници су истину могли да проповедају и да уче једино у тајности. Присталице **Божје** истине живели су у крајњој беди, па су само на том нивоу и могли да шире истине о Створитељу које сам ја желео да сакријем. Наравно, доскочио сам и томе. Под изговором обнове у цркви, подстакнуо сам људе да под црквеним окриљем оснивају различите редове сиромашног свештенства и да се са онима који су проповедали праву истину обрачунају и на том нивоу.

Цркву сам понижавао до те мере да је у Створитељево име вршила најсрамотније ратове и истребљења. У Његово име сам организовао крсташке ратове и на тај начин сам продубљавао јаз између Истока и Запада. Између људи и цркве уопште. Између човека и Створитеља. Многи су, због огорчености оним што је црква била у стању да ради, престајали да верују да Створитељ уопште постоји. Њима сам представљао црквена

учења као вешту, и од људи смишљену, творевину. Мом утицају је тако постао изложен сваки човек. Желео он да буде верник или не.

Одузевши народу списе које је Створитељ желео да објави људима био сам у могућности да ширим предрасуде и заблуде најразличитијих врста. Уз већ споменута прихватања паганских обичаја додао сам још мноштво других заблуда и неистина – окрутни Створитељ који кажњава, Створитељ кога је потребно умилостивити, оправдање делима, плаћање да би се добило опроштење, загробни живот, молитва за мртве, људски посредници пред Створитељем – свеци, обожавање Откупитељеве мајке. Обреде које је Сам Откупитељ успоставио успео сам неприметно да променим како би изгубили своју праву симболику. Све су то заблуде које сам успео да унесем у цркву и чврсто их укореним, па чак и привидно да их докажем помоћу осталих делова Створитељевих списа да би биле што веродостојније. Пошто сам око Створитељевих списа успео да створим предрасуду да исправно могу да их тумаче само за то овлашћени људи – поглавари цркве, није био проблем да одржим те заблуде све до данас.

Осим што сам читаво време Створитељеве списе успео да држим подаље од људи, обичан народ сам у то време успео да држим неписменим док су они који су знали да читају и пишу, углавном били под мојим утицајем. Усмена предаја, као и мали број списа који су Створитељеви следбеници помно чували и уз помоћ писмених верника преписивали, били су готово безначајни покушаји да се истина о Створитељу и Откупитељу одржи. Било је тренутака када сам мислио да је све коначно готово, али је увек неколицина њих налазила начина да истину одржи непромењеном. Пошто је светлост Створитељеве истине тињала све слабије и слабије, са нестрпљењем сам чекао тренутак када ће у потпуности да се угаси.

Али моје чекање не значи и неактивност. Пошто су Створитељеви следбеници живели у лошим животним условима, схватио сам да су такве околности савршене да бих их истребио на начин на који нису рачунали и помоћу непријатеља од којег нису могли да се сакрију.

Ново, моћно и подмукло оружје звало се — црна куга. На све начине сам до њих покушао да доведем ту смртоносну болест, али Створитељ није дозвољавао да они буду у потпуности истребљени. Мада је готово трећину становништва похарала куга, нисам успео да уништим тај мали број следбеника истине ни на тај начин.

На моје изненађење, Створитељ се ускоро послужио искреношћу једног римског свештеника који је проучавао Његове списе како би покренуо нови талас ширења истине. Мом бесу није било краја. Готово пред самим уништењем и нестанком Његових следбеника, Створитељ је желео да уз помоћ ауторитета који сам ја успоставио шири Своју истину.

Мартин Лутер је устао против учења сопствене цркве. Открио је оно што сам ја веома пажљиво скривао. Истину о оправдању вером. Њоме је

раскринкана заблуда о окрутном **Б**огу и приказана је истина о Откупитељу који сам плаћа казну за грех. Почео је да преводи Створитељеве списе на народни језик. Желео је да их учини доступним свима. То сам морао да спречим. Желео сам да их уништим, али Створитељ то није дозвољавао. Налазио је увек нове путеве да Његова истина дође до народа. Ускоро су се у разним деловима Европе подизали слични покрети. Уз помоћ моје цркве сам покренуо рат против свих оних који су учили другачије. Морао сам да почнем из почетка.

Уз помоћ инквизиције, која је тада већ била успостављена, успео сам да уништим велики број оних који су се усудили да стану на страну реформатора, али моћ коју сам имао посредством своје цркве није била довољна да у потпуности заустави ширење истине, мада сам против неких организовао прави крсташки рат.

Убрзо је откривена нова земља. Америка. Део Створитељевих следбеника је одлучио да се одсели, и да тамо, без ометања и у потпуној слободи, проповедају о Створитељу.

Време ми је истицало, а истина је почела поново да се шири. Почео сам да увиђам да нећу моћи да зауставим њено ширење и да ћу све своје напоре морати да уложим у једно. У нове заблуде. У замрачивању правих истина. У погрешна тумачења већ постојећих.

Пошто је Створитељ водио људе да Његову Реч умножавају, многи људи су долазили до ње и разоткривали заблуде које сам одржавао преко хиљаду година. У новој земљи су покушали да створе потпуно другачији друштвени поредак од онога који је владао на старом континенту. Нисам се бринуо. Каква год власт била, човек ће увек желети моћ и гледаће свој сопствени интерес. Јер га ЈА подупирем у томе.

ПОГЛАВЉЕ 23

ОСТАТАК

Створитељ је у следећих триста година омогућио да нова светлост све више и више обасјава до тада заборављене библијске истине. Дошло је време да почнем да користим заблуде другачије врсте. Није било проучавања Библије где ја или моји сарадници нисмо били присутни да би заблуде, које сам до тада унео, у што већој мери остале присутне и да бих унео нове. Пошто су неки долазили до нових спознаја, желели су да их унесу у већ постојеће заједнице. Успео сам да спречим до тада искрене вернике да не прихвате нове спознаје већ да их уверим да остану само при ономе што им је до тада било познато. Они који су имали већу спознају морали су да се одвајају од ових како би могли нове истине да уткају у своја веровања. Био сам задовољан постигнутим. На најбољи могући начин сам успео оне који су имали Створитељеве списе у рукама да разјединим и оснујем десетине међусобно сличних, па ипак потпуно нетолерантних заједница. Пренаглашавао сам новооткривене истине као најважније од свега до тада откривеног како бих створио неравнотежу у веровању и спровођењу онога што је Створитељ желео — уједињења људи у истини. Једне сам упропашћавао тиме што сам их спречавао да прихвате нове Створитељеве истине, а друге сам упропашћавао тиме што су се због прихватања нових истина уздизали у односу на остале и постајали духовно охоли. Да, звучи супротнички, али ја могу да учиним да верник живи у уверењу да је највећи Створитељев поштовалац, а да, у исто време, буде охол и несношљив према другима.

Једна по једна, истине су откривене. Била је разоткривена и заблуда о стању мртвих коју сам тако успешно користио. Уз све до тада откривене истине нова светлост је била бачена и на Откупитељев други долазак. У складу са тим је откривена и истина о коначном суду.

Поново је откривена и истина о Створитељевом непроменљивом закону. Десет заповести су биле наглашене као основно морално мерило. Тадашњем свету такве истине нису ни најмање одговарале јер су се сукобиле са свим оним предрасудама које сам током векова уткао у човека, са потребом за видљивим божанством, са опште прихваћеним даном празновања, са пожудом, лакомошћу, себичношћу, насиљем, са бескрајним и рецитованим молитвама, са потребама за људским посредницима... Разоткривено је и моје дело. Како кроз истину о мом пореклу и свему ономе што сам до тада радио, тако и кроз погубне заблуде које сам успешно проширио помоћу моје цркве. Био сам разоткривен. Све је то допрло до многих људи. Био сам омаловажен, приказан као зликовац, као узрок свега злог што се икада збило у универзуму. Морао сам своје

дело што пажљивије да сакријем и да скренем пажњу људи на нешто друго.

Ако је Створитељ мислио да ће, разоткривши мене, да умањи моје деловање и да ће проповедање Његове истине да дође до свакога, гадно се преварио. Имао сам још много тога што сам припремио како бих човека у потпуности одвојио од Створитеља.

Како ће истина о Створитељу моћи да допре до људи ако им кажем да Створитељ не постоји? Ако им кажем да свет није створен, већ да је настао — СЛУЧАЈНО?

И ако још, у прилог томе, изнесем доказе? Научне...?

ПОГЛАВЉЕ 24

ТЕОРИЈА ЕВОЛУЦИЈЕ

Људи су на Земљи већ хиљадама година живели без неког посебног напретка. Видео сам да Створитељ намерава да промени такво стање. Надахњивао је разне људе да би дошли до нових спознаја о универзуму, о природи, помоћу хемије, биологије, физике и осталих наука. Међутим, ништа Створитељ не може да употреби, а да ја то не бих могао да злоупотребим. Паралелно са откривањем истина о Ономе који је све ово створио и о Ономе који ће да суди свету, морао сам да унесем и супротну доктрину како бих бацио што већу сенку на то што је Створитељ желео да се о Њему говори. Кроз целу Библију људи су били упућивани да се поклоне Ономе који је створио небо и земљу.

Пошто су људско знање и различите науке узимале све више маха, искористио сам то да бих у потпуности, кроз веома снажне привидне коментаре, завео све оне који су се сматрали мудрим и образованим. То је било од посебног значаја јер је такав слој људи имао највећи утицај на друштво.

Убрзо сам посредством младог ученика медицине и теологије успео да поставим темеље данашњој теорији еволуције. Због предрасуда које су имали према цркви, због онога што је у Средњем веку радила, људи су изгубили веру и у самог Створитеља јер су Њега покушали да поистовете са црквом. Баш као што сам и ја хтео. У таквим околностима није било тешко да дајем људима нову – бољу теорију о постанку света и теорију о непостојању Створитеља. Распламсавао сам машту људи који су почињали да истражују ту теорију. Моју теорију. Познавајући бескрај људске глупости и лакомислености нисам морао превише ни да се трудим да све недостатке у теорији испуњавам доказима којих ионако није било. Битно је било да имају основу како би се супротстављали онима који су тврдили да постоји Створитељ који је све створио Својом речју.

Одједном, људи су почели да живе у уверењу да је све ово последица пуког случаја, како никада никоме неће морати да одговарају, како им је једини циљ овог пролазног живота, у ствари, да угоде себи, како није важно шта раде јер ће и онако сви да умру у једном нормалном, природном, ничим контролисаном циклусу. И док их је са једне стране испуњавао осећај безнађа, са друге стране је надјачала свест о победи.

Теорији еволуције сам морао да дам и њен почетак, па сам, опет се ослањајући на људску лакомисленост, осмислио и теорију великог праска. И, ето, ти сада верујеш да је нешто негде експлодирало, и да се од те неконтролисане експлозије током милијарди и милијарди година нешто тамо згуснуло због одређених природних сила и тако су настале планете.

Па онда опет током милијарди и милијарди година су се, сами од себе, створили услови у којима је могао да се појави живот. Ни из чега.

Посебно сам поносан на ово јер људска глупост ту долази до изражаја, тим пре што су ову теорију прихватили најученији људи. Дакле, човек је поверовао да нешто тако компликовано и необјашњиво, што нико од људи, па чак ни ја, ни под којим контролисаним условима, не може да направи – живот – може да настане **СЛУЧАЈНО**. Пошто су се откривали нови налази фосилних остатака, могао сам да надограђујем своју теорију како би изгледала што уверљивије. Желећи да човека још више понизим, а Створитеља још више да омаловажим, говорио сам човеку да, грубо речено, његово порекло води од мајмуна. То што је човек данас тако близак мајмуну, ствар је његовог понижавања које сам кроз векове успео да постигнем, а не његовог развоја. И то је једино што мутацијама, узрокованим разним животним условима и навикама, могу да постигнем. Пропадање. А не напредак и развој.

Можеш ли да верујеш да сам тако нешто шупље, као што је теорија еволуције, могао да одржим до данас? Тајна толиког опстанка теорије еволуције не лежи у њеној необоривости. Сама по себи, она нема толику моћ. Њена моћ се налази у човековој жељи за слободом коју сам успео да уткам у њега. У жељи да никоме не мора да одговара за оно што ради. Због тога ће човек да прихвати и најлуђе теорије.

Да би оно што је било доказ у прилог стварању имало свој смисао и у теорији еволуције, морао сам да осмишљавам теорије супротне стварању на свим подручјима. Тако сам, на пример, нестанак диносауруса, од којих је већина била уништена потопом, приписао паду астероида и леденом добу. Природној и случајној катастрофи. А, у ствари, многи од њих су били спашени са Нојем у барци и још дуго времена су живели међу људима док, због погоршаних услова на Земљи, нису изумрли. Отуда у свакој култури, без обзира на део Земљине кугле, постоје и легенде о змајевима. На срећу, веома мало њих то повезује са диносаурусима.

Проналазак фосилних остатака животиња и биљака на Антарктику објаснио сам теоријом у раздељивању континената током милиона година, док сам истину о воденом омотачу Земље учинио толико невероватном да нико у то не може да поверује. А тако је и било. Због утицаја воденог омотача, то јесте због утицаја стаклене баште, наша планета је имала једнаку климу на свим меридијанима погодну за најбујнији живот најразличитијих врста. Отуд живот на Антарктику. Постоји још мноштво оваквих примера које сам објаснио на свој начин. Мада је сама теорија прилично шупља и повезана мноштвом претпоставки уместо доказима, мада су бројни верни људи и заговорници стварања указивали на недостатке и нелогичности, привидни докази су били ти који су имали већи утицај на људе. И док сам научнике надахњивао да износе нове ни

доказиве ни обориве теорије, у исто време сам подстицао људе да на веру и истине, које је Створитељ желео да објави, гледају са презиром јер сам то представио као нешто што ограничава бескрајну људску слободу.

Теоријом еволуције сам поставио веома дубоку предрасуду. Сваки нови проналазак покушава да се уклопи у већ постојећу теорију. Ако то није могуће, одбацује се као такав – јер су људи дубоко уверени да је једини могући одговор на питање о настанку света и живота на Земљи – еволуција путем природног одабира. На тај начин, многи докази у прилог Стварању постају заборављени и обезвређени. Узимају се само они који могу да се уклопе у већ постојећу теорију еволуције.

Врхунац мог успеха теоријом еволуције јесте тај што сам првих једанаест поглавља Библије успео да прогласим измишљеним и неверодостојним — и то од стране људи који за себе тврде да верују у Створитеља. Али и то је део мог плана. Једне сам чак уверио да је Створитељ стварао еволуцијом.

Ако бих и моћ Самог Створитеља успео да обезвредим и у круговима верника, слика о Њему би заувек била уништена. Никада више људи не би могли да се повежу са Створитељем онако како би Он то желео јер би имали потпуно погрешну слику о Њему.

Теорија еволуције ми је отворила врата многим другим заблудама. Њоме је постојање Створитеља постало бесмислено. Без постојања Створитеља више не вреде ни морална мерила која се износе у Његово име. Списи помоћу којих Он намерава да Се објави људима такође остају без смисла. Људи се окрећу себи самима. Окрећу се МЕНИ.

Успео сам да учиним да све оно што човек својим бедним умом не може да објасни или да схвати одбаци као немогуће. Данас ће највећи научници горљиво да заговарају непостојање Створитеља упркос томе што су и сами свесни да човек тако мало учествује у контакту са оним што је Он створио и што има толико тога што је људском уму ОВОГ тренутка неистраживо и несхватљиво. Од силног спректра боја, човеку је видљив само мали део. Од силног спектра звукова и зрачења, великих простора и атомских честица, човек успева да доживи тек готово безначајан део. Разлог томе је управо понижење људске врсте и одвојеност од Створитеља због греха, чему сам управо ЈА заслужан. Али то научници ваљда знају. И знају — пуно тога што из вашег „жабљег“ погледа уопште може да се сазна. А веруј ми... то је одиста мало.

Створитељ је опет почео да губи битку за човека. Све је више људи постајало поборницима еволуције и тиме су се директно одрицали Створитеља. План који сам остварио је био савршен.

Изнео сам погрешну теорију и послужио сам се различитим гранама науке да бих тој теорији дао потпору. Сама теорија никада није, и наравно неће, постати наука, али отисци стварних наука у људским умовима ту моју

измишљотину чине науком – нечим што може да се докаже – а не може. Савршено, зар не?

Још увек мислиш да си паметан и да сам одлучујеш шта ћеш да радиш и у шта ћеш да верујеш? Јеси ли и ти у групи људи које сам на овај начин успешно удаљио од Створитеља? Јеси, зар не? Ниси? Не брини се, пронаћи ћеш се у једној од стотина заблуда које сам раширио са истим циљем. И ти си моја жртва, само то још ниси схватио. Али схватићеш.

Хоћеш ли моћи да се вратиш Створитељу? Наравно да нећеш. Не због тога што те Он не жели, већ због тога што ћу управо ЈА да те уверим да ти то не желиш.

ПОГЛАВЉЕ 25

НОВО ДОБА

Проречено умножавање знања је већ узело маха. Како у подручјима истина о Створитељу, тако и у свим осталим подручјима људи су долазили до нових открића. Штампарска машина, парна машина, возила различитих врста, уређаји за комуникацију, електрична енергија... Мада је све то веома допринело ширењу истине о Створитељу, такво стање је ишло и мени у корист.

Ширење истине нисам могао зауставим. Због тога сам уложио посебан труд да бих је на различите начине успорио. Људе сам морао да заокупљам другим стварима како не би могли да посвећују довољно времена да се упознају са Створитељевим плановима. Оснивао сам различите и међусобно нетолерантне идеологије као што су нацизам и комунизам. Када су се оне већ довољно развиле, искористио сам поменути напредак у људском знању да бих човека подстакнуо да све своје стечено знање употреби како би своју идеологију учинио надмоћном. Знање је употребљено за производњу нових оружја свих врста. Био сам поносан на свој успех. И док је некада морало да прође поприлично времена да се одређени број људи уништи, сада сам надахњивао човека да осмисли много делотворније начине уништења самог себе. Нова ватрена оружја. Хемијска. Биолошка. Изазивао сам ратове због разних побуда. Није било битно због чега. Било је битно да се људи уништавају.

Људске особине као што су понос, охолост и себичност веома сам лако користио да бих остваривао своје циљеве. Идеолошка превирања као и ратно стање били су савршени услови за спречавање ширења истине.

Али нисам се зауставио само на томе. Подручје мог деловања нема граница. Ја делујем на **СВИМ** подручјима. Моја црква, кроз коју сам деловао у Средњем веку, готово да је изгубила власт и ауторитет. Морао сам то да повратим. Зато сам причекао скоро сто педесет година да би избледела сећања на оно што је радила у Средњем веку. Ускоро јој је власт враћена, а народ који је био под мојим утицајем, пошто су били далеко од истине о Створитељу, веома је лако прихватио оно што сам им наметнуо. Моја црква је поново постала ауторитет. И то највећи. Било је потребно само мало да се заогрне новим плаштом, док сам јој улогу оставио потпуно истом — уз део истине и мноштво заблуда, људе који би и желели да буду верни Створитељу, да их што више удаљим од Њега.

Кроз њу и њен ауторитет, морао сам да оспоравам све оне истине које су биле откривене. Мада су многи који су читали Библију указивали на разлике и на неистине које сам посредством своје цркве ширио, ја сам све то оповргавао тиме што сам уверио људе да моја црква има право да мења

све што пожели јер је ту власт добила од Самог Створитеља, пошто је она једини законити наследник на Земљи. А то све сам потврђивао самом Библијом. Како сам успео у томе? Нико на свету не познаје Библију боље од мене. И нико не може уверљивије да је злоупотреби против самог човека. Само ће пажљиви читаоци, истраживачи и они који је непрестано и озбиљно проучавају моћи да примете ону танку границу између спасоносне истине и погубне заблуде. На срећу, таквих је веома мало. Чак и међу самим Створитељевим изабраним народом.

Победом комунизма у многим земљама, у људима сам успео да задовољим ону унутрашњу потребу за једнакошћу свих, потребу за привидном правдом, док сам у исто време успео Створитеља да искључим из њиховог живота. Животни стил који сам тада наметнуо је верност Створитељу представљао скоро као противдржавни чин. У капиталистичким земљама сам морао да развијам потпуно другачије трендове.

Најједноставнији и **најкориснији** је био свакако МАТЕРИЈАЛИЗАМ. То је нешто што сам успео да одржим до данас.

Међутим, истина, подстакнута Створитељевом силом и људима који нису дали да се заведу и да се одвоје од Његове Речи, незадрживо се ширила. Људи који су исправно схватили животне вредности нису жалили труд и одрицање од свега онога што је овај живот, наизглед, чинио лепим, да би истине о Створитељу и Откупитељу пренели што већем броју људи. Због новог друштвеног уређења нисам могао да покренем отворен рат против њих, али сам у људима који су били под мојом контролом створио велику одбојност према свему што се косило са оним што су до тада знали о Створитељу. Пошто сам уз себе увек – БАШ УВЕК – имао већину, ширење истине било је веома отежано.

Једна од мојих најбољих предрасуда јесте она да је већина увек у праву и да је нешто што већ дуго постоји — оно исправно. Због те предрасуде су људи у стању и да гледају у праву истину, а да опет остану у својој заблуди. А на овој Земљи већина, бар што се истине о Створитељу тиче, никада није била у праву. И неће.

ПОГЛАВЉЕ 26

ЗАБУНА

Сваки кутак ове планете је прекривен једним од многих начина да човека упропастим. Држање људи подаље од истине о Створитељу, погубне заблуде о самој истини, теорија еволуције, разне политичке идеологије, ратови, масовна уништења, лажне религије, фанатизам, атеизам, и тако даље, само су неки од многих. Сваки човек је жртва једне од њих. Готово сваки.

Упркос томе, Створитељ је учинио да се Његова реч незадрживо шири. И против тога нисам могао ништа. Била је потребна нова стратегија. Користећи се добро познатим склоностима и потребама људи, као и жељама оних који су прихватили истине објављене у Библији, надахњивао сам их да их тумаче на начин да те истине прилагођавају себи, уместо да се они прилагођавају њима. Познавајући људску таштину, моћ људског ега и човекову сада већ урођену себичност, није био посебан проблем да остварим успех на том подручју. Све ово је погодовало стварању околности за несметано умножавање различитих хришћанских заједница. Они који нису желели већу истину, остајали су у већ постојећој заједници, док су они који су је открили и прихватили, оснивали нове заједнице. У сваку од њих сам унео и одређену заблуду. Али свака од њих је имала и нешто заједничко. То сам морао да учиним како бих створио основу за касније лакше уједињење против Створитељевог народа.

Што је хришћанских заједница било више, то су оне биле мање уверљиве. Што их је било више, то су биле мање уверљивије. Што их је било више — теже је било да препознају ону праву истину. Створитељеву.

Разлике међу заједницама биле су у неким случајевима мале, док су у некима биле веома велике. А сви су читали исту књигу – Библију. Моје савршено познавање Библије и људско лицемерје омогућило ми је да њоме манипулишем како пожелим. Њене истине сам људима погрешно тумачио. Неке скривао. То ми је омогућило да неке надахњујем да за своје слабости траже оправдање погрешно тумачећи поједине библијске примере и на тај начин да их толеришу у својој заједници. Друге сам надахњивао да одбију да прихвате оно што није њиховим жељама и потребама одговарало, помажући им да за то пронађу привидно оправдање у Библији. Познавајући ниво жељене духовности сваког човека, омогућио сам му да, у складу са тим, може да се прикључи заједници која ће да одговара баш његовим потребама.

Осим тога, људе сам наводио у хришћанске заједнице из најразличитијих погрешних побуда. Неке сам плашио смрћу и паклом.
То је било веома делотворно јер су такви људи ка Створитељу долазили из

страха, а не из љубави, како би Он то желео и, са обзиром на то, они никако нису могли у потпуности да Га упознају. Друге сам доводио због користи јер сам им посебно наглашавао библијске текстове о људима који су били материјално благосиљани зарад верности Створитељу. Такви би због недостатка очекиваног, веома брзо и неповратно одлазили од Створитеља. Једне сам доводио због песме, друге због друштва, трећима је то био хоби... Наравно, све сам успео да их уверим како су Створитељу дошли из најчистијих побуда, а да, у ствари, ни сами не знају прави мотив своје припадности цркви.

Користио сам се библијским текстовима да бих у потпуности изопачио саму суштину Библије. Пренаглашавајући један део истине, остали делови Библије би тим истим људима који су је проучавали остали скривени. Због непознавања целе истине није имало шта да их штити од заблуда које сам ширио.

Једне сам, на пример, надахнуо да пренаглашавају само крштење уроњавањем у воду. На том месту су остали. Одбацили су неке заблуде које сам увео путем своје цркве у Средњем веку, као што је клањање киповима, али много тога је остало. Друге сам, опет, надахнуо да пренаглашавају крштење Светим Духом. Ово ми је било посебно забавно. Уверио сам их да човек није у потпуности обраћен ако не буде говорио страним језицима, баш као што су то и апостоли чинили после педесетнице. Толико су желели да говоре страним језицима да су неприметно долазили у стање када сам могао да обузмем и да овладам њиховим умом. У том стању, мада ни сами не знају шта говоре, остају под утиском да је то сигуран знак да су на Створитељевој страни. Али ЈА знам шта говоре. У ствари, шта ја говорим. Хвалоспеве Створитељу сигурно не. Али они то и тако не разумеју. Мисле како је то један од најузвишенијих начина да се Створитељ прослави. Баш...

Посебно место заузима заједница помоћу које сам успео да проширим заблуде које највише понижавају Створитеља и оно што је Он учинио. А све сам опет поткрепио Библијом. Можеш ли да верујеш да сам Његовом сопственом речју успео да понизим и омаловажим и Створитеља и Његовог Сина? Помоћу ове заједнице сам Створитељу одузео моћ стварања. Уверио сам их да је Он стварао свет хиљадама, тачније, шест хиљада година. Да је дословно сваки дан стварања трајао хиљаду година. Божанску природу Откупитеља сам понизио до људске. Уверио сам их да Откупитељ није божанство. Што је најзанимљивије, уверио сам их да је Он већ дошао по други пут, као што је и обећао. Оно што је у Библији симболика уверио сам их да схвате дословно, а оно што је дословно, да схвате симболички. Развио сам у њима један робовски однос према Створитељу. Осим што сам им узео оно најважније из Библије, остали су и без онога човечног.
Уверио сам их да, чак и ако неко умире, не смеју своју крв да дају да би га спасили, нити да је приме од некога како би спасили свој живот. Успео сам

да од тога направим читаву науку само да не би дошли до оних спасоносних истина које су биле откривене у Створитељевој речи. Њих веома пажљиво држим подаље од осталих верских заједница да се заблуде које путем њих ширим не би разводниле. Чак сам их, због немогућности поткрепљивања њихове науке, навео на измене у Библији те да уведу свој сопствени превод као стандард.

И док сам тако умножавао протестантске хришћанске заједнице, чинећи их разједињенима и неусаглашенима око новооткривених истина, на својој најмоћнијој цркви сам радио са највећом могућом пажњом. Знао сам колики бих утицај опет могао да имам путем ње. Дао сам јој ауторитет, моћ, богатство. Људе сам уверио да је све то последица посебне Створитељеве пажње и благослова јер ју је Он сам одабрао и посветио. У стварности, она са Створитељем НЕМА никакве везе. Њу сам изградио ЈА, по мерилима људских потреба и људских схватања Створитеља — схватања која сам ЈА током целог једног миленијума пажљиво изграђивао. Сваки детаљ сам пажљиво осмислио. Од спољног изгледа грађевина, до унутрашњости. Од свештенства, до обреда које су вршили. Све је то људе морало да испуни страхопоштовањем. Морали су да буду у уверењу да се посредством ње Сам Створитељ обраћа људима. Због тога сам њено свештенство посебно узвисио. Мада је то Откупитељ изричито забранио, учинио сам да свештеник буде проглашен духовним оцем. Да се људи клањају њему. Да њега сматрају посредником између Створитеља и људи, уместо Откупитеља који то *Једини* јесте.

За све оне који нису желели да се прикључе некој од мојих мањих хришћанских заједница, ту је била она. Мајка црква. Она је од свог верника тражила најмање. Уз то, омогућавала му је највећу слободу, а пружала му је потпуно уверење да, као њен припадник, чини баш све што један човек, који жели да буде веран Створитељу, треба да чини.

Посредством разних светковина паганског порекла, које сам успео одржати и преименовати као хришћанске, њени верници добијају потпун осећај праве духовности. Само осећај.

Осећај дарежљивости и доброте кроз зимске празнике, осећај самоодрицања и пожртвованости током припрема за пролећне празнике, и, на крају, осећај сопственог доприноса Створитељевом плану спасења. Ова последња човекова тежња могла је прилично да се искористи против њега самог. Одлучио сам да људе потпуно понизим и њиховим неразумевањем Створитељевог плана спасења још више нанесем бол Створитељу. Покорама! Самокажњавањем.

Погрешно представивши Створитеља и Његов план за човеково спасење, људе сам уверио да и они могу нешто да учине како би Га умилостивили. Морају да се муче, да кажњавају сами себе. До сопствене

крви. Ово ми представља једно од највећих задовољстава. Успео сам да постигнем то да људи пате чинећи сами себи оно на шта сам у прошла времена морао да наговарам њихове мучитеље да им чине. Уживам гледајући их како их сопствено непознавање Створитеља тера на такве поступке. Ипак, осећаји задовољства, пожртвованости и корисности, који им као припадницима моје цркве пружам, у потпуности их задржавају у тами којом сам их обавио.

Видиш ли шта све могу да постигнем захваљујући узвисивању људског ега? Многи од њих ће краткотрајно да претрпе бичевање до крви, ходање на коленима по оштром камењу, па чак и сопствено разапињање на крст, него да промене свој карактер.

Све ово чини нешто што ја зовем — савршена заблуда! Моје ремек дело. Међутим, нисам овде стао. Било је потребно још нешто. Нешто натприродно. Многе људе сам, како због последица начина живота који сам им наметнуо, тако и због болесних стања која сам им директно проузроковао, довео у стање крајње беде. Кад год то има погубне последице за већи број људи, ја ћу таквог болесника ЛИЧНО да ослободим мојих окова. Није ти јасно? Учинићу да изгледа као да га је ослободио Створитељ, док се за њега молио и на њега стављао руке онај који уопште не припада Створитељу. Још не разумеш? Оздрављени човек и сведоци тог исцељења мислиће да сви треба да припадају заједници одакле је тај наводни исцелитељ, јер је, због присуства натприродног, управо то права Створитељева црква.

Ипак, видео сам да постоји и приличан број оних који су били дубоко разочарани у хришћанство, управо због заблуда којима сам га обавио.

Пошто је Створитељ у сваког човека уткао тежњу за Њим Самим, било ми је у интересу да и тим људима испуним ову празнину, у супротном, могли би да дођу у везу са оним што је била права и потпуна Створитељева истина. Морао сам да им понудим нешто ново. Другачије. Мистично. Источно...

Што због истинске потребе за духовним, што због савремености и помодности, што због жеље за истицањем на другачији начин, многи су прихватили оно што сам им понудио. Религије Истока. Њих сам до *најситнијих* детаља развијао хиљадама година и оне су попуниле празнине које многи људи, због мог веома успешног деловања, нису могли да пронађу у хришћанству — нови начин гледања на бесмртност људске душе, на живот и на оно што они сматрају божанством. Заблуде о бесмртности душе сам већ хиљадама година користио на још један начин. Помоћу заблуде о реинкарнацији.

У ствари, то и није било посебно тешко. Било је само потребно да одређеним људима, који су постали подложни мени, снажно утиснем у свест, путем мисли, разна наводна сећања да би тиме доказали да су пре

овог живота одиста живели као неко други. Или нешто друго.

Природан страх од пролазности и смрти сам успео да угушим осећајем сигурности у дуготрајно путовање душе из тела у тело док се не постигне духовно савршенство.

На овај начин сам људе, који су били потпуни неверници, због непотпуног и изопаченог познавања хришћанства, успео да увучем у заблуду из које је скоро немогуће да се изађе. Разним начинима којима сам могао да делујем на њихову свест путем медитација и стања у која западају, као и путем омамљивања разним ритмичним и узастопним звуковима, држим њихов ум подложним себи, а тиме и на сигурној удаљености од Створитељевих истина. Све то обавијам мноштвом привидно интелигентних објашњења и филозофијом коју ни већина њих не разуме.

Истинити и логични елементи, као што је здрав начин живота, само дају подршку овом веровању које сам раширио по читавом савременом свету, док је оно духовно остало само привидно задовољено.

Препознао си се у једној од ових заједница које сам описао? Сада би било најбоље када би се увредио. Када би твој его закључио да је ово што читаш увредљиво и понижавајуће. Да је глупо и да није вредно читања. То би било најбоље — за МЕНЕ! Наставио бих са тобом тамо где смо стали пре него што си почео ово да читаш. Настављаш...?

Вредело је да покушам...

Упркос свим препрекама које сам поставио, Створитељеви следбеници су, уз Његову помоћ и Силу, ипак, проналазили начине да шире истине о Њему.

Људи су, ипак, проналазили пут до Створитеља. Јесам ли се бринуо због тога? Ни најмање!

ПОГЛАВЉЕ 27

ТРКА СА ПРЕПОНАМА

Пут до Створитеља за човека није **ни мало** једноставан. Разлог томе сам наравно — ЈА. Прве препреке на том путу су његови блиски пријатељи и укућани, које сам кроз животне навике, трендове и друштвене диктате, учинио затвореним за истине које Створитељ жели да објави. Човек који жели да постане ближи Створитељу наићи ће на неразумевање и подсмех. На нетолеранцију и одбацивање. На јаче или слабије противљење. Сматраће га чудаком, фанатиком, па чак и ненормалним.

Због послушности Створитељу морао би да се одрекне неких својих већ дубоко укорењених облика понашања и навика, а у очима других наилазиће на презир. А ја сам у стању да у умовима његовим најближих, осим свега овога, разбуктам велики гнев и мржњу према свакој таквој одлуци. Исту ону која и мене испуњава.

Многи падају на тим препрекама. Са многима од ових ствари не могу и не желе да се носе. Желе да иду линијом мањег отпора. Линију коју сам ЈА одредио. Сваког оног који се сусретне са истином, свим силама настојим да задржим у својој власти. Подаље од Створитеља. Предрасуде, људски понос и себичност су оружје које веома добро користим да би људи остали уз мене.

Важно ми је само да задржим људе да не читају Створитељеве списе — Библију. Око ње сам исто тако подигао мноштво предрасуда које се, углавном, ни не проверавају. На пример: предрасуда да њу може да тумачи како ко хоће. И може. Ако ти ја помажем у томе. Када би је читао сам, видео би да она, у ствари, веома тачно тумачи саму себе. Међутим, ако и почнеш да је читаш, али површно, опет не можеш у потпуности да је разумеш. Било би да се помолиш Створитељу како би ти Он помогао да је потпуније разумеш, а ти то не желиш. Зато ћеш у њој да видиш само оно што ја желим да видиш.

Надаље, људе надахњујем да је сматрају само људским делом, да је сматрају застарелом, да је сматрају само добром књигом. Културним наслеђем...

Низом предрасуда о њој успео сам да постигнем да она буде неомиљено штиво. Али нису само споменуте предрасуде разлог њене неомиљености међу људима.

Она буди савест. Захтева промену. Нуди решење. Излаз. А ја сам се побринуо да тај излаз буде као узводно пливање у **брзој**, **хладној** и **опасној** реци.

Са обзиром на то, човек одлучује да остане ту где јесте.
Нема везе што ће тако да пропадне. Битно је да живи као и сви остали. Да

не наилази на свађе. Да не иде супротно од друштвених диктата, чак и ако су погрешни. Да не изгуби нешто што му је, у овом јадном материјалном свету, важно.

Да бих угушио глас његове савести, посредством које Створитељ покушава да му проговори да греши у таквој одлуци, заокупљам га најразличитијим стварима зависно од тога шта ће на кога да има највећи утицај. Подстакнута људска себичност овде има посебно место. Људе уверавам да су или премлади или презаузети, или престари или презапослени, или било који други »пре« само да не би почели да се баве упознавањем са Створитељем посредством Библије. На моју срећу, највећи део њих не схвата да их у било којој од тих ситуација са Створитељем омета и оптерећује управо толико колико их у томе омета и оптерећује добро здравље. Не схватају то јер сам ЈА ту да им замаглим истину.

Ако нешто треба да те спречи да дођеш ка Створитељу, ЈА сам твој најпоузданији сарадник. Све ћу да ти дам и омогући ћу ти све само да би остао ту где јеси. Од доброг изговора до богатства. Људи мисле да је материјално благостање Створитељев дар. У стварности, оно је моје *најпоузданије* средство да те држим у највећој могућој удаљености од Створитеља. Многе људе, који су већ и били на Створитељевој страни, управо сам путем богатства и моћи довео ка себи у толикој мери да за њих више не постоји повратак. Не, нисам их одвео из њихових верских заједница, ако си то мислио.

Замисли колико ми је одвојеност од Створитеља лакше да постигнем са онима који Га још нису упознали.

Да бих те задржао уз себе омогући ћу ти чак и да будеш религиозан ако желиш. Прикључићу те једној од неколико десетина хришћанских заједница које сам лично основао. Даћу ти и да имаш мир на том подручју. Мада не потпуни, али довољан да те држи тамо где ја желим да будеш. Утицаћу на тебе да о духовности имаш, не само искривљене, већ и потпуно изопачене ставове. Довешћу те у стање да ћеш духовност да везујеш искључиво уз осећаје и предосећаје, док ћеш оно главно – разум – да оставиш по страни. А ЈА ћу да будем тај који ће твојим осећајима да манипулише на разне начине како би твој хармоничан став према духовности остао у вечитој тами.

На овај начин постижем много тога. У првом реду обезвређујем Створитељеве напоре да ти се у потпуности објави. Он те чека јасно откривен и са одређеним намерама и упутствима које је дао у Библији, док те, у исто време, гледа како луташ несигурном стазом вођен сопственим и превртљивим осећајима. Наравно, дошао си у сусрет са Његовом речи, али водити се осећањима повлачи мање одговорности и обавеза, што теби и твом егу највише одговара. Са обзиром на то, наводим те да упорно заобилазиш сусрете са Њим у Библији. Чак и када једном нестане лепих

осећања, помоћи ћу ти да Створитеља окривиш за несрећу коју ћу ја да ти проузрокујем. Тешко да ћеш неиспуњена очекивања од заједнице са Створитељем да припишеш својој неупућености и недовољном познавању Њега. Ја ћу ти помоћи да Он буде кривац у свему томе.

Ето, омогућићу ти и религиозност, даћу ти и материјална добра само да бих те упропастио. Међутим, ако те оно што ти дам не буде држало тамо где ја хоћу, одузећу ти нешто. Бацићу те у тешке проблеме и недаће. Наравно, ако ја проценим да је то бољи начин да останеш уз мене и да ћеш због тога кривицу да свалиш на Самог Створитеља.

Да ли си сада свестан колика је моја моћ? Да ли си сада бар приближно свестан да је све ово што се током историје догађало резултат мог савршено осмишљеног плана? Да ли си бар приближно добио одговор на питање откуда толико зла на овом свету? Ниси ваљда мислио да је нешто такво, мада по Створитељевим мерилима ружно, а ипак савршено осмишљено до најситнијих могућих детаља и појединости, последица неког случаја...?

До сада си могао да видиш само мали део моје свестраности да постигнем свој циљ. Оно што сада знаш, односи се, углавном, на моје светско (глобално) деловање. Међутим, кроз све векове, мој рад је био **много** више од тога. Да бих све ово постигао на светском нивоу, морао сам много да радим на појединачном нивоу. То је кључ мог светског успеха. Пуно пониженихи заведених појединаца.

Управо сам почео да ти откривам колико вешто радим и на том нивоу. А још ћеш да видиш како се мој утицај протеже и на подручје где твој јадни ум ни не слути да бих могао да будем. Пронаћи ћеш себе у мноштву примера, схватићеш колико си изманипулисан, како чиниш управо оно што ЈА хоћу, како чиниш управо оно што је Створитељ, у намери да те од мене спаси, рекао да не би требало да чиниш.

Схватићеш да је јадно стање твог изгледа, здравља, морала, твоје интелигенције, духовности, твојих навика, па чак и околине у којој живиш, као и још много тога, заслуга моје опаке генијалности. Схватићеш да си ти МОЈ медијум помоћу којег уништавам и **тебе** и **ову** планету.

Све ћеш то да сазнаш. Све ћу то *детаљно* да ти објасним. Мислиш ли да ћеш да промениш мишљење које си до сада имао? **Нећеш.** Сигурно. Мишљење се не мења тек тако. Посебно ако је погрешно. Ја ти свесрдно помажем у томе да га задржиш. Своју спознају ћеш да ставиш изнад туђе. Своју способност расуђивања ћеш да ставиш изнад осталих. Своје садашње мишљење и став, без обзира на доказе да су погрешни, не смеш да напустиш. То би било понижавајуће. Не можеш толико да погазиш свој понос.

Видиш, остаћеш управо такав какав си био, а ја ћу да ликујем јер ће твој ужас, када се једног дана сретнеш са Створитељем, да буде исто толико већи колико је била велика и твоја спознаја о Њему. И о мени.

ПОГЛАВЉЕ 28

У МОЈОЈ ВЛАСТИ

До сада си већ схватио да сам уложио велики труд да бих те упропастио. Да си предмет моје мржње. Да си једини могући начин да се осветим Створитељу који жели да ме заувек уништи. Схватио си да сам одговараш за грех који си учинио уместо да ја одговорам за њега. Оног тренутка када те одвојим од Створитеља на духовном нивоу, када пређеш границу после које више не можеш да Му се вратиш, бићеш потпуно у МОЈОЈ власти. Најбоље од свега тога је што си све време сам то бирао.

Створитељ те је упућивао на једно, а ја сам те упућивао на друго. Све време. А ти ниси схватао да се води битка за тебе. Знаш ли зашто Створитељ губи битку за тебе? Зато што ти Он говори да радиш оно што је од вечних вредности. Да успоставиш везу са Њим посредством Његове Речи. Да уз Његову помоћ изграђујеш карактер у складу са Његовим. Да владаш својим осећањима. Жељама.

А ја? Као што сам ти рекао, ја сам на страни твог ега. Ја сам учинио да оно што Он тражи од људи буде проглашено заосталим. Да карактерне врлине које Он захтева буду проглашене манама. Да жеље којима Он жели да ти владаш и да им не попушташ буду проглашене највећим ужицима. Због тога Он губи битку за тебе! Не желиш да будеш проглашен заосталим, не желиш да будеш проглашен слабићем, желиш да уживаш у својим осећањима... Није битно што те све то у Створитељевим очима духовно, морално и телесно понижава. Битно је да **ти** уживаш у томе. Да си као и остали.

Видиш ли колико је мој посао једноставан? Удаљио сам те од истина до којих Створитељ жели да дођеш. Уверио сам те да је религија за старце и децу. И сада **баш ништа** не може да те сачува од заблуда у које сам те заплео. Мој глас препознајеш као глас свог разума, док Створитељеве све слабије покушаје да дође до тебе тумачиш гласом савести који треба да се занемари јер од Њега нема никакве користи. Само штете. Морао би да будеш пожртвован, понизан, стрпљив, несебичан, обазрив, да показујеш осећаје... није важно што би људи из твоје околине због тога били срећнији — теби је то напорно и понижавајуће.

На крају, не можеш сада да се промениш. Сви су навикли на тебе баш таквог. Шта ће да мисле о теби? Замисли, постигао сам то да ће људи сваку особу која и успе да направи један такав искорак у боље, да исмејавају. Веома их радо надахнем на то јер тако оправдавају своју немогућност да и сами постигну исто. На пример: исмејаваће те људи који су непристојни јер си ти постао пристојан.

Исмејаваће те људи који нездраво живе јер си ти почео здравије да

живиш. Исмејаваће те ако будеш постао моралан људи који су неморални. Видиш, овакве ствари без моје умешаности губе смисао. Уз помоћ њих ЈА тебе спречавам да се промениш.

Из стања у којем се налазиш, пут до Створитеља ће ти се чинити немогућим. Морао би да прођеш кроз многе препреке да би дошао до Њега. Морао би да откријеш све духовне и моралне заблуде. Морао би да прихватиш све новооткривене истине и да прихватиш свој живот у потпуности. А због чега? Због јединства са Створитељем? Због вечног живота? Вечног живота у потпуној радости, правди, срећи, здрављу, искреној љубави...?

Помоћи ћу ти да закључиш како је за тебе боље да останеш такав какав јеси, ништа не мењајући, да би проживео својих бедних, болешћу, патњом и неправдом обележених, седамдесетак година живота и пропао заједно са мном, него да постигнеш оно што би Створитељ желео за тебе. Мислиш ли да не знам шта говорим? Да нико такав глуп закључак не може да донесе? Да нико тако глуп избор не може да направи? О, може! Ти можеш. Као и милијарде људи који су ти слични. Заборављаш да имам скоро шест хиљада година искуства у помагању људима да изаберу управо то? У поглављима која следе видећеш да си и сам на најбољем путу да учиниш исто.

ПОГЛАВЉЕ 29

ПРИЛИКА

Људски живот је једном речју — прилика. Прилика за човека да се врати у стање у којем је људска врста некада давно била кад је изашла из Створитељевих руку. Прилика за Створитеља да човеку открије Свој план за његово спасење и да га Својим утицајем доведе назад ка Себи. И двострука прилика за мене: прва, да човеку за време његовог живота нанесем патњу, бол, неправду и несрећу сваке врсте, и, друга, одвојивши га од Створитеља, да га упропастим за вечност.

Створитељ због Своје праведности не сме да се меша да би ме спречио у томе, јер мора због становника целог универзума да дозволи да се у потпуности покаже куда води непослушност и које су последице те непослушности. Он, са обзиром на то, може само да дâ живот, да пружи сведочанство о Себи и ономе што је за човека исправно и чекаће да човек сам одлучи шта ће да изабере. Ограничен је нечим тако досадним као што је праведност. Једино ако се човек својевољно одлучи да стане на Његову страну, Он има овлашћење да га оспособи да живи по Његовим начелима, да му да Своју Силу да се одупре мени, да га учи откривајући му се посредством природе и Његове Речи. Све је то преспоро и предосадно. Због тога сам ја без праве конкуренције, пошто **нисам** ограничен таквим условима.

Мој утицај је сличан. И, наравно, супротан. Пошто је Он осмислио сва животна начела за човека и за сва остала бића, та животна начела сам ја променио. Док су Створитељева начела осмишљена како да човека палог у грех и осуђеног на живот на овој Земљи учине ипак срећним и задовољним, моја начела су осмишљена како би мени приуштила највеће могуће задовољство – људску патњу. Храним се људском патњом. Она је за мене једини извор радости. Твој гнев ми причињава задовољство, твоја несрећа је извор моје среће, твоја бол је извор мог ужитка. Твој страх и ужас су моја храна. А све је то удвостручено тиме што у исто време док патиш ти, пати и Сам Створитељ.

Током хиљада година сам развио најразличитије навике и начела да би људска врста патила у свим подручјима живота.

И ти патиш. Мислиш да је то један нормалан начин живота. Да тако мора да буде. Да не постоји други излаз.

Мислиш да је нормално то што се разбољеваш, да је нормално што имаш грозан брак, да је нормално што си постао себичан и недруштвен, да је нормално што постоји толика неправда, што постоји толико гладних, што постоје озонске рупе, што се венчавају припадници истог пола...?

Није нормално: ако ћемо то да меримо Створитељевим мерилима,

наравно. Чињеница што је то данас уобичајено говори само о мом савршеном деловању. Постигао сам то да људи термин и појам »нормално« дефинишу „оним што чини већина“.

Одузевши људима основно мерило нормалности, Створитељеву реч, мом постављању нових мерила нема граница. Ускоро ћеш да схватиш колико си и ти подлегао мерилима која сам ЈА поставио. Ускоро ћеш да видиш како немаш снаге нити воље да им се одупреш. Сваки део твог живота је испуњен нечим што сам ЈА осмислио да бих те упропастио. Да бих те навео да патиш. Да будеш несрећан. Да заборавиш на Створитеља и оно што Он жели од тебе.

Сећаш ли се речи из увода ове књиге? Универзалност! То је реч која ће од сада за тебе да има потпуно ново значење. Кад год је видиш или чујеш, сетићеш се МЕНЕ. Схватићеш да је мој траг присутан где год да се окренеш. Схватићеш да је једини начин да се одупреш мом утицају тај да спознаш праву истину. Ону истину коју је Створитељ открио у Својој речи. Али, у твом случају, то ће да остане само на намери. Нећеш то да учиниш. Нећеш да узмеш Створитељеву реч. Не желиш ништа да мењаш јер би, захваљујући мојим мерилима по којима живиш, промена морала да буде драстична. Сусрет са Створитељем у Његовој речи за тебе би био, мада спасоносан, са почетка **веома** трауматичан.

Другим речима, ти своју прилику да се вратиш Створитељу **нећеш** успети да искористиш, а ја своје две **хоћу —** патићеш и даље, и пропашћеш за вечност.

ПОГЛАВЉЕ 30

МАНИПУЛАЦИЈА

Једини начин на који од човека могу да учиним све што пожелим јесте тај да га одвојим од Створитеља. Служим се разним методима да бих то постигао. Почетак је увек утискивање неповерења према Створитељу.

Најбоље је ако сам успео да те уверим да Он не постоји. Тада ми је посао најлакши. На твоју већ постојећу неверу само доливам коментаре који јачају твоје неверовање у Створитеља, као и огорченост и подсмех према религијама свих врста. Наравно, твоје незнање ми је најјачи ослонац да у томе успем. Због свега тога што сам ти успешно говорио, теби не пада на памет да узмеш Библију и да проучаваш њене истине. Због тога ми је веома једноставно да те цео живот морално и телесно понижавам како би патио и, на крају, пропао. Пошто не верујеш у Створитеља, још мање верујеш да **ЈА** постојим, па је и твоја одбрана од мене *безначајна*. Она се своди само на Створитељеву редовну заштиту према теби. Он те чува у животу како би искористио сваку могућу прилику да ти Се објави и да ти пружи прилику да се спасеш.

Наравно, све Његове покушаје ја у твом уму приказујем као успутне и безначајне ствари. Када покушаваш да се дивиш савршенству природе, ја те спречавам да дубље размишљаш о томе да се не би питао о пореклу ствари. Када долазиш у додир са религиозним људима, ја те испуњавам поносом и презиром према њима и према ономе што верују. Када почињеш да размишљаш о природним катастрофама све већих размера, ја ти говорим да је све то дело природе како не би дошао на помисао да је све то испуњење онога што је проречено у Библији. Када се у теби буди жеља за љубављу, ја сам тај који ти ту жељу представља као утопију и нуди ти јадну, али за тебе довољну замену — пожуду. Када се разболиш, ја ти говорим је то само ствар несреће и неправде која влада у овом свету како не би дошао до закључка да је то последица животног стила и исхране које сам ти наметнуо. У свему томе, циљ ми је да те одвучем преко границе где ћеш да будеш изван домашаја Створитељеве заштите. Тада те, зависно од утицаја који имаш на људе, користим за своје циљеве. Или те једноставно уништим.

Са људима који су, ипак, осведочени у Створитељево постојање, мој рад је пуно снажнији и јачи. Овде постоје две групе људи. Они који не читају Библију већ само слушају оно што се из ње износи и они који читају Библију. Ова прва група ми је посебно привлачна. То је група људи помоћу које могу да ширим најразноврсније заблуде о Створитељу. Пошто верују у Створитеља, али Га не познају, нити се труде да Га упознају, они ће сваку неправду, свако неразумевање нечега лошег што се десило уз моју помоћ,

да припишу управо Њему. Најрадије им говорим да свако моје дело према неком кога сам успео да унесрећим или да уништим, наметнувши му моје животне законе, припишу Створитељевој неправди. Окривљују Створитеља јер је допустио да деца остану без мајке, да родитељи остану без деце.

Као што сам рекао, пошто не читају Библију, њихово непознавање Створитеља, њихово непознавање мене и борбе која се води између мене и Створитеља, као и њихова немогућност да продру иза граница материјалног у свет духовног, спречава их да јасно виде стварност. А то је управо оно што ја желим.

Управо они често постављају моје омиљено питање: зашто добри људи страдају? Добри? По чијим мерилима? Створитељ ни под којим условима неће да утиче на слободну вољу Својих створења. Он само говори оно што је исправно, морално, праведно. А управо ЈА говорим све остало. Говорим ти да пијеш опојна пића и да возиш пребрзо — ти одлучујеш кога ћеш да послушаш. Мене или Створитеља. Ја ти говорим да нездраво живиш. Ти одлучујеш кога ћеш да послушаш. Ако те због твојих одлука снађе неправда и зло, шта Створитељ може да учини када си ТИ то својом сопственом слободном вољом одлучио? Зашто није спречио да те то задеси? О, како бих волео да Он то уради. Тиме би само доказао моје тврдње да нико слободном вољом не може да одабере да буде на Његовој страни и да живи по Његовим законима. Из тог разлога Он није могао да спречи Еву да убере плод. Он само нуди избор. А ти одабираш. **Мене!**

Ова група ми је посебно интересантна јер и њих, као и њихове приче, држим у уверењу да одиста познају Библију и да имају тај ауторитет да могу да постављају одређена питања и доносе одређене закључке о стварима о којима, у ствари, не знају **апсолутно ништа**. Помоћу њих Библију и Створитеља чиним одбојним међу људима, па и међу самим верницима чија се и мотивација верности Створитељу битно мења. Имајући такву искривљену слику о Њему они не могу да Му буду верни из пожртвоване љубави коју Он жели, већ се њихова верност своди на формализам, на верност из страха, верност због награде, верности због лепих осећаја који прати такву лажну духовност — једном речју: на верност која за Створитеља не значи ништа. Пошто их људи сматрају верницима, због њиховог непознавања Библије и непознавања онога што Створитељ одиста захтева од човека, они су изврстан медијум да се у друштво могу унети разни други, за Створитеља неприхватљиви, облици понашања.

Посредством њих погрешно представљам Створитељеву љубав и толеранцију, па их доводим до тога да су у стању да као верници прихвате чак и неморалност.

Чиним их толерантнијима према греху и неморалу од Самог Створитеља.

Са друге стране, људи који верују у Створитеља и још проучавају Библију, предмет су моје посебне мржње и мојих посебних напора да их

издвојим од Створитеља. И њих бих могао да поделим у две групе: они који ће безусловно да прихвате све што је Створитељ рекао, препоручио и заповедио, и оне који ће Библију да прилагоде својим потребама. Због поверења у Створитеља, на ову групу људи имају веома мали утицај. Осим што им је у Својој речи открио сва правила како да живе срећно и благосиљано, осим што им је открио прави циљ и смисао њиховог живота и правилно им је поређао циљеве, открио им је и све замке у које могу да упадну. Осим тога, због поверења према Њему, они су Му дозволили да их штити и да води њихове битке против мене и мојих заблуда. Испуњава их посебном мудрошћу и провиђењем. Њихову потпуну преданост Он је у потпуности искористио да их посвети Себи и да их спаси.

Они који проучавају Библију да би је прилагодили својим потребама, мени дају прилику да искористим сваки њихов недостатак, сваки траг њиховог поноса и себичности како бих им сакрио поједине библијске истине. Због таквих људи сам постигао да у веровања унесем све оне раније споменуте заблуде. Тако сам у стању да учиним да заједница верника толерише велике недостатке у својим карактерима. Изговор за лагање им налазим у томе што је Аврам лагао фараона, а био је праведник и Створитељев човек. Изговор за свађу им налазим у Павловој свађи са Петром и Марком. Изговор за прељубу им налазим у Давиду којем је Створитељ, ипак, опростио. На мноштво начина, користећи се њиховом неспремношћу да се у потпуности покоре Створитељу, ја им, злоупотребљавајући саму Библију, дајем изговоре да остану такви какви јесу. Ако и наиђу на неке од библијских истина које их директно опомињу, увек нађем начина да те делове Библије примене на неког другог.

Сваки твој недостатак је моје упориште. Свака слабост које не желиш да се одрекнеш, ЈА користим да бих те унесрећио и упропастио: сваки недостатак који гајиш онемогућава Створитеља да те у потпуности изгради и да те заштити од мене. Питаш се које то слабости гајиш? Шта погрешно чиниш? Ти то веома добро знаш. Онај слаби глас савести који још тиња у теби веома те јасно осведочава у томе. Али ти не желиш да га чујеш. Желиш да останеш такав какав јеси. Истина, ти не желиш да неко то злоупотреби, али одлуком да ништа не мењаш ти ми дајеш овлашћење да све то користим против **тебе**.

Да ли си спреман да читаш о својим слабостима? Да ли си спреман да видиш где сам у теби нашао упориште? Да ли си спреман да схватиш како би могао да се одрекнеш нечега што ти причињава велико задовољство да би се извукао из мојих руку и судбине коју сам ти одредио?

Наравно да ниси. Нико није. Али не брини се. Ничега се ти нећеш одрећи. Наставићеш да уживаш у свему што сам осмислио да бих те упропастио. Са том разликом што ће то задовољство да ти буде загорчано спознајом да те њиме водим у пропаст.

ПОГЛАВЉЕ 31

МОРАЛ

Проучавајући људску врсту од самог почетка, веома брзо сам пронашао начин да је наведем да буду непослушна Створитељу. Морао сам само непослушност и грех да уметнем у телесно задовољство.

Увидео сам да је Створитељ људима дао посебно снажан осећај док су се сјединавали да би зачели потомство. Створитељ је желео да тај чин којим је Он помоћу њих стварао нови живот, буде урезан дубоко у њихово памћење. Временом сам успео да постигнем да тај чин постане сам себи сврха због самог телесног задовољства који је пружао. Подстицао сам људе на то тим више што сам видео колико такав приступ растужује самог Створитеља и колико је у стању да понизи човека. У људима сам почео да распламсавам најниже страсти. У ствари, овај део понижавања човека ми је један од најлакших. Један од разлога због којег је Створитељ одлучио да Земљу уништи потопом био је *тај*. Неморал.

Али и после потопа сам то успео да поновим. Истина, не у толикој мери нити толико јавно јер су још била свежа сећања на потоп, али људи су одувек падали у искушења када је реч о полном односу. Убрзо је Створитељ, видевши да ће неморал опет да се рашири, одлучио да уништи градове Содому и Гомору који су предњачили у томе. Уништење је било страшно, а ја сам ликовао због тога што сам успео у намери да Створитељ поново уништи своја створења која нису желела да Му буду послушна. Као споменик том делу и као опомена будућим генерацијама и данас стоји Мртво Море. Али мој успех на подручју неморала није никада озбиљно доведен у питање.

Време је пролазило, а ја сам све више и више понижавао људску врсту. Не само што сам успео да изопачим полни однос мушкарца и жене, већ сам их надахњивао да то чине и са припадницима истог пола. Па чак да то чине и са животињама. Човеку сам распламсавао машту да чини ствари које њему самом никада не би ни могле да падну на ум. Створитељ је био очајан. Племенито створење – човека – ЈА сам успео да понизим испод нивоа неразумне животиње.

Да ли се било шта променило сада када је цивилизација узнапредовала? Наравно да се променило. Човека сам успео да понизим више него што је икада био понижен. Пошто је коначни крај одређен, схватио сам да Створитељ више неће да се меша као у случају Содоме и Гоморе.

Са обзиром на то, на подручју неморала радим више и упорније него икада. Увукао сам га у све поре данашњег друштва. Само мали број, Створитељу верних, виде замке које сам поставио, али они не могу да учине ништа осим да сами себе сачувају да не упадну у једну од њих.

Како сам успео да развијем толики неморал? Веома једноставно. Љубав сам заменио пожудом. Морао сам доста да се потрудим како бих постигао да љубав престане да буде начело и да је сведем само на осећај. Када сам то успео, није било посебно тешко тај осећај временом да претворим у слабост, а праву љубав да прогласим утопијом.

Унео сам мноштво предрасуда везаних за љубав. Једна од најдражих јесте та да љубав временом нестаје. Постигао сам то да људи о љубави говоре са подсмехом, да једни другима говоре како она временом бледи и да током времена буде потпуно нормално да двоје људи који су се једном волели, живе и даље заједно, а да љубави уопште нема. Ово је једна од мојих највећих победа над човеком. Победа над **тобом**.

То је начело на којем почива цео универзум, најјача мотивација, најјачи покретач, најснажнија сила, а ја сам на овој планети успео готово потпуно да је обезвредим. Пресекавши ту нит, пресекао сам људима сваку могућност да исправно разумеју Створитеља. Постигао сам да јаз између човека и Створитеља буде готово непремостив.

Препуштеног само пожуди, ни са каквим, или само са слабим разумевањем љубави, од човека могу да учиним управо оно што желим.

БРАК.

Створитељ је осмислио савршену институцију за човека. Брак. Сједињавање двоје људи који тако постају једно. Давши им љубав, омогућио је да она у њима развије најплеменитије побуде једног према другом. Љубав им је омогућавала да интерес свог брачног друга ставе испред свог сопственог интереса, да им циљ заједничког живота буде да учине потпуно срећним оно друго. Ово би се временом толико развијало да би постајало све савршеније, а веза између њих двоје све снажнија. Створитељ је могао да буде лично присутан у таквој заједници. А то је оно што сам ЈА желео да спречим.

Љубав нисам могао само тако да одузмем људима. Морао сам да нађем начин да она буде истиснута.

Себичност! То је било трајно решење. Подстицао сам људе да мисле пре свега на себе. На своју добробит. На своје задовољство. Тако да због тога чак и закидају једно друго. Како сам у томе успевао, тако је почело да нестаје и поштовање према брачном другу. Затим је нестајала и љубав.

Пошто је брак основни темељ самог друштва, он је и предмет моје посебне пажње. Убрзо после венчања брачне парове почнем да уверавам како више није потребно да држе до себе онако како су држали пре брака. Како нема потребе да буду насмејани као пре, да буду љубазни, уредни, чисти, мирисни, обазриви, пажљиви, несебични... На тај начин веома брзо нестају и поводи због којих је љубав и настала.

Женама говорим да одмах ошишају дугу косу, да се запусте, да

неконтролисано уживају у храни, да више не морају да пазе на свој изглед — да је све то нормално. Мушкарцима говорим како више не морају толико често да се перу, да пажљиво слушају сваку њену реч, да показују љубав и пажњу према њој као пре, да ни они више не морају да пазе како изгледају, и да нема потребе да буду толико љубазни, благи, пажљиви... Тако испадне да сва она доброта и љупкост пре брака није било ништа друго до лицемерно претварање. То је постало толико уобичајено да се сада сматра потпуно нормалним да овакве особине у браку постепено нестају.

Временом сам поставио веома јаке предрасуде везане за брак. На пример: предрасуду да је мушкарац пред Створитељем важнији од жене. Пореметивши тако равнотежу коју је Створитељ замислио, веома ми је лако да унесем несклад и раздор у брак. Због осећаја њихове супериорности учинио сам да мушкарци једноставно не виде сав труд и рад који улаже једна жена. Тако, готово да не постоји мушкарац који размишља о томе који је пут морала да прође прљава кошуља како би он могао да је носи, или колико труда је требало да се уложи како би он нешто квалитетно појео из чистог тањира. Временом, жена почиње да се осећа презреном и недовољно поштованом, док мушкарац због свих тих предрасуда не може ништа друго него да штити свој понос и тако, мало по мало, успевам од брака да направим раздор и да подстакнем свађе — које су у једном браку сада већ уобичајене.

У ствари, мој посао је прилично једноставан. Треба само да спречим да се остваре два важна предуслова за срећан брак. Женино поштовање мушкарца и посвећивање бриге и пажње жени. Једноставно почнем са мушкарцима. Мој посао код њих се не своди само на утискивање различитих мисли, већ и спречавање да важне мисли дођу до њих. Због свега тога све му постаје важније него да буде љубазан и пажљив према својој жени. А то је њој, у ствари, најважније. Пошто се она осећа запостављеном, а он се не осећа ни најмање кривим због тога, веома брзо нестаје и њено поштовање према њему. И темељи су постављени...

Када због свега тога љубав исчезне, такви супружници само потврђују и утврђују предрасуду којој сам ја зачетник. Предрасуду да љубав временом бледи. У ствари, ЈА временом успем да је угасим ако су супружници довољно далеко од Створитеља и животних начела откривеним у Његовој речи.

Њих затим, у оваквом стању, наводим да снижавају прагове толеранције допустиве у једном браку. Мушкарце веома пажљиво наводим да померају границу стрпљења и толеранције својих жена када је у питању њихов однос према другим женама.

Пре свега постигнем то да жене толеришу, наизглед, безопасне коментаре о изгледу других жена, затим мушкарце подстичем да ту границу стално

померају док их не наведем на прељубу.

Због тога што запостављају једно друго, говорим им како је због тога оправдано да оно што не могу да остваре у браку, траже на другом месту. Када ОВО постигнем, није ми проблем даље да манипулишем таквим браком. Зависно од процене шта би за човека била већа несрећа, или их остављам да живе заједно без љубави до смрти, стално се свађајући и чинећи брак једно другом теретом, или их наведем на развод. Само о овој теми бих могао да напишем посебну књигу како бих ти показао колико је брак данас постао закон који сам ЈА изопачио. Када би се мало осврнуо око себе, схватио би да сам на овом подручју постигао велику победу над Створитељем. Брак сам завио у толике негативне предрасуде да он престаје да буде пожељан. Ако томе још додам и развијање себичности, безобзирности и непопустљивости, схватићеш зашто је у ово време толико мушкараца и жена који су сами, који нису ушли у брачну заједницу. Исто тако ћеш да добијеш одговор зашто је толико бракова који се распадају и који су се већ распали.

И, шта ти се чини? Да ли сам успео у намери да уништим заједницу брака? Погледај само светску статистику. Јеси ли и ти подлегао? Јесам ли и тебе навео да живиш онако како сам замислио? Јеси ли се и ти пронашао у овоме? Наравно да јеси!

И шта можеш да предузмеш у вези са тим? Ништа! Побринуо сам се да све оне племените особине, које твој брак могу да учине извором уживања и среће, онако како је то Створитељ за тебе замислио, буду сматране слабостима и понижавајућим. Због тога ти нећеш НИШТА да предузмеш. Остаћеш у свом лошем браку себичан какав си и био, неморалан какав си и био. Само што ћеш од сада да имаш горку спознају да сам те **ЈА** до тога довео.

Али не само што сам успео да уништим сам брак и да га учиним предметом шала и погрда, синонимом нечега ружног и непотребног, већ сам успео и то да брак, који је Створитељ са толико љубави посветио човеку, понизим до те мере да га легално учиним заједницом припадника истог пола.

ХОМОСЕКСУАЛНОСТ.

Навођење човека да почини убиство представља и за мене одређени проблем. Створитељ никада није дозволио да ја у потпуности избришем основна морална начела. Убиство је, с обзиром на то, у свим цивилизацијама и у свим временима било сматрано погрешним. Мада су постојале околности које су га оправдавале, као што су ратови, убиство је одувек било кршење закона. Крађа, такође. Прељубу већина закона не може да забрани, али и она је одувек обојена као нешто негативно јер је једна страна била преварена и понижена, па је на тај начин изазивано пуно

патње. Са обзиром на то, морао сам да осмислим нешто што неће да крши ни један једини закон, што неће да учини да било ко буде преварен и да пати, што ће обе стране да желе, а што ће Створитељу да буде дословно — **одвратно**.

Од самих почетака, људе сам успео да наведем на то да испуњење својих пожуда налазе у полним односима са истим полом. Хомосексуалност сам успео, као **најсрамотнији** облик полне заједнице, да одржим до данас. Новије време ми је посебно омогућило да ту појаву глобализујем. Стварам све већи притисак да такав облик понашања буде прихваћен као и сваки други, да такви људи не буду посебно обележавани у друштву, да то постане нормално.

Мој коначни успех је на самом помолу. Како у нерелигијским круговима, тако и у религијским. Док се код нерелигиозних људи служим веома хуманим оправдањем које гарантује сваком човеку слободу, код религиозних људи стварам погрешну слику о **Б**огу који све прашта и прима ка Себи све грешнике. То, наравно, није погрешно, али веома добро се трудим да људи погрешно схвате ту Створитељеву љубав и толеранцију и да тако остану у уверењу да и после доласка Створитељу ништа код себе не треба да мењају, већ да их тај исти Створитељ и даље воли и толерише им шта год чинили.

Зато ћеш данас крајње неморалне мушкарце и жене да чујеш како говоре да су и они верни Створитељу. Хомосексуалац — веран Створитељу. Жена која се слика гола у часописима — верна Створитељу. Порно глумица — верна Створитељу. Свингери — верници... Сви иду у цркву. Уживам да наносим Створитељу *овакву* срамоту.

Највећа глупост коју сам постигао јесте та што сам уверио и саме хомосексуалце да се позивају на Библију. Позивају се на Створитељеву љубав према човеку и на људску љубав према ближњем како би и себе и друге уверили да је њихова перверзија утемељена на Створитељевој љубави и на хришћанским начелима. Али не знају оно што ЈА знам. Док год они чине такву гадост, Створитељ нема на основу чега да их прими ка Себи, јер је то у суштинској супротности према ономе што је Он за људску врсту, када је полност у питању, наменио.

Земље, једна за другом, почињу да легализују хомосексуалне бракове. Људи то подупиру. У ствари, они само мисле да их подупиру, док је истина та да они, у ствари, не желе да буду проглашени заосталим и нетолерантним тиме што ће да их осуде. Видиш ли шта ће човек све да буде у стању да прогласи нормалним само да не буде осуђен од друштва? Многи данас говоре да су хомосексуалци у реду, да су и они људи, да и они имају право избора — а у ствари им у опште није стало до њих као људи. Какав је ТВОЈ став о томе?

Знамо обоје. Онакав каквим сам га ЈА изградио. Како? Настави да читаш.

ТЕЛЕВИЗИЈА

Пре појаве телевизије, глобализовати неки грех, утврдити неко новог мерило или утицати на људску савест било је прилично споро и захтевало је од мене и мојих сарадника веома велике напоре. Појавом телевизије наш посао је олакшан до крајњих граница. Слика говори више од хиљаду речи. И док смо се пре служили говорима путем мисли како бисмо остварили слику онога што желимо да људи чине, сада ту слику људи виде директно.

Потребно је само да највеће напоре уложим приликом стварања одређених телевизијских програма. Пошто савршено познајем људску психу, као и људску физиологију, није ми тешко да осмислим начин да људи прихвате оно што **ЈА** желим.

Говорећи о хомосексуалности, приметићеш да сам на веома суптилне начине успео да остварим да нешто тако противприродно може да се представи као нормално и прихватљиво. Пропаганда! Тако би ви то назвали. Скрећући пажњу на једно, остварујем нешто друго. Ако желим да хомосексуалност постане прихватљива, потребно је само пажљиво да је умотам, на пример, у добро осмишљену хумористичку серију. Смејаћеш се шалама док ћу хомосексуалце кроз пажљиво одабране глумце да прикажем веома симпатичним. И шта се дешава? Твој став о њима се мења. Или ћу, на пример, у веома озбиљном филму веома озбиљног глумца или глумицу, који ће да глуме хомосексуалца, да учиним великим позитивцем — и тако полако, али сигурно, ја твој став о томе неповратно мењам.

Осмишљавам веома добре и веома поучне серије за младе. Посебно водим рачуна да се дају поуке о лошим последицама које носи крађа, оговарање, алкохол, дрога, да би серија поседовала што више ауторитета. Али блуд и прељубу кроз те симпатичне и "одговорне" глумце остављам присутнима и неосуђенима да бих утицао на твој став о томе. Помоћу таквих серија и филмова ЈА постављам мерила. Због тога је данас нормално имати пуно партнера, због тога је данас нормално бити хомосексуалац, због тога је данас нормално све оно што ЈА желим да буде нормално.

Посебан циљ ми је да учиним нормалним све оно што се супротставља Створитељевим мерилима. Схватио си већ. То чиним због тога да бих твој могући повратак Њему био што тежи и да би твоја одлука била што јаче осуђена и исмејана.

Најјачи медијум помоћу којег ћу да покорим **ЦЕЛУ** Земљу јесте управо телевизија. Нико њеном утицају не може да побегне.

Посредством ње сада најбрже изграђујем савест у сваком подручју твог живота. Ни не схваташ још колико си заплетен у МОЈУ мрежу.

Али обећао сам ти. Ослободићу те на тренутак. То ће да буде онда када будеш сазнао скоро све о мени. Имаћеш прилике да одлучиш шта ћеш да учиниш — да одеш ка Створитељу или да се вратиш назад у моју мрежу.

Хоћеш ли да ти кажем шта ћеш да учиниш?

ПОРНОГРАФИЈА

Содома и Гомора су сенка онога што се по питању неморала догађа данас. Зар су се Створитељева мерила променила када Он не кажњава оне који то чине? Наравно да нису. Пошто је крај веома близу, коначну осуду и казну је оставио за крај.

Захваљујући телевизији, данас је лако да се постигне то да човек буде неморалан јер сам неморалност успео да покажем као нешто потпуно нормално пошто то чини највећи број људи. Ипак, желим да људи буду понижени до крајњих граница, желим да падну испод граница људскости. Осмислио сам да се неморал најгоре врсте комерцијализује, да се од тога направи читава индустрија. Служим се најутицајнијим медијима: *телевизијом* и *новинама*. У новије време и Интернетом. То је најједноставнији начин да допрем у сваки људски дом. Па чак и у хришћански. Искоришћавајући људску потребу да се поистовећују са људима који их надахњују, ма о чему се радило, порнографијом успевам да постигнем мноштво тога. Гледајући саму порнографију наводим људе на прељубу. На моју срећу, Створитељу је и само размишљање о пожуди и прељуби једнако одвратно и Он то класификује баш као и физичку прељубу. Дакле, људе на овај начин сигурно одвајам од Створитељеве заштите.

Успео сам да уверим људе да порнографија може да им помогне у браку. Јадници, мисле да се брак своди само на полни однос и да ће, ако се слажу у томе, исто тако да се слажу и у свему осталом. Пошто лично осмишљавам сцене којима надахњујем људе да праве порнографију, трудим се да оне буду што више понижавајуће за људе. Гледајући то, људи се надахњују да раде исто. Мој успех је загарантован било тиме да успем да их наведем да се понижавају на тај начин или да не успем до краја у томе. Ако успем, људи тиме, не знајући, одлазе далеко од Створитеља и долазе под моју власт. Могу доживотно да их учиним мојим робовима. Њихов главни циљ ће да буде САМО задовољење пожуде на најразличитије начине које им наметнем. Са друге стране, ако не успем да их понижавам тиме што ће да опонашају перверзије из филма, распламсавам уверење како су они у браку закинути, како би са неким другим имали већу слободу, како су сви други партнери осим његовог бољи, како су он или она несрећни у животу, па тако распламсавам незадовољство у браку, што ми отвара пут да уведем несклад, раздор и све остало што из тога произлази.

Наравно, порнографијом не уносим зло само у брак. Људе који не могу да остваре пожудне циљеве, које сам им наметнуо, каткада могу да употребим да до тих остварења дођу и силом. Па чак и по цену убиства. Пожуда је један од веома снажних окова којима људе држим везане уз

мене.

Филмови, часописи и остали садржаји оваквог типа су најбољи начин да границе задовољења људске пожуде буду померане све даље и даље. Све дубље и дубље.

Ево, да би видео колико сам те понизио, написаћу једну реченицу коју ти, ни уз све речнике овога света, **не можеш** да одгонетнеш нити да разумеш:

»Полни однос као врхунац искрене љубави...«

Видиш? Немаш појма шта је то! Наравно, ти разумеш сваку реч, као што разумеш и речи »операција слепог црева« или »писање компјутерског програма«, али ти то, у ОВОМ тренутку, никако не можеш да учиниш.

Да би нешто тако могло да те задовољи када је твој ум искварен свим оним што си видео: групним полним односом, насиљем приликом односа, противприродним односом, униформама, везивањем, бичевањем, робовима, односом припадника истог пола, односом са животињама, и још стотине осталих перверзија којима сада тежиш јер те оне нормалне ствари остављају равнодушним?

Овим сам постигао да се полни чин у потпуности раздвоји од љубави. Људи почињу да називају љубављу оно на шта их ја наводим. Уживање у задовољењу својих најнижих побуда. "Вођење љубави..."

Као што видиш, оно што је Створитељ дао људима као једну од највећих предности – да учествују са Њим у стварању новог живота – ја сам успео да окренем тако да тај чин човека одведе у пропаст.

Ова моја творевина – неморал – у потпуности је развијена мојом генијалношћу да нико не би могао да се нађе изван њеног домашаја. Било да се ради о прељуби, чину који раздире породицу, који наноси бол, патњу и срамоту самој породици, или се ради о блудничењу људи који нису у браку или вези, сви сте моји робови. И сви сте због тога једнако далеко од Створитељевог домашаја.

Доводећи човека у овакво стање неморала у могућности сам, осим што га духовно уназађујем, чак и да га телесно уништим. Чиме? Па, болестима, наравно. Хајде, реци ми када си чуо да је неко, од оних који су били верни Створитељевим моралним законима, икада оболео од сифилиса? Гонореје? Сиде?

Мада ми је Створитељ забранио да људе уништим директно и лично, ја успевам то исто и индиректно. И то на начин који ми причињава још веће задовољство наведем човека да сам изабере сопствену патњу, болест и уништење. Реци, зар нисам то савршено осмислио?

Да, можда би и могао да се дивиш мом савршенству када не би схватао да си и ти део тога. Да си и ти јадник који је дубоко уплетен у моју мрежу.

Схватио си до сада да је стање у коме се налазиш, када су у питању лош и испразан брак, недостатак искрене љубави, узвишени его, пожуда,

перверзије и твоја општа морална исквареност, моја заслуга. Заслуге припадају мени, али одговорност пред Створитељем лежи на теби. Имао си избор, али си одабрао оно што сам ти ЈА понудио. Уз све предрасуде које сам поставио о томе шта је добро, шта је лепо, шта представља задовољство, ти си то прихватио баш онако како сам желео.

Али није полни неморал једино подручје где сам те завео. Имам ја за тебе **још** изненађења.

НАСИЉЕ

Од самих почетака људског постојања ја сам био тај који је људе наводио на насиља најразличитијих врста. Почевши од Каина, у кога је ушао један од мојих поданика, Белијал, па све до данас, човека сам надахњивао да сваки свој стрес, сваку своју тежњу, као и сваку врсту гнева испољава кроз насиље. Ово ти се сада чини готово логичним, али мој успех у наметању насиља се протеже и на подручје радости и среће. Ја сам човека успео да надахнем да чак и такве осећаје испољава кроз насиље.

Довођење света у стање толике безобзирности да му људски живот и добробит ближњег не вреди буквално ништа био је прилично дуг процес јер ја не желим да такав став има само мали број људи. Ја желим да СВИ буду такви. Чак и ТИ. И успео сам. Мислиш да нисам? Ликујеш јер мислиш да си побегао овој замци? НИКО мени **не може** да побегне! Сећаш ли се телевизије? Њоме не ширим као прихватљив само полни неморал. Њоме чиним прихватљивим и насиље. Насиље не може да буде прихватљиво? То мислиш? Јадниче. Када си задњи пут променио програм на телевизору јер ниси могао да гледаш да неко некога туче, силује, мучи, убија? Ја ћу да ти кажем: **НИКАДА!** А када си променио програм са путописа или документарног програма да би гледао неки криминалистички филм? Или хорор? Насиље? Видиш, то је оно што често чиниш. То је оно што ти је одиста занимљиво. И ти ћеш онда да ми кажеш да насиље није прихватљиво? Такве ствари све мање почињу да ти сметају. Предалеко си од Створитеља и премало се служиш својим умом да би могао да прозреш моје веома пажљиве и најдетаљније осмишљене замке којима обликујем “твој” став. У главном, путем телевизије готово да и није проблем да наметнем чак и такву крајност као што је насиље. Битно је, опет, да глумац буде симпатичан, да буде позитиван, па да те доведем до тога да ти лично желиш да он буде насилан и убица ако се за тим, у филму, укаже потреба. Да ли си замерио том позитивном лику који је у филму убио нечијег сина? Нечијег оца? Нечијег брата? Некога ко је имао породицу која га је волела ма какав он био? Наравно да ниси. Ниси о томе ни размишљао. Као што нећеш да размишљаш о томе ни када ти дођеш у такву прилику. На пример: рат или сукоб са неким познатим или непознатим. Са неким ко ће да ти нанесе какву неправду...

Насиље сам у последње време учинио људском свакодневицом управо путем телевизије, али и преко Интернета. Оно је увек присутна могућност за решавање проблема. Баш како сам и замислио.

Оно на шта сам посебно усмерио своје напоре јесте да склоност према насиљу у људској врсти развијем од најранијег доба. Можда не обраћаш довољно пажње на оно што сам данас припремио за децу. На цртане филмове и на компјутерске игре. На моја остварења у овом подручју сам посебно поносан. Било је покушаја људи да скрену пажњу на насиље још у старијим цртаним филмовима, као што су Том и Џери, али је све то остало на запажању неколицине. Данас сам успео да прикујем децу уз најбруталније и најокрутније цртане филмове као што су Покемони и Дигимони. Деца су почела да уживају у насиљу. Почела су да се поистовећују са ликовима у цртаним филмовима...

Помоћу компјутерских игрица сам омогућио да лично деца буду они који ће да убијају и да уништавају на стотине различитих бића, а посебно људе који су означени као непријатељи. Шта мислиш, како данас један млади војни пилот или онај који управља правом и разорном наводећом ракетом доживљава људе које види на свом монитору? Мислиш ли да он размишља да су то доле живи људи? Мислиш ли да размишља о страховитој патњи и болу који ће да нанесе тим људима доле? Да размишља о сакаћењу гранатама, убијању нечијих вољених... Наравно да НЕ! Он то доживљава као компјутерску игру. Моја лукавост је овде дошла до највишег изражаја. Када у филму неко некога наводно убије, готово да нема сахране, готово да се не приказује да неко жали за том особом. Нема приказивања уништених живота породице убијеног. У компјутерским играма тога нема уопште. Ускоро ће цела генерација која долази да постане управо тако немилосрдна и окрутна. Васпитани насиљем као једином одговором на решавање проблема, шта мислиш, какви ће они да буду политичари, људи који ће да воде неку земљу, град, фирму, породицу...?

Мој план се савршено испуњава. Док родитеље толико заокупљам тежњом и жељом за богатством, док их заокупљам да постигну стандарде које им намећем кроз друштво и телевизију, у исто време их подстичем да, уместо да својој деци посвећују време за васпитање и заједништво, за љубав и тражење истинских вредности у животу, своју децу препуштају МЕНИ да их ЈА одгајам. Телевизијом, Интернетом и компјутерским играма.

Као што видиш, кроз пажљиво осмишљене филмове, серије и компјутерске игре, постигао сам да су људи сада у стању да чине исто оно што се чини и на екранима. И да се туку. И да силују. И да муче. И да убијају – само ако им се пружи одговарајућа прилика. Мислиш да ти то

ниси у стању? Ниси? Многи су тако мислили о себи. Док им се није указала прилика. Морам ли да ти кажем да су имали погрешно мишљење о себи?

Неморал свих врста... Мој циљ је постигнут. Моја савршена мрежа, која те држи на сигурној удаљености од једине Силе која може од мене да те ослободи, раширена је. Твоја вечна пропаст је **загарантована**.

Али није овде крај твоје најстрашније ноћне море...

У ствари, она тек почиње.

ПОГЛАВЉЕ 32

ЗДРАВЉЕ

Тешко ми је да кажем да ли сам више поносан на своја постигнућа у упропашћавању човека на подручју морала или на подручју здравља. Када би само знао како је изгледао први створени човек... Када би бар видео како су изгледали препотопски људи... онда би тек у потпуности могао да видиш колики сам успех постигао тиме што сам човеку наметнуо морална правила, животне навике и исхрану супротну оној коју је Створитељ саветовао како би задовољио истинске људске потребе.

Покушаћу бар делимично да ти приближим како би човек данас изгледао да се придржавао Створитељевих савета. Замисли врхунског гимнастичара. Његову окретност и спретност. Замисли врхунског атлетичара. Његову брзину и издржљивост. Замисли човека савршених размера. Потпуно симетричног. Затим, замисли човека са интелигенцијом IQ 1000 (данас се надпросечним сматра већ онај који има IQ већи од 110). Замисли човека који јасно види ситне детаље на удаљености од једног километра. Који чује високе фреквенције као што је шишмиш, ниске фреквенције као што је слон. Замисли човека који је савршеног здравља. Замисли онда врхунског певача. Па врхунског музичара. Па врхунског уметника... Све то сада споји у једно. Замисли сада тог човека високог четири метра. И, на крају, замисли једно такво биће испуњено нежном љубављу и самилошћу, пожртвованошћу и невиношћу, чедношћу и обазривошћу, бескомпромисном добротом и поштењем... одано Створитељу.

Да ли ти ово звучи као фантастика? Невероватно? Као апсолутна глупост? Сада ти је доста ове књиге? Видиш, што је твоје неверовање и згражавање над овим веће, то ми више указујеш признање за резултате које сам постигао. Одиста сам се трудио, током скоро шест хиљада година, да од овог величанственог бића, којег сам ти управо описао, учиним оно што си ти сада. Човек којег сам покушао да ти опишем је чак бледа слика онога што је Створитељ одиста створио, али твој ограничени речник ми баш и не дозвољава да опишем све појединости.

Погледај се само како изгледаш. Да ли ти постаје јасно зашто сам данас у стању да развијем теорију да је човек, грубо речено, постао од мајмуна?

Када би ми Створитељ оставио још неколико хиљада година, прелазни облик од мајмуна до човека, који данас недостаје да би се доказала теорија еволуције, био би жив. Да људску врсту нисам толико упропастио, никада не бих могао да уведем такву теорију.

Сада, захваљујући твом изгледу — могу.

Да, узрок твом јадном изгледу сам ЈА. Такав си јер си прихватио оно

што сам ти ЈА наметнуо. Понижавајући те морално, отупивши ти осећај за исправно, није ми било тешко да те понизим на било који други начин. Разматрајући начин на који је створен људски организам, проучавајући саме потребе људског организма, годинама сам експериментисао да бих могао да видим како могу да утичем на човека. Ускраћујући му једну по једну виталну потребу, човек је постао то што си ти данас — физички и психички неспособно биће, незграпног и непривлачног изгледа, умањеног морала. Надао сам се да ће људска врста да буде толико одвратна да ће Створитељ коначно да је одбаци због тога. Али не. Он чак долази да умре како би откупио нешто тако ружно, безлично и неморално као што је човек САДА.

Питаш се како сам постигао такво човеково стање? Сада ћеш да сазнаш детаље. Детаље који су део и твоје свакодневице. Детаље за које ни не слутиш да су веома пажљиво бирано оруђе да те упропасти.

ИСХРАНА

Често су најбоља решења она најједноставнија. Замисли мотор једног аутомобила. Уз правилно одржавање он је у стању да направи неколико стотина хиљада километара.

Уз правилно одржавање!

Стави му јестиво уље уместо моторног уља, уместо горива улиј му мешавину горива и воде, уместо антифриза стави му обичну воду... Не требаш да будеш посебно паметан да би схватио последице које ће на једном таквом мотору да се догоде. Чак и ти то можеш да закључиш. Вређа те ово? Ускоро ћеш да схватиш да је ово била и те каква похвала твојој интелигенцији када видиш на шта сам све успео да те наведем када је у питању правилно одржавање твог организма.

Ако мало обратиш пажњу на библијски извештај Стварања видећеш да је Створитељ у почетку стварао услове и околину, које је затим испунио телима и бићима која савршено одговарају тим условима и околини.

Човек је створен у потпуном складу са таквим окружењем. Оно је осигуравало све што му је било потребно за живот и за одржавање свих виталних функција његовог организма. На моју срећу, веома кратка, али неизмерно важна упутства које је Створитељ тада дао, када је у питању исхрана, није било тешко да сакријем од човека. И не само то, касније сам читав извештај о Стварању успео да прогласим људском измишљотином. Воће, орашасти плодови, житарице и поврће. То је била једина и потпуна људска исхрана. Али ово није било довољно да би човек живео вечно. Због тога му је Створитељ поставио Дрво живота. Његови плодови су као допуна човековој редовној исхрани омогућавали да су људске ћелије могле савршено да се обнављају и спречавали су и најмањи облик *било каквог* пропадања. Одвојивши човека од Дрвета живота, наступило је веома

неприметно пропадање, па се човеков век смањио на нешто мање од јадних хиљаду година.

Пре потопа нисам ни помислио да би људска исхрана могла да има неки утицај на људе, пошто је све што је било створено – било савршено створено – и било је у савршеним климатским условима. Тада сам се задовољавао да људску врсту упропашћавам на подручју морала, што је, као што примећујеш, уз занемариве изузетке, било у потпуности делотворно.

После потопа сам приметио да поједине биљне врсте, до тада веома важне за људску исхрану, нису успеле да се обнове. Чуо сам како Створитељ чисте животиње, које су до тада имале тај назив јер су могле да се приносе на жртву, укључује у део човекове исхране. Осим тога, чуо сам и како уноси нешто чега до тада није било између животиња и човека. Страх! Животиње су почеле да се плаше човека.

Видео сам да нешто није у реду чим су људи почели нагло да старе. Животни век се брзо смањивао. Почео сам да истражујем због којих разлога се то догађа. Пре свега сам мислио да је Створитељ намерно одредио да се људски век скрати, али сам открио да је један од узрока томе нови начин исхране. Због нових климатских услова све се променило. Приметио сам да је Створитељ због тога створио нешто невидљиво човековом оку како би одржао равнотежу у природи и одржао је и у новонасталим условима и даље прикладном за живот. Биле су то разне бактерије и остали микросвет. Све сам то веома брзо после успео да злоупотребим. Почевши од кварења природних сокова, како бих добио алкохол, па до ширења различитих болести.

Пошто сам поново почињао морално да упропашћавам човека, желећи да га изложим још већој патњи, почео сам снажно да осмишљавам начине којима бих му скратио живот и учинио га што болеснијим. Тако сам почео да надахњујем људе да једу и пију оно што им пре тога никада није ни пало на ум да би могло да буде храна и пиће. Снажно сам почео да се бавим проучавањем људског метаболизма, потребама људског организма, реакцијама на недостатак одређених материја, проучавао сам биљни свет и пронашао сам мноштво, за људску исхрану, корисних и важних биљака, али и мноштво оних које су човеку штетиле — што је и био мој циљ. Оно што сам желео
било је да пронађем биљке и животиње чија би употреба у човеку изазивала осећај задовољства, док би га, у исто време, полако уништавала.

Током генерација сам успео да развијем најубиственије оружје за уништење и пропаст људске врсте. Покретач снажан скоро као и пожуда. **Апетит!**

Храна је престала да буде средство за задовољење потреба организма за свим потребним хранљивим материјама, витаминима и минералима. У

ствари, ово је већини људи, када је у питању храна, задње о чему размишљају. Храна је постала један од највећих облика телесног задовољства. Теби је сада, док се храниш, важно само двоје. Да уклониш осећај глади и да, при томе, уживаш. То што твој организам жуди за оним правим састојцима који му омогућавају да правилно функционише, да се развија, да одржава здраво стање, да се бори против узрочника болести, тебе апсолутно није брига, нити размишљаш о томе. Због тога ћеш, када си гладан, без размишљања да поједеш кесицу чипса. Задовољио си осећај глади, задовољио си апетит, а организму ниси дао апсолутно ништа корисно. У ствари, дао си му много тога што му у претераној количини и те како штети. Масти, отрове, со...

Управо је то мој циљ. Зашто? Јеси ли чуо за мутације? Морам сада мало да поједноставим биохемију: мутације су дегенеративне промене. Оне су наследне. Оно што је мени посебно занимљиво су микромутације. И оне су наследне... Још не разумеш? Свим тим смећем и ђубретом које сам ти наметнуо да једеш и пијеш, постижем да се твоје тело разара на микронивоу. На тај начин долази до микромутације које, пошто су увек дегенеративне и, уз то, наследне, кроз генерације доводе до тога да људска врста данас изгледа **овако**. Све те болести, све те телесне ненормалности, све је то последица моје хиљадугодишње упорности у наметању животних стилова који те упропашћавају. Још ми не верујеш?

Ево ти један пример:

Животиње ме не занимају у толикој мери да бих се око њих толико трудио. Погледај, на пример, јелене. Или тигрове. Или било коју другу дивљу животињску врсту. Када си код њих видео животињу која битно одудара од просека? Нема дебелих животиња. У односу на човека, оне скоро да нису болесне. Све јединке унутар врсте су тачно онакве какве су требале да буду. По свим размерама. А зашто? Због тога што се нисам трудио да их терам да једу и да пију оно што је за њих неприродно. Када си видео јелена да једе месо? Или тигра да трчи тамо где је пожар да би уживао у диму? Сада погледај животиње које је човек припитомио да би живеле са њим и да би му користиле? Човек, коме сам ја наметнуо исхрану, сада намеће такву неприродну исхрану животињама. Резултат? Гојазност, смањени имунитет, краћи животни век, дегенерације, болести... баш као и код човека.

Видећи колика може да буде човекова жеља за уживањем у храни, успео сам да га надахнем да измишља најразличитије и најкомпликованије врсте пића и хране. Сви ти специјалитети су усмерени само на једно. На уживање. А здравље? Па, ко још мисли на здравље?

Добро се осећати и бити здрав није за човека ништа посебно. Његов циљ је да **ужива**. Ја сам му то омогућио. Наравно, на његову сопствену пропаст. На ТВОЈУ сопствену пропаст.

Јадниче... када би само знао да ти је Створитељ омогућио да чак и на овој уништеној планети можеш квалитетно да живиш. Око тебе расту на хиљаде, наизглед, обичних биљака које су у стању да одговоре на СВЕ потребе твог организма. Али оне не могу да ти пруже толико уживање и због тога те не интересују. Ти желиш да уживаш у укусу који ти ЈА нудим — није важно од чега он потиче.

МЕСО

После Потопа клима се доста променила. Полови су се заледили, средишњи део Земље је постао жарки појас, док су умерени појасеви добили несталну климу. Било је потребно одређено време да поново израсту различите врсте биљака. Из тог разлога, Створитељ је дозволио да човек почне да се храни само месом "чистих" животиња. Да се човек придржавао Створитељевих упутстава и месо, односно намирнице животињског порекла које је дозволио да једу, користио само као минималну допуну дотадашњој исхрани, човеков животни век би био незнатно краћи, пошто месо носи и низ, за људски организам, штетних последица које у новонасталим условима нису могле да се избегну. Али, ја сам врхунски стручњак за претеривање. Видећи колико месо може да буде штетно за човеково здравље, а, са друге стране, колико је оно људима укусно, временом сам га поставио за главни оброк, док је поврће и до данас остало тек као прилог. Посебно сам настојао да подстакнем употребу оне врсте меса које је Створитељ, због човековог здравља, забранио да се једу. Свињетину, на пример. Па затим шкољке. Ракове. Створитељ је веома добро знао зашто човек не би требало да једе то месо, али човек није. Њему је битна исплативост, мада штети његовом здрављу, мада се храни стрвинарима и "чистачима".

Говорећи о исплативости и здрављу, у новије време сам схватио да укус меса, као и његова боја, може да се побољша разним хемијским додацима. Дакле, због исплативости сам навео људе да животињу искористе готово у целини. Лош укус нејестивих делова животиње веома једноставно поправе разним бојама и додацима. Наравно, њима је битније да они добро зараде, него како ће сва та хемија да делује на твој организам. Са обзиром на то, мени је у интересу да ти једеш што више разних месних прерађевина пуних боја, конзерванаса, разних соли и осталих, твоме телу штетних додатака.

Али и без тога човекова лакомост и жеља за великом зарадом омогућила ми је да месо данас учиним посебно нездравим. Човека сам надахнуо да почне да се бави масовним узгојем животиња намењених искључиво исхрани. Навео сам га да на неприродан начин утиче на размножавање тих животиња, да их на неприродан начин храни — и то месом. Истина, у облику сточне хране, али ИПАК месом. Фарме су, исто тако, моја замисао. Живећи у таквим неприродним околностима, без

неопходних животних услова, животиње су веома склоне болестима. Због тога су узгајивачи принуђени да храни додају мноштво лекова. Осим тога, због што бржег добијања на тежини и што брже зараде, користе се и разним хормонима. Морам ли посебно да ти напоменем да све што поједеш има и те каквог утицаја на твој организам?

Видиш, ни не размишљаш да је све ово што данас сматраш нормалном исхраном, у ствари, средство којим те ЈА намерно унесрећујем и којим узрокујем твоју патњу. Прехрамбене навике које сам наметнуо постале су толико јаке, да већина неће ништа да мења чак ни када због тога оболи. Па ни онда када сазнају шта је узрок њихове болести. Приписаће то нечему другом. Случају, на пример. Највећи број људи своје болесно стање ће да припише старењу, нормалним природним процесима, али НИКАКО својим животним навикама.

СЛАТКИШИ

Осим што је Створитељ снабдео човека свим потребним за живот, Он му је омогућио да у томе и ужива. Видевши да је човекова најдража храна воће, схватио сам да је то због слатког укуса. Човек воли слатко. Зашто му и ја не бих омогућио да једе слатко? И на тај начин да га полако и сигурно уништавам. Шта мислиш, ко је измислио данашњи јеловник? ЈА, наравно. Када сам те навео да за време онога што зовеш “добар ручак” већ преоптеретиш свој организам непотребним и штетним материјама, а ускратиш му оно што му је одиста потребно, није ми ни на крај памети да се на томе зауставим. Ја сам **веома** темељит.

Осмислио сам још једну пропаст за тебе. Слаткише. Зашто би оброк завршио појевши нешто од воћа, када сам ја за тебе осмислио много укусније и нездравије решење?

Колаче! Звучи добро, зар не? А да ли ти звучи и ово добро? Засићене масноће, прерађени шећер, хемија, празне калорије...

Ако, ипак, желиш да једеш воће, немам ништа против, али јешћеш га на МОЈ начин. Зашто би јео само јагоде? Боље је ако има шлага или павлаке, па још и шећера...Зашто би јео мале, ружне јабуке које је вероватно начео црв? Требало би да купујеш само оне велике, лепе, савршеног изгледа... коју црв не би ни погледао. Моја срећа је што не постоји могућност кућне хемијске анализе таквих јабука и осталог воћа.

Зашто би пио обичну воду? Боље ти је да попијеш добар газирани сок. Може и воћни. Са чак 20% удела воћа. Обогаћеног витаминима.

Али ту ни близу није крај.

Чоколаде, бомбоне, сладоледи, пудинзи... мноштво непцу угодних, а организму **потпуно** безвредних и штетних материја. То је оно чиме постижем да уз велико задовољство припремаш себи болнички кревет. Али, ипак, посебно задовољство ми представља када праве и квалитетне

оброке за своју децу замениш управо слаткишима и дозволиш им да они у томе несметано уживају. И управо онда када им то за њихов развој највише штети. Могао бих да говорим и о последицама тога, али не желим да ти дам повода да мени и свом детету ускратиш велику радост коју нам доносе слаткиши.

ГОЈАЗНОСТ

Погледај мало људе око себе. Ништа посебно? Јасно, на то си се навикао. Овако како човек данас изгледа теби је нормално. Захваљујући разним предрасудама које сам увео у вези са тим, овакав човеков изглед и овакво човеково стање здравља, као и његове способности, боље речено ограничености, сматрају се нормалним. Које предрасуде? Предрасуда да је месо главна храна, предрасуда да је срамота бавити се спортом када пређеш тридесет година, а потпуно неприхватљиво ако имаш преко педесет година. Предрасуда да је нормално да се удебљаш када се венчаш, предрасуда да је нормално да будеш болеснији што си старији, предрасуда да је дебљина само још један прихватљив изглед човека... Видиш, све су то предрасуде. Предрасуде које сам ЈА, временом, успео да усталим код људи.

Посебан успех сам постигао када је у питању упропашћавање људског организма прекомерним уживањем у храни. Пошто су ми познате све штете које могу да нанесем човеку ако га учиним гојазним, упорно се трудим да га доведем у то стање. Пошто знам да је Створитељ забранио људима да једу сало и маст, ја сам успео управо тај део животиња да учиним најпопуларнијим, најисплативијим и најукуснијим. Посебно данас. Погледај само састав разних салама и кобасица. Највећи део чине управо масти.

Масти се одмах складиште у твом организму као резервни извор енергије, енергије која ти неће никада требати јер сам ти опет ЈА наметнуо такве животне навике да ти енергија готово уопште не треба. Осим за жвакање и лежање.

Пунећи твој организам масноћама, уништавам те веома полако и мучно. Мислиш да је ту само реч о томе да твој изглед почиње да се мења? Само о томе да постајеш тако смешно, ружно и незграпно грађен? Морам да ти кажем да како изгледаш споља, тако отприлике стоје ствари и на микронивоу у твом организму — веома лоше и ружно. Оптерећујем ти крвоток, срце.

Што си дебљи, то си мање способан да се крећеш, што за собом повлачи много тегоба.

Срце ти слаби, уместо да пумпа свом снагом, оно то надокнађује брзином. Због тога си све уморнији, све мање си способан. Повећавам ти ризик од можданог и срчаног удара закречујући ти крвне жиле и пунећи те холестеролом. Довољан је комадић слободног холестерола да ти зачепи

једну једину крвну жилицу и, ето, срчани или мождани удар је ту. Дебљином ти уништавам кичму, зглобове...

Затим, због велике употребе шећера и масти, као и складиштења масног ткива, твој организам постаје све мање способан да регулише ниво шећера у крви. Постајеш кандидат за шећерну болест којом, опет, могу да те доведем до разних тегоба, па и до потпуног слепила. Небројене су патње у које те стављам уз помоћ твог апетита. Почевши од превеликих потреба за трошењем новца, које изискује твој апетит, што доводи до потребе за прекомерним радом, што, опет, доводи до стреса из којег произлази још додатних болести и тегоба. Видиш ли шта сам ти учинио твојим апетитом? Унесрећио сам тебе, унесрећио сам оне којима си веома близак... А због чега? Због тога што не можеш да контролишеш свој апетит. Савршено, зар не?

ВЕЖБАЊЕ

Узми два аутомобила. Једним се вози сваки дан, уредно га одржавај, а другог остави да годинама стоји нетакнут. Шта мислиш, који ће после десет година да буде у бољем стању? Мислиш онај који стоји? Који је мало коришћен? Вараш се. Тај ће да пропадне због некоришћења. Процеси сагоревања, затим влага, прашина и Сунце ће полако да му уништавају све виталне делове. Аутомобил је направљен да би радио.

Потпуно је исто и са твојим организмом. Твој организам је створен да би се кретао. Њега уништава мировање. Не можеш ни да наслутиш које су крајње могућности људског тела. Ниси ни близу тога да схватиш за шта је све људско тело способно. Данас су одређени људи успели да развију само поједине способности и да их доведу до завидног нивоа, али човеково тело је способно за савршености у сваком подручју у исто време. Ја се, међутим, трудим да до тога НИКАДА не дође. Људско тело сам успео да учиним толико крхким и слабим да сам крајем Средњег века успео да га доведем до тога да просек људског века буде тридесетак година. Највећим делом због лоше исхране, а затим и због недовољног или претераног физичког напора.

Схватио сам да су због некоришћења, поједини делови тела склони лаганом пропадању, па чак и одумирању. Пошто због напретка технологије и алата човека више нисам толико у стању да уништавам прекомерним радом уз неодговарајућу исхрану, одлучио сам да свој циљ остварим другом крајношћу. Неактивношћу. Увео сам већ споменуте предрасуде које вежбање чини смешним и непотребним, а непривлачан изглед нетолерантним. Људске активности сам смањио на минимум. Не можеш ни да замислиш коликим те болестима и нелагодама излажем на тај начин. Колико те на тај начин чиним неспособним и ограниченим. Погледај само колико је дебљање једноставно: само једеш и ништа не радиш. Седиш,

одмараш се, не крећеш се, не излажеш се напору. Због осећаја угодности коју, при томе, имаш ни не размишљаш о времену које пролази. Међутим, када схватиш да због тога у првом реду изгледаш лоше, а затим да си због тога и болестан, онда почињеш да будеш болно свестан сваког свог одрицања од хране, сваког напора да сагориш вишак енергије. Наравно, ја ћу те уверити да је за тебе боље да се помириш са стањем у коме се налазиш него да се потрудиш да изгледаш боље и будеш здравији.

РАД

Ко данас уопште размишља о почецима човечанства онако како је описано у Библији? Само веома мали број људи. На срећу, тајне и поуке у њој су, са добром намером, вешто прикривене како би човека навеле на лично истраживање и закључивање. Створитељ је то осмислио да би поуке откривене у Библији на што снажнији и упечатљивији начин остале усечене у човеков ум и тако постале део његовог карактера.

Ко уопште размишља о врту и о томе зашто је Створитељ људе поставио управо тамо? Зашто им није направио зграде, улице, аутомобиле...?

Темеље човечанству и људским навикама које је Створитељ успоставио приликом Стварања ја сам успео потпуно да обезвредим. Брак и дан од одмора већ сам споменуо. Али ја сам успео човеку да одузмем и благослов који му је Створитељ наменио путем рада. Ја сам тај који је речи »рад« дао негативан призвук. Рад који је Створитељ осмислио за човека био је средство његовог сталног развоја, извор стицања нових спознаја и нових вештина. Савршен начин развоја људског стваралаштва и могућност искоришћавања небројених дарова које вам је Створитељ дао. Морао сам то да вам одузмем. И на тај начин још више да вас уназадим.

Било је важно да те одведем у било коју крајност. Или да превише радиш и да на тај начин запоставиш све оно што је одиста важно, а тиме и Самог Створитеља, или да те наведем на ленчарење и беспосленост како бих твој бесмислени ум опсео најразноврснијим мислима и идејама. Реци ми, када си последњи пут чуо за неког земљорадника да је хомосексуалац? Када си неког земљорадника видео гојазног и тешко покретног? Наравно, ја се трудим да и тога има, али никада некога ко одиста ради не могу да наведем на такве изопачености као што могу да наведем некога ко није довољно физички активан.

Највећи успех сам постигао у подстицању човекових тежњи да се сели у велике градове.

Затворивши га у стан и окруживши га асфалтом, његово стваралаштво сам свео на осмишљавање својих задовољстава које му омогућава вишак слободног времена. Телевизија, Интернет, храна, изласци, храна, ноћна дружења, храна, дуге шетње смогом испуњеним градовима...

На моју жалост, Створитељ у многима буди жељу за природним радом као средством за опуштање тако да они купују мање воћњаке где налазе растерећење од ужурбане свакодневнице којом их заробљавам. Али већина остаје уз начела и стил живота који сам им ЈА наметнуо. А та начела и животни стил узрокују велико психичко оптерећење. Само ја у потпуности знам како оно утиче на твоје тело.

ДУВАН

Морам мало да се вратим на месо. Погледај још један парадокс везан за њега. Видећеш да људска глупост одиста нема граница. Месо, да би се дуже времена одржало употребљивим, мора да се конзервише. Осим данас већ увелико присутне хемије, најстарији начин очувања меса од кварења јесте — димљење. Ово је моја веома стара досетка. Зашто људи диме месо? Да га не би нападале муве и штеточине, зар не? Да ли си се питао зашто мува неће да једе димљено месо? Ја ћу да ти кажем: зато што је то за њу — **отров!** И за човека је то отров, али пошто га тај отров не убија одмах, он је у стању да се трује годинама да би, на крају, од последица таквог тровања и умро. И то од рака дебелог црева који је директна последица једења димљеног меса и сличних намирница. Видиш ли да и обична мува има више мозга од тебе? Пошто сам временом схватио да је дим веома погубан за човека поставио сам себи циљ да људску глупост искористим тако што ћу га научити да ужива у диму.

Морам да ти признам да је и мени тако нешто изгледало прилично глупо, али онда сам се сетио да имам посла само са човеком. Њему могу да наметнем шта год пожелим.

Схватио сам да бих једну веома отровну биљку могао да учиним узроком многих патњи за човека. Дуван. Због неких састојака у себи дуван може да делује смирујуће. Ово смирење може да се упореди са оним када те ставе у лежећи положај, свежу те, смире... и онда ти спусте гиљотину на врат! Тако и дуван, једна супстанца те смири, а онда ти око 4.000 других супстанци уништава организам веома полако. Толико полако да узроке својих неизлечивих болести нећеш приписати дувану, већ несрећном случају. Или, још боље, Створитељевој казни.

Ово ми је омиљена стратегија блаћења Створитеља. Сам одлучиш да упропастиш своје здравље, сам се доведеш до ивице смрти. Због свог себичног задовољства које налазиш у уживању у дувану, када оболиш, наносиш патњу и бол и људима којима је стало до тебе.

Својој деци, жени, родитељима... Затим умреш и трајно унесрећиш своју породицу, а онда сви почну да окривљују Створитеља због тога што је дозволио да деца остану без једног родитеља, што је дозволио да “дивна” особа као што си ти умре. Да тиме не постижем управо жељене циљеве, готово да бих био и завидан што ми нико није одао признање за моју

генијалност.

Када би постојао врхунац људске глупости, онда би то засигурно било ово. Људи, у главном, знају да је никотин сам по себи веома јак отров. Знају чак и да се користи као инсектицид. Веома добро знају да читају упозорење на кутији цигарета које их упозорава на штетност здравље, на мучну смрт... Али, као што сам рекао, ради се **само** о човеку.

АЛКОХОЛ

Кад сам први пут видео да се човек, пијући преврели грожђани сок, довео у стање да више не господари у потпуности својим умом, да су му телесне способности поприлично смањене, и да постаје много поводљивији за моје говоре, схватио сам да је ово веома добра прилика за мене.

У ствари, много прилика! Експериментишући на човеку, говорећи му да пије што више алкохола, приметио сам многе штетне последице за његов организам. Најважније су ми оне штете које настају у његовом мозгу. Што човек пије више алкохола, то има мање воље и снаге да ми се одупире. Оно што је посебно добро јесте то што веома брзо постаје завистан од алкохола. Осим тога, пошто му је јетра под сталним и пуним оптерећењем, чиме на њој настану непоправљива оштећења, ускоро долази до мучне смрти.

У новије време ми је од посебног значаја да путем разних наводних научних доказа људима покажем како су алкохолна пића, у ствари, здрава и како треба да их употребљава. На пример, пиво и вино. Истина је да су неке материје из грожђа и хмеља здраве за људски организам, али све је то безначајно ако се упореди са штетом коју остале материје узрокују у организму и штетом коју **ЈА** могу да нанесем опијеном човеку.

Али пре него што умре ја таквог човека поприлично добро искористим да бих загорчао живот и њему, и његовим ближњима. Почевши од мојих говора да буде насилан према њима, па све до тога да уместо за праве животне потребе, због зависности, сву зараду троши на алкохол. Наравно, он своју несрећу неће да приписује алкохолу...

ДРОГА

Пронашао сам још отровније биљке од дувана. Развојем неморала и безобзирности, а захваљујући хемији, данас сам успео људе да наведем да своју зараду темеље на људској смрти. Ако сам човека успео да наведем да ужива у нечему тако неприродном као што је дим, знао сам да ћу успети да га наведем и на много бржи облик самоубиства. Само под условом да ужитак буде већи. И јесте већи. А већа је и моја власт над таквом особом.

Није било тешко да наведем човека да из стања ужаса у којем сада живи, захваљујући мом неуморном труду, тренутно растерећење потражи у ужитку и блажености коју му пружа дрога. Наравно да он не размишља о

зависности, а још мање о томе шта се, због употребе дроге, догађа у његовом мозгу да би се тако осећао. Сви мисле да ће да престане. И престане. Али када умре.

Али, пре тога... патња. **Пуно патње.** И њему и његовим ближњима. Крађе, лажи, преваре, убиства, болести, душевна бол...

ЛАВИРИНТ

Кад је у питању твоје здравље, могао си до сада да схватиш да се налазиш у једном веома замршеном лавиринту. Излаз постоји, али си навикао на услове у лавиринту. Тај лавиринт ти сада зовеш нормалним животом. За многе људе би скоро била пропаст када би изашли из лавиринта у који сам их увео. Бар сам ја то поставио да тако изгледа. Уз подстицање људске безобзирности, излаз из тог лавиринта постаје све теже и теже да се пронађе.

Људску безобзирност сам довео до тог ступња да ће људи због своје зараде у потпуности престати да воде рачуна о последицама које њихов начин зараде има на друге људе око њега. Најочигледнији пример сам већ споменуо када сам ти говорио о дроги, али и у другим подручјима је слично, са том разликом што људи немају грижу савести јер је то сам човек, кроз своје законе, дозволио. Погледај само једног узгајивача дувана. Мислиш ли да он размишља колико је људи својим производом убио раком плућа или можданим ударом? Мислиш ли да он себе доживљава као трговца смрћу? Наравно да не. Шта више, он је чак склон да осуди једног препродавца дроге, не схватајући да он чини управо исту ствар.

Погледај једног произвођача вина или неког другог алкохолног пи- ћа. Размишља ли он о томе коликим људима приређује зависност и прерану смрт, коликим људима доноси праву патњу у породици због пијанства и последица које оно носи? Не размишља. Ни мало. Ако и почне, ја сам тај који њега, баш као и произвођача дувана, умирујем мислима да они никога не терају да то употребљава, они само зарађују за живот. И, на тај начин, најдаље докле допиру њихове мисли јесте њихова зарада.

Зарада исто тако наводи једног узгајивача стоке да је храни веома нездравом храном како би што пре добила на тежини и тиме му смањила трошкове узгоја. Не преза ни од прекомерних доза лекова како би заштитио своје улагање, као ни од хормона нити разних хемијских препарата како би профит био што већи. Већ закључујеш да ни он не размишља о негативним последицама на људе који се хране таквим месом. Он, када изброји новац који је добио, најмање размишља о проблему гојазности, о проблему разних болести које имају други због његове зараде. Када га подстакнем да то чини, ЈА сам ту и да му скренем мисли са последица које тиме узрокује.

Ништа боља ситуација није ни са узгајивачем воћа и поврћа. Његов циљ је ПОТПУНО исти. Зарада. Новац. Ако воће или поврће треба да прска

разним пестицидима и десет пута, он неће да преза од тога. Он само жели да му од сађења до бербе плод буде спреман за продају. Под »спреман« он подразумева да буде лепог комерцијалног изгледа. Време које мора да прође од третирања биљке пестицидом до употребе је, у односу на зараду, у другом плану. Оно се мање поштује што је особа мање стручна. На тај начин, сви они пестициди — отрови за третирање биљака против болести, штеточина и корова, постају делотворни у људском организму узрокујући разне врсте најопаснијих болести. Али ко још размишља о томе када је добио новац за труд који је уложио? Бригама око зараде у потпуности успевам да угушим осећај кривице због тровања других.

Шта мислиш, хоће ли произвођач дувана да изађе из лавиринта када види колику му зараду он доноси упркос смрти којом тргује? Хоће ли произвођач алкохола да престане са тим гледајући пијанца како се смрзава у јарузи? Хоће ли узгајивачи стоке или поврћа више да воде рачуна о здравијем начину узгоја ако ће зарада да им буде мања? Неће! Новцем и зарадом потискујем глас савести.

Индустрија. Одмах ти долази на ум мноштво запослених. Замисли сада да неко затвори дуванску индустрију, колико људи би остало без посла? Па затим месна индустрија? Па индустрија за производњу слаткиша, алкохола... Да ли сада схваташ зашто говорим о лавиринту?

Питаш ли се који је онда излаз? На моју радост, за многе излаз **не постоји**. Уношење разних неприродних и организму штетних материја постало је толико уобичајено да готово нико ни не размишља о одрицању од тога. Данас је потпуно нормално јести нездраве колаче, пити алкохол, пушити, јести месо. И за оно мало поврћа и воћа до којег дођу ја сам се потрудио да људе жељне зараде подстакнем да производе већ затровано. Већ назиреш одговор, зар не? Да би избегао свим мојим замкама морао би свега тога да се одрекнеш и да сам произведеш сопствену храну. Али када би онда гледао телевизор? Када би претраживао Интернет? Када би се одмарао? Када би онда зарађивао да достигнеш трендове које сам ја пред тебе поставио?

Има ли излаза? Има. Али ти не желиш да изађеш. Ти одлучујеш да живиш онако како сам ЈА одредио. Јешћеш оно што сам ти ЈА наметнуо да једеш, пићеш оно што сам ти ЈА наметнуо да пијеш. Прихватићеш животне стилове и циљеве које сам ЈА за тебе осмислио. Умрећеш болестан онако како сам ЈА замислио да умреш.

Сада долазимо до најзанимљивијег дела. Лекова.

Да, за многе од болести које сам на ове начине проузроковао, постоје лекови. И то делотворни. Мислиш ли да ће неко да ти их поклони због несрећног стања у које си запао разболевши се? Неће. Продаће ти их ако будеш имао довољно новца. Већ си схватио да је моје најбоље оружје у уништавању човека — други човек. Човека сам успео да доведем до таквог

стања свести да ће бездушно моћи да гледа дете како умире од тешке болести чији родитељи немају новца да купе лек који он има. Питаш се како је могуће да неко ко има лек или знање којим може да спаси живот може да тражи новац за то? Зар не би људи требали једни другима да буду од помоћи? Пусти те Створитељеве идеале. Зар си заборавио на *мој* утицај? Мислиш ли да би био бољи да си на том месту?

Али не утичем ја на твоје здравље само путем онога што у себе уносиш или не уносиш. Имам ја и других начина да те упропастим.

ЕКОЛОГИЈА

Дуго нисам разумео зашто је Створитељ у Својој речи рекао да ће у последње време Сунце јаче да пече. Али сада знам. У Својој милости Он је ову Земљу обавио атмосферским омотачем којим њу и њене становнике штити од штетног зрачења. Напретком технологије сам приметио да се, из неког разлога, Земља све више загрева. Убрзо сам схватио да загађивањем атмосфере њен заштитни механизам слаби, а да се повећава ефекат стаклене баште. Одмах сам почео да подстичем људе да загађују атмосферу на најразличитије начине.

Када је човек открио шта је учинио, ја сам био већ прилично задовољан, а штета је била непоправљива. Нису помогли ни разни споразуми који су представници разних земаља потписивали, јер сам на главне уништаваче атмосфере успео да утичем да, у интересу својих земаља и зараде њених становника, не потпишу споразум о смањењу емисије штетних гасова.

Сваким својим покушајем постижем велики успех у томе да управо посредством човека учиним његов живот веома мучним.

Када је у питању екологија, морам ли да говорим у каквом безнадежном стању се налази планета на којој живиш?

Због моћи и новца је развијена нуклеарна енергија. Она, сама по себи, није лоша. Исплатива је, али радиоактивним отпадом ћу да уништим мноштво људи који ће живети после. Не због саме шкодљивости, већ због немарног и корупцијом условљеног одлагања. Издувним гасовима, великим индустријским постројењима која у атмосфери испуштају велике количине дима, ваздух који удишеш учинио сам за тебе веома штетним. Исто тако и воде, које постају загађене том силном индустријом и отпадним водама градова, престају да буду погодне за живот. Циљ ми је да уништим све залихе воде за пиће. И на добром сам путу да то учиним.
Мислим само да Створитељ неће да ми да довољно времена за то.

Али, смрт, страх и патњу могу да сејем и на друге начине. На пример – цунамијима. Дивно, зар не? Уз рупе на озонском омотачу и загађење атмосфере температура на Земљи се неповратно подиже. Шта ће се догодити? Полови ће почети да се топе. Глечери исто тако. Ниво мора ће се подићи. Мноштво градова ће се наћи под водом. Да ли се становници

тих градова брину због тога? Њихове мисли заокупљам стотинама других ствари, тако да на ту катастрофу ни не мисле. А то и **јесте** мој циљ. Што мање буду спремни на њу, више ће их бити уништено.

Глобално загревање намеравам још више да убрзам изазивањем великих шумских пожара и уништавањем шума сечом дрвећа, због чега Земља постаје све топлије место и све мање погодна за живот. Осим тога, неуморно се трудим да на различите начине изазовем и велике еколошке катастрофе. Преврнути танкер! Моја омиљена игра. Цео екосистем тог подручја неповратно постаје оштећен. Потребне су десетине година да би се само ублажиле последице такве штете.

Разлог мог успеха да постигнем светску катастрофу, као што сигурно већ претпостављаш, лежи у успешној манипулацији људима на индивидуалном нивоу. Почевши од тога да те наведем да немарно одбациш најлонску кесу, или празну батерију, па до тога да разне хемикалије бацаш у канализацију, просипаш на земљу и слично.

Излаз? **Нема га!** Створитељ је то одавно видео и прорекао је овакво стање. Мој циљ је на самој ивици испуњења. Мрежа уништења људске врсте је у потпуности разапета. И **ти** си у њој. Овај пут — свесно. И не можеш да изађеш. Не желиш да изађеш.

МОДА

У предности си да упознаш највећег модног ствараоца свих време- на. Мене! Питаш се зашто би мене било брига за моду? Због тога што је то јединствен начин да обједином уништавање човека и на подручју морала и на подручју здравља у исто време. Приметићеш да је одећа све мања и мања. Да је све краћа и краћа. Не, није то последица глобалног загревања, већ моје пажљиве стратегије постепеног увођења крајњег неморала. Људе који стварају одећу надахњујем да обједињују провокативан неморал са веома нездравом и непрактичном одећом и обућом.

Пошто је човек временом постао веома крхког здравља, прилично је једноставно да га трајно учиним болесним и неспособним самим начином облачења. Посебно жене. Имам неколико посебно модерних (читај: нездравих) детаља у женској одећи и обући. Кратке мајице, танга гаћице, високе потпетице, кратке сукње... Шта мислиш, који је разлог честих зараза, неплодности, упала мокраћних путева, ишијаса, деформација кичме и стопала и осталих болести код жена?

Да, управо одећа коју ја за њих правим. Посебно се трудим да на овај начин заведем оне најмлађе. Што раније почну са таквим облачењем, пре ће и дуже да пате.

Осим што жене на овај начин и саме падају на подручју моралности, оне већ, ионако тестостеронима, хормонима и предрасудама испуњене мушкарце, доводе у стање смањене контроле над својим поступцима и

мислима, наводећи их на пожуду. Ово ми је посебно важно јер је Створитељу овакво понашање идентично прељуби. На овај начин и жене и мушкарце доводим пред Створитељеву осуду.

Овде ми је од велике помоћи био успех који сам постигао учинивши да мушкарци не посвећују довољно љубави и пажње својим женама. Навео сам жене да помисле како је управо облачење најбољи начин на који могу да им привуку пажњу. Наравно, многе од тих јадница ни не знају какву пажњу, у ствари, привлаче. Сваку могућу осим оне коју би желеле.

Али није само одећа мода. Модерно је бити и преплануо, зар не? Лепше је бити преплануо него бити бео. Када мало размислим, људска глупост би морала да има неколико врхунаца. Један од њих би био и овај. Људи знају да је претерано зрачење Сунца штетно, знају да кожа постаје тешко оштећена на тај начин, знају да кожа постаје тешко оштећена на тај начин. Знају да кожа убрзано стари због утицаја претераног излагања Сунцу. Знају и да је озонски слој све тањи и тањи и да је све споменуто због тога неколико пута штетније. Али оно што многи не знају јесте да то Сунце може ДОСЛОВНО да их убије. И то веома мучном смрћу. Смрћу од злоћудног меланома, односно рака коже.

Наметнувши посредством модних трендова препланули тен, људи, без обзира на све последице, желе да буду препланули. Кога је још брига за младеже? Нека се и они сунчају. Али они не воле Сунце, не воле да изгоре. Кажњавају веома брзо, а често са малом могућношћу опоравка. Оног тренутка док ти је младеж постао сумњив, ти већ можеш да будеш пун метастаза. Остатак времена проводим уживајући док те гледам како проклињеш себе због своје глупости, јер је то, у ствари, твоја похвала мојој генијалности и успешности.

Али модни трендови се не односе само на изглед и одевање. Модни трендови које ја обликујем иду много даље. Аутомобил је модни тренд, мобилни телефон, компјутер, моторцикл. Питаш се на који начин аутомобил може да штети? Зар то данас није нешто неопходно, као и остале набројане ствари? Јесте, а и не мора да буде неопходно, али то је данас нешто што мало људи може себи да приушти без задуживања.

Мој циљ је, ако си пажљиво читао, да те толико заокупим разним обавезама да ти прави смисао живота и сусрет са Створитељевом истином ни не падне на памет.

Због тога, као циљеве, постављам веома скупе модне трендове којима не можеш да одолиш јер желиш да будеш у току. Они те терају да се задужујеш. Када се већ задужујеш, зашто онда не би себи купио нешто мало боље и лепше? Квалитетније. Нема везе што ти то баш и није неопходно. Једном се живи. Нека те виде пријатељи. Нека ти завиде. Због тога те подстичем да се задужујеш све више и више купујући што скупље и луксузније ствари. Овим постижем два циља. У првом реду, толико те

заокупљам прекомерним послом како би могао да отплаћујеш рате кредита у који сам те запетљао, да је сигурно да за Створитеља нећеш одвојити довољно, па чак ни мало времена. Не морам да спомињем да ћеш због мањка времена запоставити и себе и свог супружника. Посебно своју децу, ако их имаш. Дозволићеш ми да их ЈА васпитавам. Путем телевизије, компјутерских игара... Са друге стране, ствари које си себи приуштио чине те охолим и поносним, тако да ми је и са те стране загарантовано да Створитељ не може да има приступ теби, а ни ти Њему.

Неговање истинске скромности на коју је Откупитељ дошао да укаже као поуздану заштиту од мене и да омогући приступ Створитељу, ја сам у ово модерно доба успео да представим као карактерни недостатак. Као особину која човека осликава као заосталог.

А ти не желиш да људи то мисле о теби. Желиш да будеш модеран. Да будеш неко. Ја ћу да ти помогнем у томе, ја ћу свесрдно да ти помогнем. Зашто? Због тога што ће то да те учини поузданим путником према сопственој пропасти.

Модни трендови... то је манипулација којом свет сигурно и чврсто држим у својој шаци. Видиш ли колико си дубоко уплетен у оно што сам **ЈА** за тебе осмислио? Мислиш ли да можеш да се извучеш? Можеш, али ту би ти требала Сила која у многоме надилази твоју и моју... Сила до које ти не желиш да дођеш.

МУЗИКА

Један од највећих поклона које је Створитељ дао анђелима и људима, а и мноштву других Његових створења, јесте дар стварања музике. Као и сваки други поклон који је Створитељ дао Својим створењима, и овај су.

Његова бића користила за изражавање љубави и захвалности за Његову љубав и доброту према њима.

Убрзо сам схватио да музика има посебан утицај на сва жива бића. Она дубоко делује на ум и утиче на човеково понашање и расположење. Пошто је она у својој основи била средство за исказивање посебне радости и хвале, питао сам се да ли бих могао одређеним редоследом разних звукова да учиним супротно: да уз помоћ музике натерам људе у јад и очај, да их подстакнем на агресивност, да их учиним насилним, да их доведем у стање када не владају у потпуности својим умом или на било који други начин да их унесрећим.

Ти већ назиреш одговор, зар не? Наравно да сам успео у томе. Посебно сам срећан што сам, управо тај велики поклон који сте добили, успео да злоупотребим.

Био сам веома изненађен када сам видео колики утицај на психу има ритмично и дуготрајно понављање појединих тонова или гласова. Оно доводи људски ум у стање опијености — стање када у великој мери могу да

преузмем контролу над умом особе која то слуша или изводи. Ово сам посебно искористио у обредима појединих источњачких религија.

Истраживао сам деловање звукова и редоследа тонова на људски ум, а исто тако и брзину ритма и дошао сам до изненађујућих открића.

Приметио сам да није свако осетљив на исту врсту музике, са обзиром на то сам надахнуо људе да састављају различите музичке стилове. Успео сам да учиним музику подстицајном на агресивност као што је хеви метал и рок музика, на полни неморал, као што је хип-хоп и плесна музика. Чак сам успео да подстакнем и осећај узнесености — охолост у људима путем озбиљне музике. Поједину музику сам учинио одличним поводом за посезањем за дрогама како би се употпунио утицај ритмичких опијајућих тонова, као што је рејв и техно музика. Другу музику сам учинио одличним поводом за коришћење алкохола, као што су разне врсте такозване народне музике.

Омиљена музика ми је она која људе наведе на одређен чин. Чин самоубиства. Самоубиства људи који су доживели неку ружну ствар, раскид љубавне везе, несрећу или слично. Пажљиво одабраним тоновима људски ум доводим у такво стање да излаз види једино у одузимању сопственог живота.

Да, знам да си згранут. Зар нешто тако лепо може да се користи за твоју пропаст? Већ сам ти рекао: ништа Створитељ не може да употреби, а да ја то не бих могао да злоупотребим. Видиш да си моја жртва и на овом подручју? Свестан си да сам те музиком са времена на време учинио и агресивним и подстакнуо сам те да узимаш дрогу или алкохол, да сам те музиком развеселио, и да сам те њом растужио. Када сам те развеселио, то си прославио алкохолом, када сам те растужио — исто. Колико пута сам те музиком изнервирао па си био непријатан према другима, а да не знаш да је узрок томе била моја музика?

Велики број данашњих певачких звезда своју славу дугују управо **мени**. ЈА сам тај који их надахњује да пишу толика разноврсна дела. Многи од њих то не знају, али исто тако, многи од њих то знају и отворено ми захваљују на томе. Они су моји поданици посредством којих, осим што њиховом музиком делујем на твоју психу, ширим и модне трендове, морална гледишта — у ствари, неморал који посредством њих чиним прихватљивим, затим искривљено схватање и разумевање праведности и поштења, недостижне циљеве које обичног смртника терају у очај и незадовољство због, у односу на њих, бедног живота. Морам ли да ти кажем да ЈА стојим и иза тога да ли ће некоме нека врста музике да се свиди или неће? Хоће ли одређена врста музике да буде прихваћена или неће. ЈА манипулишем људима и на том подручју. Посебно сам био задовољан када сам, не тако давно, на великом такмичењу за најбољу песму успео да ставим на победнички трон управо ону која омаловажава

Створитеља. Знаш о чему говорим, зар не? Видиш, мада све отвореније делујем, уместо да вас, људе, то приближава Створитељу, све више вас удаљава од Њега. Ваш укус постаје онакав каквим га ЈА одредим.

Али музику могу да учиним и трајним узроком патњи. Овде није важна врста музике, већ њена гласност. Јеси ли знао шта бука чини твом слуху? Да ли си знао да бука узрокује трајно и непрекидно пиштање или шум у твојој глави? Већ генерацијама унесрећујем људе на овај начин. Знају ли узрок својих патњи? Не. Због тога ни своју децу не могу да поуче штетности гласне музике. Као што ни тебе није имао ко да научи.

Да ли имаш представу о томе колико, у ствари, припадаш мени? Да ли ти је смешно и сада као што си се смејао на почетку ове књиге?

Одлучио си да побегнеш? Да прекинеш са мном? Тражићеш од Створитеља помоћ за то, без обзира што ћеш морати да промениш највећи део својих животних навика?

Зар мислиш да ћеш у Његовој близини да будеш сигуран јер је Он то обећао? Он би свакако радо испунио Своја обећања, али мора да има подршку твоје воље. А ја толико лако могу да те избацим из Његових руку, да ћу да ти опишем и начине на које сам заробио и оне највატреније и најпосвећеније истраживаче Библије, и оне који мисле да су избегли све моје замке. И после свих детаљних објашњења, ја ћу ОПЕТ да будем у стању да проузрокујем твоју вечну пропаст.

Зар си мислио да ће религија да остане подручје где ћеш се осећати сигурним? Управо сам то учинио најнесигурнијим подручјем. Подручјем моје највеће пажње, највећих напора и највећих победа. Да те уништим за вечност држећи те подаље од Створитељевих истина јесте остварење мог циља и доноси ми одређену радост, али постићи то, држећи те у уверењу да служиш Створитељу и да си добар верник, јесте нешто што за мене представља посебно задовољство.

Што си ближе Створитељу, моје замке постају све теже приметљивије, а моје заблуде све сличније истини.

Да ли си свестан колико је тај пут за тебе тежак и опасан ако одлучиш да пођеш њиме? Док не донесеш такву одлуку, мој посао око тебе своди се само на то да те одржим на путу пропасти. Ако то подразумева благостање, ја ћу ти га дати.

Али ако одлучиш да кренеш према Створитељу, ја ћу да будем непрекидно уз тебе. Пазићу на сваки твој корак, користићу сваку прилику да патиш. Било директно против тебе или против твојих ближњих. Моју присутност ћеш да осећаш готово физички. Не можеш ти на МОЈОЈ планети да служиш некоме другом и да пролазиш некажњено.

Па зар Створитељ неће да те штити? Наравно да хоће. Али твој проблем је у томе што ће ми Он дозволити да на тебе пустим одређене невоље. Он њима жели да изгради твој карактер, а ја њима желим да

ослабим твоје поверење у Њега. Увек прихватам овај изазов јер у највећем броју случајева побеђујем управо **ЈА**. Ово је за мене веома забавна игра. Између осталог и због тога што ћу те навести да и оне невоље које си сам узроковао припишеш Створитељевој казни и окривљујеш Њега за неиспуњена обећања о заштити и вођству. Дивно, зар не?

Ево, ЈА ћу да ти помогнем да кренеш према Створитељу, не да би ти постигао своје спасење, већ да би МОЈА победа била што већа.

ПОГЛАВЉЕ 33

РАСКРШЋЕ

Овог тренутка знаш само да желиш да побегнеш, да одеш изван домашаја мојих руку и изван подручја мог деловања. Морам одмах да ти кажем: **то се неће догодити**. Али ако баш желиш да покушаш...

Где је Створитељ? Ако си пажљиво читао, схватио си до сада где **НИЈЕ**. Открио сам ти мноштво разних заблуда и учења која сам, у сврху отежавања проналаска Створитеља, осмислио.

Схватио си да Се Он открио само путем једне књиге – Библије. Схватио си исто тако да утемељене, наводно на Библији, постоје стотине религијских група. У коју да одеш? Да ли уопште да одеш или да је сам читаш и сам за себе практикујеш оно што у њој откријеш? Ја бих лично више волео да се одлучиш за ову другу могућност. И то из неколико разлога. У првом реду бићеш, због свог слабог познавања Библије и предрасуда које о њој већ имаш, веома подложан мојим утицајима. Истине које будеш откривао откриваћеш у непотпуном светлу, и уз моју свесрдну помоћ ћеш највероватније таквим једностраним тумачењем да их погрешно схватиш.

Дакле, за тебе је повољнија прва могућност. Да потражиш групу људи која има откривен највећи број библијских истина. Која има највећу светлост од Створитеља када је у питању спасење.

Како да је препознаш? Размишљаш како ће то да буде сигурно највећа и најбројнија група религиозних људи. Али рећи ћу ти нешто: када је у питању религија, НИКАДА већина није била на Створитељевој страни. Нити ће икада да буде. Већ си схватио да победу по питању људи задобијених за себе већ хиљадама година односим **ЈА**. Откупитељ вас је упозорио да треба да тражите уска врата и узан пут, што значи да би већину требало да избегаваш. Треба да тражиш неку мању групу религиозних људи. Али коју? Ја сам их основао на стотине управо са циљем да не би могао да је пронађеш.

Већина њих је утемељена на прилагођавању истина појединцу, уместо обрнуто, а све због одбијања да се прихвате неки од Створитељевих налога. Ево и примера: Откупитељ је рекао да волите ближње као себе саме. Ви, људи, због мог подстицања ваше себичности, то не можете да прихватите и онда покушавате различитим филозофијама, на које вас, опет, ЈА наводим, да једну такву недвосмислену изјаву протумачите другачије. Тако настају нове “истине”. Када се скупи одређени број таквих “истина”, оне око себе окупљају људе који, у исто време, желе да буду религиозни, али не желе дословно да спроводе оно што им Створитељ налаже. Тако истина постаје замагљена мојом филозофијом. Због тога је потребна друга филозофија која

би раскринкала моју филозофију како би се, опет, дошло до оне једноставности Створитељевих истина које је дао људима. И све то чини религију веома компликованом, напорном, одбојном...

Да би пронашао праву Створитељеву истину, морао би веома пажљиво да проучаваш Библију и да будеш спреман да се одрекнеш (не) моралних правила која сам ЈА наметнуо, а да прихватиш она библијска. Наравно, морао би да будеш опрезан како не би отишао у фанатизам, а, у исто време, да не одбацујеш оно што је од кључног значаја. Али веома лако ћеш схватити шта је то што као мерило вреди вечно, без обзира на културу и цивилизацију.

Затим, морао би пажљиво да проучаваш данашње религије и да видиш која се у највећој мери држи онога што је проповедао Откупитељ док је био на Земљи и онога што су проповедали и држали апостоли после Њега, а све у складу са законом који је Створитељ дао посредством Мојсија. Морао би да откријеш која то група није уводила промене када су у питању закон, обреди, начин и време састајања, начин проповедања истине, већ их врши управо на изворан начин.

Мораћеш много труда да уложиш како би открио која то група људи своје учење темељи на ономе што су учили Јевреји у почетку, и која је наставила управо тамо где су они, уз моју помоћ, погрешно скренули, док ћеш у исто време морати да покушаваш да избегнеш оне религијске групе које имају елементе паганизма у себи.

Осим тога, требало би да откријеш која то група људи није под мојом влашћу када су у питању разна животна подручја која сам описао.

Питаш се зар не би требало да тражиш цркву која се темељи на искреној и пожртвованој љубави њених верника, уместо да тражиш групу људи која има највећу истину уз себе? Стрпи се мало, припремио сам ти једно изненађење...

Пријатно? Не бих рекао!

Било би једноставније када бих ти указао на ту групу људи, зар не? Било би, али зар си заборавио да мени није циљ да ти олакшам живот, него да ти га упропастим.

Можда нећеш ту групу да препознаш из првог покушаја, али, ако будеш искрено тражио, без обзира на оно што ће то да захтева од тебе, сигурно ћеш да је пронађеш. Али искреност ће да захтева твоју понизност и признавање сопствених грешака, због чега ћу ја да ти дајем мноштво оправдања да не будеш искрен и да останеш ту где јеси. Ако промашиш из првог покушаја, ја ћу свим силама настојати да те задржим у тој погрешној верској заједници, остављајући те у уверењу да си дошао на право место. Праве истине ћу да ти тумачим као неистине, а неистине као истине. Настојаћу да останеш у оној верској заједници која твом схватању религиозности највише одговара, а не да дођеш међу људе који ће од тебе

да захтевају темељну промену карактера.

Да ли ти се одлука да побегнеш од мене чини изводљивом? Зар мислиш да, уз све оне споне којима сам те везао уз себе, ти имаш мудрости, снаге и вере да пронађеш пут до Створитеља? Наравно да НЕМАШ. Али ја сам одлучио да ти откријем своје тајне и да ти омогућим да се на тренутак ослободиш моје власти над тобом. Омогућићу ти да дођеш у сусрет са истином. У сусрет са Створитељем.

Што Га боље будеш упознавао, теже ћу моћи да те вратим назад. Али у твом случају, то је за мене прихватљив изазов.

Што Га више будеш упознавао, за више ствари ћеш да будеш одговоран. Што Га више будеш упознавао очекиваћеш веће растерећење. Али долазиће супротно. Тек тада ћеш у правом светлу да видиш своју изопаченост. И онда, уместо да се из темеља промениш, ти ћеш радије да се вратиш МЕНИ. Само што ћеш тада имати горку спознају да сам за стање у коме се налазиш заслужан **ЈА**. То ће да буде моја коначна победа јер ћеш надаље ОТВОРЕНО да грешиш *против* Створитеља.

Презревши Створитељеву љубав, Његову жртву за тебе, Његове напоре да те промени и на тај начин те учини становником Његовог царства одбацићеш последњу шансу да се извучеш из мојих руку. И онда ће мој циљ да буде испуњен, а ова књига ће остварити своју сврху.

Овом књигом ћу да те упознам са Створитељем. Овом књигом ћу да ти откријем скоро све што чиним да бих те завео и да бих те задржао под својом влашћу. Овом књигом ћу на тебе да ставим сву могућу одговорност коју имаш пред Створитељем када је у питању твој живот. Овом књигом ћу да ти омогућим потпуну слободу.

Да ли ћу да те изгубим? **Апсолутно нећу!**

Зар мислиш да сам те, током читања ове књиге, напустио да би у миру сопственог ума доносио закључке? Мени је било битно да сазнаш оно најважније о мени и Створитељу, као и да свесно заузмеш свој став о томе. Сада када то знаш, најлакша победа коју ћу остварити је та да те, утичући на твој ум, уверим како је све ово што си овде прочитао ништа друго него нечија фантазија и да је најбоље и најмудрије што можеш да урадиш је да све то одбациш.

Хајде, почни да сматраш све ово што си до сада прочитао као увреду твојој интелигенцији, увреду твом "здравом" разуму, увреду науци, логици... Баци ову књигу.

Јесу ли то твоје или моје мисли?

Имаш десет секунди да одлучиш...

Ако си, упркос томе што ти је откривено у овој књизи, одлучио да ништа не мењаш, ако си одлучио да одбациш ово што си прочитао и да останеш уз мене, онда је ово *најбоље* време да престанеш са читањем ове књиге. Ионако у наставку нећеш скоро ништа разумети. Мој посао са тобом

је у том случају — готов. Настављамо тамо где смо стали пре него што си почео да читаш ову књигу.

Са том разликом што сада ЗНАШ.

Ако си, ипак, одлучио да покушаш да побегнеш из мојих руку и моје власти коју имам над тобом, онда је време да ову књигу затвориш до тренутка када ћеш бити упознат са већим делом Библије. У противном ћеш, исто тако, веома мало да разумеш. Наравно да ћу твоје истраживање Библије да ставим на последње место твојих циљева. Све друго ћу да ти учиним важнијим. Све битно што си о мени и Створитељу требао да сазнаш, сазнао си. Видео си где си ти у свему томе и сада ћу настојати да уз ту спознају твоја добра намера да дођеш Створитељу не прерасте ни у шта друго.

Добра намера? Неко је рекао да је пут до мог пакла поплочан управо добрим намерама...

Све што ће да следи у наставку везано је за оне који су садржај ове књиге схватили озбиљно, које нисам успео да заведем да одложе проучавање Библије. За оне који су успели да пронађу Створитељеву цркву, као и за све оне који нису успели да је пронађу, а мисле да јесу. Наставак ове књиге је посвећен управо онима који себе сматрају духовним. Желим да им покажем да, мада живе у уверењу да служе Створитељу, у ствари још увек припадају МЕНИ.

Зато, ако познајеш Библију, ако познајеш историју Створитељевог изабраног народа, можеш да наставиш са читањем.

ПОГЛАВЉЕ 34

НА СИГУРНОМ?

Сада си у уверењу да си духован, религиозан, обраћен. Познајеш истину о Створитељу. О Откупитељу. Познајеш сва Његова обећања. Познајеш добро Његову Реч. Упознат си са догађајима који следе, упознат си са мојом улогом у свему. Осећаш се сигурним у Створитељевој близини. Осећаш се пријатно на познатом терену. На СВОМ терену.

Морам нешто да ти кажем: **све што мислиш да познајеш тако добро, ја познајем много дуже и много боље од тебе**. Твој терен је место где се ја већ хиљадама година савршено сналазим. Много боље него што ћеш ти икада да се сналазиш. Знам стотине начина уз помоћ којих могу из Створитељеве сигурности да те доведем на МОЈ терен. А најбоље од свега је што ти то нећеш ни знати, већ ћеш живети у најдубљем и најискренијем уверењу да служиш Створитељу на најбољи могући начин.

Тек САДА ми битка за твој ум постаје занимљива. Тек када уз себе имаш Створитељеву Силу, постајеш достојан противник.

Ако си искрено тражио, до сада си већ сигурно пронашао људе који су блиски Створитељу.

По мало си разочаран, зар не? То је оно изненађење које сам ти споменуо!

Очекивао си да ће људи који су избегли већину мојих заблуда и они који имају библијске истине које им је Створитељ открио, да буду карактерно потпуно различити од осталих људи који Створитеља не познају. А нису. Бар већина није.

Сада схваташ о чему сам ти говорио. Ја се много боље од њих сналазим на том терену. Већина њих је, мада по свом уверењу верна Створитељу, у ствари, од Њега прилично далеко. Питаш се како је то могуће? Ако си моје сплетке и завере до сада сматрао лукавим и паметним, припреми се да видиш моје ремек дело завођења оних који о себи мисле да имају на располагању сву могућу мудрост и силу. Оних који су свесни да ЈА постојим и да делујем. Оних који мисле да знају нешто о мени. Припреми се да видиш како ћеш и ти пре или касније да завршиш као и они.

Ево одговора твом разочарењу: да ли би се изненадио када бих ти рекао да већи број верника праве Створитељеве цркве чине они људи које сам их ЈА у њу довео? Ово је моја омиљена стратегија коју успешно користим већ дуго времена. Она се своди на то да људе посматрам и проучавам од њиховог рођења на Земљи бележећи сваки њихов гест, реч или недостатак карактера. Оне људе који су уз моју помоћ развили неке од карактерних особина које ће да делују уништавајуће на заједницу, њих смишљено, намерно и прорачунато доводим међу људе најверније Створитељу и у

Његову цркву. На такве људе посебно пазим и настојим да буду само делимично осведочени како не би били наведени да те карактерне недостатке мењају, већ да их разним изговорима оправдавају и тако их задрже.

Једном оправдани, ти недостаци остају као стални повод раздору, неслагању, нетрпељивости, неорганизованости и компромису унутар групе која себе сматра најближим Створитељевим следбеницима. Са тим сам осигурао да се Створитељева црква у највећој мери бави сама собом уместо да испуни онај налог који јој је Створитељ и одредио — да цели свет упозна са Њим. Због овога чак ни они, који су ми потпуно избегли и који су одиста верни Створитељу, немају снаге нити могућности да покрену нешто што би у значајнијој мери допринело остварењу Створитељевих планова.

Откупитељ је једном приликом покушао да упозори Своје ученике на тај део мог рада причом о пшеници и кукољу, али сам временом успео да одвратим пажњу Његових ученика са тих упозорења.

Ако твој ум уопште исправно ради, морао би да осећаш веома велики стрес због овога што си сазнао. Налазиш се у Створитељевој цркви, а окружен си људима који само имају уверење да Му служе. Људима које сам ЈА у њу увео. Шта ћеш да учиниш? Вратићеш се назад? Као што сам рекао, ја бих то највише желео. Остаћеш са тим људима? Почећеш да их критикујеш? Само напред, ЈА ћу да те саветујем како то да урадиш!

Покушаћеш својим примером да пружиш узор праве верности и побожности? Колико мислиш да ћеш да истрајеш? Мислиш ли да ћеш знати да искористиш све оно што Створитељ може да ти пружи? Стрпљивост, љубав, кротост, понизност...?

Збуњен? Обесхрабрен? Добро дошао у свет духовности и религије!

У наставку ћеш да будеш почашћен тиме што ћу ти открити многе од мојих замки којима “вернике” држим уз себе и водим их у сигурну пропаст, у исто време држећи их у уверењу да чине све што је у њиховој моћи да би остали уз Створитеља.

Ипак, нећу да ти откријем све. Пре свега из разлога што би то захтевало неколико стотина страна, а затим што сам и за тебе припремио нешто што ћеш да откријеш тек када буде прекасно. Тешко да ћеш бити један од оних који ће се одиста одрећи себе у толико мери да ће знати да искористе све оно што им је Створитељ омогућио за борбу против мене.

ПОГЛАВЉЕ 35

ДУХОВНЕ ЗАБЛУДЕ

МИЛОСТ

Овај темељ Створитељевог плана спасења за човека је предмет моје посебне пажње. Изузетно ми је важно да се истина о Створитељевој милости погрешно схвати. Не слутиш колико сам заблуда само по питању милости успео да проширим.

Милост је сама по себи нешто неправедно и незаслужено и зависи искључиво од онога који је у прилици да буде милостив. **Незаслужено...** То је за мене веома важна реч коју посебно наглашавам. Са њом сам у стању да те уверим како, шта год учинио или не учинио, не можеш да утичеш на Створитељеву вољу. Тако те растерећујем од одговорности да чиниш оно што би требало да чиниш, као и одговорности за грех који чиниш јер ти претерано наглашавам појам милости као нечег незаслуженог, а Створитеља као некога ко је у Својој безграничној љубави безусловно милостив.

Твој однос према греху и твојој сопственој грешности и несавршености на тај начин постаје превише толерантан. Много толерантнији него што то Створитељ толерише. Са обзиром на то, на овај начин чиним да, због свог погрешног поимања Створитељеве милости и љубави, толеришеш грех гајећи га и не мењајући свој карактер.

Истина је, у ствари, да за милост, мада не можеш да је заслужиш, треба да испуниш предуслове. Појаснићу ти ово мало детаљније.

Узми за пример двојицу убица. Обојица су убили, обојица заслужују казну. Казна је праведна. Милост није. Али један од њих силно пати због свог преступа, каје се због тога и његов промењен живот говори како он то више никада не би могао да учини ако би му се опростило и ако би му се пружила друга прилика да се врати у нормалан живот. Можеш ли према таквом човеку да будеш милостив? Не мораш, али можеш – јер имаш основа за то – његово искрено кајање и жаљење због учињеног злодела.

На супротно њему, други убица не жали ни најмање због онога што је учинио. Напротив, чак се и хвали својим злоделом и изјављује како би то могао да учини и други пут ако би за то имао прилику. Можеш ли према ОВОМ човеку да будеш милостив? Ја бих могао, он би ми веома добро послужио, али Створитељ не може да буде милостив. Овај човек није испунио Његове предуслове.

Зато, мада је милост незаслужена јер Онај који је даје не мора да је дâ ни ако су створени предуслови – пошто може и у том случају да остане потпуно праведан – за милост ипак морају да се испуне одређени предуслови. Ти предуслови су, када је Створитељ у питању, скоро као

гаранција да ће Он да буде милостив према ономе који се ИСКРЕНО каје.

Када говоре о Створитељу, људи често користе придеве » бесконачно « и »безгранично«, што највећем броју Његових особина и одговара. Али када је у питању милост, ја вас наводим да и уз ту Његову особину користите исти придев.

»Створитељева безгранична милост«. Звучи добро, зар не? Звучи **веома** умирујуће и охрабрујуће, нуди велико растерећење, али, у ствари, то је МОЈА творевина — и за вас људе веома погубна игра речи. Милост безграничног Створитеља ипак *има* границу. И то границу коју ви људи зачуђујуће лако можете да пређете.

Пошто Он ни на који начин не може да те спаси осим милошћу, веома ми је важно да те доведем у стање када она више неће да ти буде доступна. У стање када нећеш да видиш потребу за било каквим покајањем, за било каквом потребом за променом свог карактера. У стање када ћеш све своје слабости, погрешним тумачењем Његове милости, да сматраш оправданим. Али ти ћеш да будеш једини који ће то тако да види. Створитељ то види потпуно другачије. За Њега грех нема оправдања. Посебно због тога што је вама људима дао сву потребну Силу да се одупрете греху.

Могу то и мало да ти илуструјем:

Обезбедио си свом рониоцу најскупљу и сву потребну ронилачку опрему како би ти из морских дубина вадио бисере. После одређеног времена долазиш по своје бисере, али он није извадио ни један. Оправдање му је да су бисери предубоко, а да он није желео да користи ронилачку опрему.

Слично је и свако твоје оправдање за грех који гајиш. Уз све оно што је Створитељ за тебе учинио, уз све оно што је рекао и дао ти написано, уз Његов практичан пример док је боравио на Земљи у људском телу и уз Његову Силу која ти стоји на располагању — немаш баш никаквог оправдања за грех. Али зато имаш МЕНЕ. Мајстора за оправдања. Оправдања која имају за циљ да само ТЕБИ изгледају као утемељена. Оправдања која Створитељу не значе **баш ништа** осим што Га вређају.

Мораш да знаш да ћу ЈА увек да будем поред тебе. Када те Створитељ Својим Духом и Својом Речју буде осведочио да нешто требаш да одбациш и промениш, ја ћу увек да ти говорим о Створитељевој безграничној милости и опраштању и Његовој безграничној толеранцији и стрпљењу. Не мораш то данас да одбациш, можеш и сутра. Не мораш ни сутра, Откупитељ је то остварио уместо тебе. Па, ти си само грешан човек. Слаб. Откупитељ је и онако поставио неоствариве циљеве.

Ово ми је једна од омиљених заблуда. Све оно што од људи захтева превише одрицања, ја их уверим да то Откупитељ није тако мислио. Да је то само неоствариви идеал.

А није! Напротив, веома је остварив.

За тебе јесте неостваривo да се крећеш хиљаду километара на сат, али

није ако седнеш у авион. Иста ствар је и са остваривањем Створитељевих циљева. За тебе су они неоствариви, али не и ако се сјединиш са Њим.

Ако ипак Створитељеве циљеве схваташ озбиљно, ја сам *увек* ту да те уверим да је њихово остварење један веома дугачак, тежак и спор процес.

ПОСВЕЋЕЊЕ

Пажљив и искрен читач Библије врло ће лако да схвати циљеве које она поставља пред човека. Али зашто журити? Пошто сам грех успео учини- ти тако привлачним средством које човеку омогућава уживање или му је бар од неке користи, није ми тешко да те наведем да, када дођеш до спознаје да чиниш нешто што не би требало или не чиниш нешто што би требало, одлажеш да то примениш у својој свакодневној пракси. Па Створитељ је милостив и пун стрпљења. Бесконачног стрпљења! Зашто не би примену новооткривеног сазнања одложио за будућност?

Развио сам посебну заблуду у вези са овим питањем. У ствари, само сам мало преправио истину. Хоћу да кажем да ова заблуда звучи као истина и још је, исто тако, прилично логична, али са истином нема НИКАКВЕ везе.

Посвећење је процес који траје **читав** живот!

Ето, то је моја заблуда. У ствари, то је истина, али моје објашњење ове истине је чини савршеном и погубном заблудом. Ја то људима тумачим овако: пошто је Створитељ милостив и стрпљив, од оног тренутка када спознаш неки свој грех, ти имаш неограничено време да престанеш да га чиниш. Ти си слаб и грешан и Створитељ то зна. Његова безгранична љубав и склоност праштању омогућава ти да се, у времену које је пред тобом, бориш против греха или слабости у којима си осведочен. Другим речима, ако си осведочен у сопствену охолост и себичност, те недостатке можеш да гајиш док их год не победиш — није временски ограничено када ћеш то да учиниш. Звучи добро, зар не? Али ЈА ћу да ти кажем који је проблем у томе. Оног тренутка када те Створитељ осведочи о твојој слабости или греху, ти постајеш у потпуности одговоран и, што је најважније, крив за исто оно за шта ниси био одговоран и крив док ниси имао ту спознају.

Дакле, Створитељ од тебе захтева да од тренутка спознаје греха више не живиш гајећи тај грех, већ да трајно престанеш да га чиниш. То је немогуће? Наравно, ЈА ти то тако приказујем, али, сети се, немогуће је за тебе и да се крећеш брзином од хиљаду километара на сат. Створитељ ти, у ствари, не оставља места за изговор. ЈА сам тај који ти даје изговоре. Да је немогуће, Откупитељ никада не би тражио од људи да "више не греше". Ти само НЕ ЖЕЛИШ да престанеш да грешиш. Јер ЈА не желим да престанеш да грешиш.

Створитељ, у ствари, жели нешто веома једноставно.

Уз помоћ примера Његовог Сина, Његове Речи и Његове Силе, Он жели

да доведе твој карактер у склад са Својим и са карактером небеских бића. Мој циљ је да ти то НЕ ПОСТИГНЕШ. Свесно задржавајући било који недостатак или грех у свом карактеру, ти једноставно НЕ МОЖЕШ да будеш спашен.

Па, зар Откупитељ не урачунава Своју праведност? Сигурно се то сада питаш. Да, урачунава, али само за оно што ниси постигао јер ниси знао да треба. На пример: ако ниси знао да је оговарање грех и нешто ружно – а Створитељ **тачно зна** да ли си ти то знао или ниси – Откупитељ ће тражити да се Његова савршена праведност урачуна уместо твоје. Али ако си ти знао да је то грех, и наставио си да га чиниш читавог живота оправдавајући се својом слабом и грешном људском природом, живећи у уверењу да је посвећење таква врста процеса **—** ти си пропао, а **ЈА** сам победио.

Посвећење, дакле, јесте процес, али не у постепеном остављању већ спознатог греха. Посвећење је раст у спознаји и мудрости. Кроз тај раст сваки спознати недостатак, који се до тада сматрао грешком и као такав је био оправдан незнањем, прелази у грех за који више нема оправдања. На тај начин се посвећујеш. Спознајом и уз помоћ Створитељеве Силе, тренутном применом те спознаје.

Да ли то онда значи да више никада не смеш да починиш неки грех? Ја га сигурно не бих толерисао, али Створитељу је довољно да ти у својој основи више ниси роб тог греха па ће повремене падове, уз твоје искрено кајање, да ти опрости.

Где је граница? Ближе него што мислиш. Али ЈА сам ту да ти ту границу померам што даље. Толико далеко да када схватиш да си је прешао, више **нећеш моћи** да се вратиш назад.

ОПРАВДАЊЕ ВЕРОМ

Мада заблуду о оправдању делима још увек одржавам као једну од истина у својој цркви, ти си пажљивим проучавањем Библије сигурно дошао до закључка да човек може да се оправда само вером. Али то што си схватио истину о оправдању вером ја исто тако лако могу да искористим ПРОТИВ тебе.

У ствари, многи који мисле да верују у оправдање вером живе у великој заблуди у коју сам их увео. Мада је, у главном, једноставна, ја сам ту истину, пре свега, закомпликовао, а затим сам навео људе да извуку погрешне закључке. Помогла ми је чињеница да се вама људима, без обзира што се оправдавате вером, суди по вашим делима. Највећи број верника сам успео да наведем или у једну или у другу крајност.

Прва крајност је да је оправдање вером управо то што и сама дефиниција говори. Ти **само** верујеш да је Откупитељ умро за твоје грехе, верујеш у оно што је говорио и Он ће да буде тај који ће на основу саме твоје вере да те оправда на суду. Оно што радиш није превише важно јер си

и онако слаб и грешан и Створитељ има разумевања према теби.

Друга крајност је та да својим делима требаш да докажеш своју веру. У ствари, ово и јесте истина, али ја сам то у стању толико да пренагласим да се све, на крају, сведе на то да, у ствари, покушаваш да се оправдаш својим делима. Замршено? Тако и треба да буде.

Али ја се трудим да оно што Створитељ подразумева под »оправдањем вером« оставим неоткривеним. »Веровати«, у ствари, значи *много више* него **само имати** поверења у Створитеља. По Њему то значи да своју веру мораш да поткрепиш својим делима, али ту НИЈЕ крај. Њему ни та дела не значе НИШТА. Она морају да буду учињена из исправних побуда. Она морају да буду учињена због тога што си ти у својој основи постао таква особа. Илустроваћу ти ово:

Прошао си кроз црвено светло на семафору и полицајац те је казнио. Укорио те је и објаснио ти зашто је твој поступак погрешан. Следећи пут на том семафору можеш да се зауставиш из два разлога: 1) због тога што је полицајац опет тамо, 2) или ћеш се зауставити и ако њега тамо нема због тога што си постао савестан и одговоран због онога што ти је рекао и што сада знаш.

Иста ствар је и са Створитељем. Ако Његов закон не кршиш због самих последица кршења закона, а не због тога јер те је држање тог закона суштински променило, Њему твој труд око поштовања тог закона не значи **БАШ НИШТА**. Створитељ жели да промени твој карактер како би био у складу са карактером небеских бића. Он не жели да посеже ни за каквом присилом. Ти то треба сам да желиш.

Али управо ЈА ћу све то да сакријем и да те уверим како је битно да се држиш материјалности и да Створитељ веома цени твој труд по питању тога, и да није важно да ли си се одиста променио јер ће то Откупитељ ионако да ти урачуна на основу твоје вере у Њега.

Као што видиш, мени не смета да држиш све оно што је Створитељ ставио испред тебе. Ја ћу чак и да те наводим да се тога држиш прилично фанатично, толико да чак будеш у стању и да умреш за нека од тих правила и начела, али радићу на томе да оно што је Створитељу најважније, твој карактер, остане такав какав јесте.

Трудићу се свим силама да не разумеш истине о обраћењу и новорођењу. Учинићу СВЕ да изгледаш праведан и веран у својим очима, чак ће и дела да ти буду на веома завидном нивоу, али ћу УВЕК да ти дајем изговор да у својој суштини останеш непромењен. То људи ионако неће да знају. Само ће две особе да знају за то. **ЈА** и **Створитељ**. А ти?

Ти ћеш само имати уверење да си на добром и исправном путу. Само уверење...

ЗАКОН

Шта мислиш, зашто је мој успех толико велики?

Велики је управо због тога што сам највеће заблуде и преваре остварио управо на подручју Створитељевих закона. ЈА сам тај који је за реч »закон« прикачио негативан призвук.

Ударивши у сам темељ Створитељевог закона – Његов морални закон – десет заповести, отворио сам врата многим другим заблудама и преварама. Многи данас не знају за Десет Заповести, мада су оне највећим делом уткане у све људске законе. Највећи део оних који и знају за Десет Заповести знају их у оном облику у којем сам их **ЈА** дао. Успео сам да променим Створитељеве заповести. Избацио сам оне заповести које се тичу управо службе и верности Створитељу. То сам учинио уз помоћ своје цркве. Избацио сам заповест која забрањује клањање киповима и сликама. На тај начин сам омогућио да људи по својој машти и по мојим упутствима граде кипове и слике Откупитеља како Га они замишљају и да Га на тај начин обезвреде. Клањајући се пред кипом или сликом они чине оно што је Он изричито забранио, а чине управо оно што **ЈА** желим. Не само да се клањају кипу замишљеног Откупитеља, већ сам их надахнуо да граде кипове и слике људи које су прогласили свецима. Ово је још већа увреда Створитељу. У ствари, тада људи мени отварају могућност да чиним нешто по њиховој жељи и на тај начин им дам довољно доказа да молитва киповима одиста делује. Може ли Створитељ тада да их избави из мојих руку? Наравно да **НЕ МОЖЕ**! И Његова моћ има границе. Ако се неко молио кипу или слици или било коме другом осим Створитељу, и ако сам му **ЈА** тада одговорио на начин да сам га, на пример, ослободио окова болести коју сам му наметнуо, питам те, ко више њему може да посведочи да умрли светац не постоји или не делује? **Нико.**

Осим избацивања заповести о клањају киповима и сликама, веома пажљиво сам изменио заповест која је указивала на прослављање дана одмора који је Створитељ посветио **ЦЕЛОЈ** људској врсти. Хтео сам да је избацим, али би то било превише очигледно, зато сам веома напорно радио још од времена апостола како бих ту заповест потиснуо и како бих је заменио неком другом заповешћу.

Ово је превара коју сам испланирао вековима пре него што је Откупитељ дошао. Знајући пророчанства, тачно сам знао дан када треба да васкрсне, ако Га пре тога не уништим. Зато сам навео већи број нејеврејског света да за дан празновања узму баш тај дан — будући дан Откупитељевог васкрсења. У Римском царству то је био дан посвећен богу Сунца. **МЕНИ!**

Када је Откупитељ васкрсао, поступно сам наводио апостолске ученике да у част Откупитељевог васкрсења за дан празновања узму управо тај дан и да се, на тај начин, директно клањају мени. У ствари, заповест о дану празновања јесте и једина заповест која говори о Самом Створитељу и Његовој улози. Зато ми је било од великог значаја да баш ту заповест

изменим. Слика о Створитељу универзума и Земље је полако избледела у очима многих самозваних хришћана. Баш као што сам и желео. Теоријом о еволуцији сам само додатно обезвредио ту заповест. Пошто је сада недостајала једна заповест јер сам другу избацио, последњу, десету, поделио сам на два дела. Тако се данас највећи део хришћанског света држи управо тих – **МОЈИХ** – десет заповести.

Али ти си сигурно схватио ту заблуду и сада се налазиш међу људима који се придржавају баш Створитељевих Десет Заповести које је Он дао Мојсију на Синају. И мислиш да си сигуран...?

Јадниче. Управо ћу тебе да наведем да ти те заповести буду на пропаст уместо на спасење.

Библија те упозорава да знање узноси човека. Упознао си Библију, упознао си њене заповести, одрекао си се много тога да би могао да их задржиш и мислиш да си сада коначно на колосеку са којег не можеш да скренеш. Припремио сам ти неколико изненађења.

Мени не смета што држиш свих десет Створитељевих Заповести. Шта више, ЈА те са њима чиним поносним, надмоћним у односу на оне који их не држе. Испуњавам ти ум тиме како си постигао највећи могући ниво који једно Створитељево дете може да досегне. Наводим те да мислиш како је ово највиши ниво који само треба да се одржава и да се строго пази да се од њега ни по коју цену не одступи.

Да си пажљиво проучавао Створитељеве Заповести, као што ниси, приметио би да свих Десет Заповести могу да се задрже, а да не учиниш апсолутно никакав напор. Дакле, Десет Заповести не захтевају баш никакву активност. Њих дословно може да држи свако без и најмање уложеног труда. Да си то схватио, питао би се зашто би Створитељ дао управо такве заповести. Зашто Он није заповедио да се нешто РАДИ?

Истина, Откупитељ је то покушао да објасни богатом младићу који Га је упитао како да задобије вечни живот. Рекао му је да држи заповести на шта се овај мој ученик одушевио. Али онда му је Откупитељ рекао да би сада држање тог закона, којег је овај тако марљиво и без и каквог напора држао, требало да уроди плодом променом карактера тако да у својој пожртвованости буде од користи људима око њега. Наравно да је младић био разочаран. Превише сам га везао уз ову пролазну материјалност и није то желео да изгуби. Хтео је јадник да има обоје, али није знао да је то неизводљиво. Материјално богатство које људима омогућим толико је снажно средство за пут у пропаст да Створитељ веома тешко може да их извуче из мојих руку. Чак бих се усудио да кажем да НИ НЕ МОЖЕ.

Да вам је Створитељ дао заповести које вам налажу да нешто радите, ви бисте то урадили, али никада не бисте знали из којих побуда то радите. Због тога је Створитељ дао заповести које не захтевају напор, али заповести које мењају човеков карактер, који затим, усаглашен са Његовим законом, подстиче човека на дела пожртвоване љубави. Другим речима, све оно добро и пожртвовано што чиниш, а што ти нико није заповедио, и произашло је из Створитељевих закона, показује Му, у ствари, побуде твоје верности Њему. Али ви људи сте превише површни у свом размишљању да бисте то схватили. Ви ћете да задржите само оно што вам се заповеди, док оно што вам није заповеђено, мислите да немате обавезу да чините. Али, ето... Створитељу је, у ствари, само то важно јер Му показује колико сте Му дозволили да вас у складу са Својим законом одиста карактерно промени.

Као што сам рекао, тим законом, који ти је дат на корист, ЈА те водим у пропаст.

Држим те чврсто везаног оковима тог закона помоћу неколико смишљено повезаних библијских текстова који говоре о томе да онај ко воли Створитеља држи Његове заповести, и да је држање заповести показатељ праве верности Њему. Пошто је ово најјефтиније могуће "хришћанство", мени је у интересу да те строго држим уз слово закона тако те наводећи да занемарујеш библијске цитате који говоре о најважнијем показатељу стварне припадности Створитељевом народу. Братској љубави.

Због твог већ пониженог карактера, није ми тешко да те на овакав начин држим формално верним. Довешћу те чак у стање када ћеш моћи да слушаш и да читаш о братској љубави, о пожртвованости, а да не покушаш то да примениш на самог себе. Кроз разне истине и захтеве упућене теби — ти ћеш само да их проследиш другима, осуђиваћеш их док ћеш у исто време због свог формалног држања закона себе сматрати праведним. На моју срећу, веома ретко ћеш Откупитељево поређење о труну и брвну у оку да примењујеш на себе. Мој циљ је да Створитељев народ, уз помоћ тебе и теби сличних, доведем у стање када ће сви мислити да их посебним чини само чињеница да се строго држе Створитељевих закона, док ће онај највећи и прави знак распознавања, јединства у понизности и љубави, у највећем делу потпуно да нестану.

Како ћу само да се смејем када станете испред Створитеља уверени у своје спасење и праведност због своје наводне "послушности", и када будете слушали речи осуде које вам Створитељ са тугом буде износио.

Одувек успевам да раздвојим људску духовност од свакодневног живота. У складу са временом и цивилизацијом то сам успевао у различитој мери. У старо време сам успевао чак и да наведем људе да у свакодневном животу буду убице и лопови, а да се после таквих дела несметано и неоптерећено моле Створитељу као најправеднији верници.

Само ЈА знам како је Он гледао на те молитве. Помоћу пророка Исаије је покушао да објасни да Му се таква духовност *дословно* гади, али то није имало већи утицај.

У данашње време самозвани верници можда нису убице и криминалци, али за Створитеља то није толико ни битно. Данас чак могу да успеју у томе да они без трунке савести уживају у порнографији, па чак и да чине прељубу, и да се после тога у молитви обраћају Створитељу као да ништа није ни било. Али што је грех боље прикривен, то је људско духовно лицемерје веће. Људи ће да сплеткаре један против другога, биће непоштени у свом послу, себични и безобразни, бахати и арогантни, немилосрдни и окрутни у малим стварима, а после тога ће склапати своје руке молећи се Створитељу. Волео бих да можеш да видиш како Он окреће главу од **таквих** људи.

Довешћу те у уверење како је потребно да учиниш неке велике ствари да би показао своју верност Створитељу, док ће, у исто време, у ишчекивању прилика да учиниш нешто велико, поред тебе свакога дана да прође МНОГО малих прилика на које Створитељ обраћа **посебну** пажњу. Живот ће да пролази, твоје одушевљење за Створитеља ће да опада, док ће твоје лицемерје и формализам све више да расту.

Још увек мислиш да си у вери пронашао сигурно уточиште? Намерно сам те овамо довео да би моја победа била што већа, а Створитељев бол и твоја пропаст били још један разлог моје посебне радости.

ПОГРЕШНА ПРЕДСТАВА

Већ хиљаде година успевам праву представу о Створитељу врло пажљиво сакрити од људи. Па чак и од оних који проучавају Библију. Не слутиш од колике је важности за тебе да ускладиш све информације које је Створитељ дао о Свом карактеру. ЈА то знам. И због тога се веома трудим да оне буду усклађене. И док једнима пренаглашавам Створитељев суд и уништење, Његов коначни обрачун са грехом, огањ којим ће уништити непокајане и, на тај начин, њих наводим да почињу да Му служе из страха, другима пренаглашавам Његову милост и љубав којом их наводим да се према животу и према греху безобзирно понашају, надајући се да ће Створитељ да пређе преко свега тога.

Резултат свега овога је стање међу Створитељевим народом које Га посебно боли. Он је видео шта ће се догодити и покушао је да упозори људе на ово што ћу направити међу Његовим народом кад будем говорио о млакости. Али ништа више ту не може да се уради.

И док у мојој цркви влада онај први однос — служба из страха, у твојој групи влада овај други, безобзиран однос према Створитељу. А због чега? Због тога што си пропустио да изградиш праву слику коју је Он дао о Себи.

Пошто пропушташ да пажљиво читаш Његову Реч, ниси у могућности

ни да створиш исправну слику о Њему, а без тога не можеш да урадиш НИШТА. Нестаје одушевљења, нестаје мотивације, а без тога за тебе нема духовног напретка, без којег си, наравно, **пропао**.

Мени је од највећег значаја да те држим што даље од Библије. Она обилује новим спознајама којима Он жели да те испуни. Посебном је чини то да је у стању увек поново, што зависи од разних животних околности, да даје нове димензије људском животу помоћу истих текстова. Али ти то не знаш. Мислиш, ако си је једном или два пута прочитао, да си сазнао све. Или је то можда мој говор? Наравно да сам уз тебе сваки пут када желиш да је узмеш у руке. Говорим ти да већ све знаш, да нема смисла поново да читаш већ познате стихове, то си већ утврдио — има много важнијих ствари које мораш да урадиш.

Спречавајући да до тебе дође нова сазнања, спречавам те да дођеш у могућност да размишљаш о новим одлукама које требаш да донесеш и спроведеш у живот. А нове одлуке су управо те које чине да духовно растеш до циља који ти је постављен. Циљ је мера раста висине Онога који је дошао да умре за тебе. Ни мање ни више. Али ЈА сам ту да ти тај циљ представим као недостижан. Као, уосталом, и већину других циљева који су пред тобом постављени.

Чим почнеш да сматраш те циљеве недостижним, нестаје и твоја воља да их оствариш, тако да сам ти ускратио сваку могућност да уопште и кренеш у остварење тих циљева. Видиш, све је то ланчана реакција. Довољно ми је да покренем једну заблуду па да она за собом повуче десетине других последица. Ја сам у предности што веома брзо повезујем шта где води, док ти не размишљаш на такав начин. На пример: ако не читаш Библију, то за тебе значи само то — не читаш Библију. Размишљаш о томе како је дан прошао потпуно уобичајено и без тога. Али за мене то на крају значи да ти је ускраћена свака могућност духовног раста која ће за последицу имати твоју вечну пропаст. Да ли морам да ти кажем да су у причи о десет девојака све оне чекале младожењу? Да ли морам да ти кажем да је и оним лудим девојкама дан пролазио потпуно уобичајено и без припреме за свадбу? Тек су пред сам долазак Онога кога су чекале схватиле да нису спремне за тај сусрет. Баш као што ће да буде случај и са тобом.

На моју срећу, теби није ни на крај памети да је твој духовни живот исти као и живот једне биљке. Ако не расте — умире!

МЕЂУЉУДСКИ ОДНОСИ

Постоји само ЈЕДАН исправан начин на који можеш тестирати свој карактер, односно своју духовност.

У међуљудским односима. То није тешко да закључиш, али је много теже да спроведеш у пракси. Посебно ако ти ја у томе помажем.

Постоје две стратегије које сам развио како бих те спречио да развијеш свој

карактер онако како би то Створитељ желео. Отуђеност и лицемерје. Подједнако сам поносан на обе пошто постижу скоро исти резултат. То су за човека две скоро непремостиве препреке да развије квалитетне међуљудске односе. Постизање да људи буду отуђени једни од других није посебно тешко јер сам одавно већ развио темељ за ту стратегију. Себичност. Због животног ритма који сам наметнуо данашњем човеку, никада ми није било лакше да постигнем отуђеност. Предугачак радни дан, слободно време уз могућност приступа телевизији и Интернету, савршена су замка да бих те људе спречио да се међусобно друже. Питаш се зашто ми је то толико важно? Реци ми, како ћеш да сазнаш да ли је нека твоја карактерна црта врлина или мана? Како ћеш да сазнаш да ли си развио неку карактерну црту за коју си сигуран да треба да се развије? Како ћеш да сазнаш да ли си победио слабости које си открио да имаш? Како ћеш да употребиш врлине које знаш да имаш? Читањем? Гледањем телевизије?

Као што сам рекао, постоји само један начин за то. Дружење и рад са људима. Посебно са људима који и сами размишљају на сличан начин. Тек у таквим околностима можеш јасно да видиш свој карактер и своју духовност у правом светлу. У својој отуђености од људи можеш само имати уверење да изграђујеш свој карактер, али његова права изградња и усавршавање постиже се једино дружењем и радом са људима.

Зато сам ту **ЈА** да те спречим у томе. Да те заокупим самим собом, својим сопственим одмором, својим сопственим ужицима, да те одвојим од друштва које једино може да ти помогне да свој карактер подвргнеш испиту и да га изградиш како би био у складу са карактером небеских бића.

Ипак, ако ова прва замка не успе, друга сигурно хоће. Ако одиста тежиш да изградиш свој карактера, припремио сам ја за тебе пуно замршенију замку.

Бити љубазан, насмешен и пожртвован према другима може да буде због тога што си одиста дозволио Створитељу да те, у складу са Својим законом, из корена промени, али све то можеш да урадиш и без тога. Све то можеш да урадиш само зато јер знаш како то да радиш мада то није постало део твоје природе. То се зове лицемерје. Не само да ћеш лицемерно да се понашаш, већ ћеш и друге да критикујеш и да подучаваш како би и они били љубазни и пожртвовани — као што си и **ти**.

Рећи ћу ти нешто. У оваквом понашању си само ти тај који је уверен да је све у реду и да си прошао испит духовности у међуљудским духовностима. И ЈА и Створитељ и људи око тебе јасно видимо твоје лицемерје. То што ће мало њих да ти скрене пажњу на то, опет је моја заслуга јер сам развио предрасуду да није културно некога да критикујеш. То је довело до тога да ће критике да се упућују веома ретко због избегавања сукоба и непријатности коју она узрокује. Људи не знају једну чињеницу. Ако некоме упутиш критику, тиме нећеш да промениш свој

статус код те особе. У ствари, добронамерна критика је одличан начин да сазнаш шта нека особа одиста мисли о теби. Ако тој особи ниси драг, већ је само лицемерно љубазна према теби, критика коју си јој упутио имаће за резултат увређеност и против критику. Са друге стране, особу којој је стало до тебе, добронамерном критиком ћеш само да наведеш на преиспитивање док она, у исто време, неће ништа да ти замери. Али, као што видиш, ја сам добронамерну критику, која је неопходна за један нормалан духовни раст, због мноштва различитих стварних аспеката, који, на крају, чине једну опширну слику, успео толико да омрзнем да је скоро нико не користи.

Оно што намеравам да се примењује јесте критицизам. Критика која је сама себи смисао и сврха. Критика која не нуди боље решење. Критика која омаловажава. То је разлог што ћеш веома ретко да долазиш у ситуацију да ти неко упућује добронамерне критике. Много је лакше да се изговори злонамерна критика. Она не захтева љубав, опрезност, нити је брига за последице. Не само да ћу спречити да до тебе дођу добронамерне критике, већ ћу настојати да за свој лицемеран труд и доброту добијаш похвале.

Најбољи начин да те задржим у твом лицемерју јесте да твоје понашање хвалим устима многих људи. Овакве похвале твојој доброти, љубазности и пожртвованости само ће још јаче да изграђују твоје лицемерје, уместо да те наведу на искрено преиспитивање самог себе и упоређивање твог карактера са Откупитељевим карактером. Хвалићу те посредством људи који не знају за Створитеља, а ти ћеш, уместо да се запиташ којим мерилима они мере твоју доброту, да увераваш себе како си дошао до највећег духовног циља када твоју практичну духовност виде сви. Међутим, заборављаш да људима који те хвале ни мало не смета то што гајиш неки грех или слабост да би те и упркос томе прогласили добрим. На пример: ако би се двосмислено шалио, или ту и тамо погледао неки порно филм, или флертовао са пријатељицама, или се изазовно облачио, док би год био вредан, поуздан, приступачан, насмејан и поштен, њима не би био проблем да те назову добрим и да те похвале упркос твојим духовним пропустима. Ако не би редовно читао Библију или ако се не би дружио са побожним људима, они би те и даље сматрали добрим и то би говорили и теби и другима од којих ћеш то да чујеш.

И теби је то довољно. Сведочанство других људи о твојој духовности за тебе има већу вредност него оно што је Створитељ посредством Свог закона желео да учини од тебе. Битан ти је само онај спољни показатељ, оно видљиво. И мени је то најбитније. Као што сам рекао, на тај начин те најлакше држим на својој страни. Али шта Створитељ мисли о теби, то ти је мање битно.

Ипак, ако би се и нашао неко одиста духован ко ће да ти упути неку добронамерну критику, неће ми бити тешко да те спречим да размишљаш о томе. У томе ми помаже твоја увереност у сопствену праведност и доброту

због сведочанстава немеродавних људи, а још већи савезник ми је твоја охолост због тога. Она производи неуништив бедем. Увређеност. Ти ћеш се на ту добронамерну критику прилично наљутити, мада то можда нећеш да покажеш, чак ћу и да ти помогнем са неколико добрих против критика на рачун онога ко ти је упутио критику да његове критике не би ни узео у разматрање. Његову критику, која је била спасоносна и, можда, судбоносна за тебе, ти ћеш тек тако једноставно да одбациш. Наравно да ћеш своју увређеност да сматраш оправданом. Неће ти пасти на памет да је повежеш са охолошћу којом си испуњен.

Охолост... биљка коју сам ЈА створио и која у вама људима наилази на веома плодно тло... Највеће зло. Срж сваког зла. Најбољи начин борбе против ње се налази детаљно објашњен у Библији. Не представља ми ни најмањи проблем да ти га откријем. Ионако је моја биљка прилично добро укорењена у теби тако да јој неће сметати спознаја о томе како да се искорени.

Као што сам рекао, охолост је темељ и твоје увређености. Ко би тебе уопште могао да поучи да увређеност није особина коју поседују они који су одиста верни Створитељу?

Увређеност се супротставља управо оној особини која је једини темељ на којем Створитељ може да почне да изграђује твој карактер. Особини коју ти никада нећеш успети да развијеш. Понизност. Мислићеш да си је развио, мислићеш да си понизан. Ја ћу да те наведем да живиш у том уверењу јер ћеш да учиниш неколико дела која захтевају ту особину. Чак ћеш и ноге некоме да опереш мислећи да је то највећи израз твоје понизности. Али оно што ћу ЈА да видим, оно што ће Створитељ да види, као и оно што ће да виде твоји ближњи, који се неће усудити да ти то кажу, неће бити понизност, већ лицемерје.

И, шта мислиш, шта постижем када у једној заједници буде мноштво лицемерних особа? Братску љубав? Блискост? Тежњу ка заједничким тренуцима који ће као резултат имати јединство и организованост у објављивању Створитељевих истина...?

Постижем и то да онај веома мали број одиста духовних и посвећених људи почиње да губи вољу за било чиме везаним за заједништво са онима који се само зову религиозни људи.

И уместо да буде онако како би Створитељ желео, постаје онако како ЈА желим. Уместо да око себе окупља људе који су спремни да се жртвују као и он и да се заузимају за друге људе, ја чиним да заједница његових људи буде испуњена онима који само очекују да се са њима нешто уради, да се са њима служи, да се за њих нешто организује, док ће они ту и тамо да помажу — својим критицизмом. Долазим у искушење да ти откријем једну од мојих највећих тајни... Зашто се уопште двоумим? Ради се **само** о теби, створењу неспособном да схвати дубину и важност онога са чиме се управо

сусреће. Ионако ћеш то ускоро да заборавиш. Теби ће то да изгледа неважно, али не слутиш колико је то што ћу ти открити моћно оружје у мојој руци.

Споменуо сам критицизам, али моја тајна је у томе да критицизам не буде само повремено и злонамерно приговарање, већ да оно постане твој животни став. Другим речима, у свему ономе што је важно, ЈА ћу да те наведем да тражиш ону негативну страну. Такав став те трајно онемогућава да зрачиш привлачном радошћу, а ЈА ћу те навести да на овај начин у теби расте само огорченост. Та огорченост ће полако да те изједа изнутра, па ћеш и у најлепшим и у најрадоснијим стварима да проналазиш само негативност. Људи ће, због тих мана, да ти постану непожељни. Ти ћеш, због свог критицизма, да постанеш непожељан другим људима. Морам да ти кажем да нећеш моћи да се ослободиш ових окова јер ћеш за сваки свој приговор одиста имати стварно оправдање, док ћеш, у исто време, у свом охолом и лицемерном уму остајати потпуно праведан. Из тих разлога ће овакав твој животни став да остане непромењен. Али не плаши се. Ниси усамљен у том ставу. Ти само имаш ту несрећу што си ово сазнао. И што ћеш морати да живиш са тим.

Није толико занимљиво када особине као што су себичност, завист, љубомора, безобзирност, охолост и лицемерје успем да укореним у људима који о карактерним особинама не размишљају јер не познају Створитеља. Али када све те особине успем да учиним делом карактера оних који знају за Створитеља, који знају да је једини циљ и сврха овог живота да кроз заједницу са Створитељем свој карактер драге воље ускладе са Његовим — то је онда за мене највећи успех.

Успео сам све те негативне особине да учиним таквим да се сматрају неопходним одбрамбеним механизмом за опстанак у друштву и да, као такве, у одређеној мери буду потребне свима. Потпуна несебичност и потпуна пожртвованост никада неће бити циљ који ћеш да оствариш јер ћу увек да будем поред тебе како бих ти давао добре изговоре зашто не би требао да будеш такав.

Када би могао да завириш у стварност која ти *овог* тренутка није видљива, схватио би зашто је твој Откупитељ могао да живи на начин који ти је дао за пример. Схватио би исто тако откуда долази снага и истрајност апостолима и верним људима после њих да истрају у несебичности и пожртвованости до саме своје смрти коју сам им учинио веома болном. Они су видели оно што ти тек сада само магловито назиреш читајући Библију, а што би и ти, када би хтео, јасно могао да видиш. Они су знали да је оно што не виде, у ствари, **ПРАВА** стварност, док је оно што су видели и што су тада живели, само један мали, и временски, без било каквог значаја, део вечности. Временски безначајан период, али од великог значења када су у питању одлуке које могу да се донесу унутар њега.

Одлуке које ћу ти помоћи да НЕ ДОНЕСЕШ.

ПОГЛАВЉЕ 36

СКОРИ КРАЈ

Надам се да си до сада схватио најважније принципе које користим у успешном упропашћавању људске врсте и тебе заједно са њом. Детаљнији описи, осим што би заузимали јако пуно страна, значајно би ми ограничили подручје деловања, а то уопште не желим. Ја тебе желим да уништим, зар си заборавио? Да те уништим сада када си оспособљен да ми се одупреш. Да те уништим гледајући те како свесно и одлучно окрећеш леђа Створитељу и свему ономе што је Он учинио за тебе.

Један од разлога зашто сам толико сигуран да ћу у томе успети, када је реч о теби, јесте и тај што сам и теби самом, који мислиш да знаш скоро све, успео да одвратим пажњу од Створитељевих речи о Његовом скором доласку и суду који се тренутно одвија.

Код већине људи сам успео да постигнем то да им описи служби старозаветних израелских свештеника буду потпуно безначајни. Ко се још замара значењем свега тога? Ко се још замара значењем јагањаца, јараца, свећњака, жртвеника, празника...? Ко се још замара упоређивањем тога са Откупитељевом службом када је први пут дошао на Земљу? Ко уопште поставља питања о изгледу шатора у пустињи, Соломоновог храма, храма из Језекиљевих визија и симболици коју представљају просторије, предмети и службе у њима? Веома мали број људи. Али ако си пажљиво читао Библију, онда си у све ово прилично упућен. Нисам свима могао у потпуности да сакријем истину о суду, али већина разних хришћана то схвата као да се подразумева само по себи. Пошто крај овог света, који ће се десити Откупитељевим доласком, подразумева спасење једних и пропаст других, то не може да се оствари без претходног суда.

Међутим, Створитељ је, осим што је желео да знаш све о Његовој љубави и жртви коју је учинио за тебе, хтео и да будеш у потпуности свестан стварности која се САДА одвија. Мени је у интересу да ти о томе не водиш рачуна јер размишљање о томе би те свакако додатно подстакнуло да истрајеш у тесној заједници са Створитељем. Већ сам се уверио како Његова љубав према теби није неопходно довољна мотивација. Људе сам током векова учинио веома себичним, неосетљивим, незахвалним и безобзирним. Створио сам огроман јаз између небеског карактера – карактера какав би требало да постигнеш уз помоћ јединства са Створитељем – и карактера какав сада имаш. Размишљање о суду би могло додатно да те подстакне да то што пре оствариш, а ја и овде имам неколико техника којима се служим да твоја размишљања скренем у другом, наизглед племенитом, али у суштини бескорисном правцу.

Када би пажљиво проучавао службе у старозаветној светињи, симболе који су представљали стварност када је у питању откупљење човека, тачно би разумео Створитељев план спасења. Исто тако када би пажљиво читао пророчанства, пратио догађања око себе, искрено тражио помоћ од Њега да све то разумеш, скоро да би могао тачно да закључиш у којој фази се свет налази САДА. Али ја имам толико тога да ти понудим како бих твоје мисли одвратио од таквог истраживања и проучавања. Проучавање служби и симбола ћу да ти прикажем као губљење времена уверавајући те да је све то протумачено и да знаш све што би требало да знаш. Заокупићу те тежњама да себи угодиш у овим пролазним и, из Створитељеве тачке гледишта, безначајним стварима.

И крај ће доћи. А ти ћеш, ако га будеш дочекао жив, да будеш веома изненађен, и, захваљујући мени, потпуно неспреман. Са друге стране, ако Откупитељ не дође за време твог живота на Земљи, васкрснућеш, али нећеш знати да је једно васкрсење већ било. Поред тебе ћу тада да стојим ЈА. **Најлепше биће које си икада видео.** Рећи ћу ти да сам ја Откупитељ и да је дошло до одређених промена у плану спасења, као и да ми је потребна твоја помоћ. Мислиш ли да ћеш бити у стању да кажеш да ја нисам твој Откупитељ? Васпитавао сам те целог живота да је зло — ружно. Сви негативци, било у књигама које си читао, било у филмовима које си гледао, било у компјутерским играма које си играо, били су – без изузетка – РУЖНИ.

Мислиш да ћеш васпитаван таквом предрасудом моћи да кажеш најлепшем створењу које си ИКАДА угледао — да је паклени ђаво? Без обзира на то што си знао много о мени? Не, нећеш! Поћи ћеш за мном, препун поверења. Поћи ћеш са мном до зидова Новог Јерусалима и тамо ћеш да ме наградиш изразом лица када схватиш да си пропао за сву вечност. А ја ћу да уживам гледајући тебе и милијарде оних који су више или мање свесно стали на моју страну због бедних, пролазних, материјалних и привидних предности које сам им пружио како би оставили Онога који их је **НАЈВИШЕ** волео.

Гледаћу и Његово лице. Гледаћу бол на Његовом лицу када све до једног буде морао да вас уништи јер сте ВИ то сами бирали.

Мислиш да се ово не односи на тебе јер сада све знаш? Али поставићу ти једно питање: **зар мислиш да бих ти све ово открио када не бих знао начин како да те и даље придобијем за себе?**

Не знаш да и сада, док се налазиш међу побожним људима, живиш под утицајем разних предрасуда које сам увео о крају света и о Откупитељевом доласку. Очекујеш одвијање одређених догађаја, очекујеш поновна протеривања, прогонства, доношење неких закона који ће да се противе Створитељевим законима, а на основу којих ћете да будете прогоњени?

Плитка интелигенцијо! А зашто бих ја то радио? Моја искуства су таква

да, кад год сам покушавао на Створитељеве вернике да применим силу, они су се увек зближавали, сједињавали се и међусобно и са Њим. Уместо да их уништим, постизао сам једино то да Створитељев народ буде бројнији и снажнији. За разлику од човека, ја учим на својим грешкама. Савремени систем државних уређења мени и те како служи да путем толеранције и људских права, која омогућавају **сваку** слободу, а посебно слободу вероисповести, Створитељев народ најбоље уништим.

Само ви будите слободни, само се ви састајте, само ви проучавајте, само ви покушавајте да оживите вашу духовност. Доба мира уз материјални напредак је најбољи метод у борби против Створитељевих напора да развије Своје дело по целом свету.

Уз све заблуде које сам увео у Његов народ, уз све карактерне особине, које сам у људима успео да задржим, погрешно представљајући термине као што су »обраћење« и »посвећење«, постигао сам то да Створитељев народ назадује, уместо да напредује. Овде не мислим на бројност.

Ви не учите из прошлости, што мени даје велику предност. Очекујете да вас Створитељ испуни Својом силом како бисте се ујединили и како бисте почели са довршењем дела које је Он започео, а нисте видели најважнију ствар. Да таква ваша осећања нису у складу са оним што је Он у историји чинио. Он је Својом силом испуњавао људе који су се уједињавали око Његове Речи. Свакога дана. Благосиљао је оне који су одиста нешто радили подстакнути тиме што је Он учинио за њих. Ви сте сада далеко од тога да испуните тај предуслов.

Изгледа да ће Створитељ опет морати да посегне за неком драстичном мером како би, по ко зна који пут, покушао да вас спаси од мене и од вас самих. До тог тренутка ЈА ћу наставити да вас уништавам миром и благостањем, уз подстицање лажне духовности и развијајући вашу увереност у сопствено спасење.

Да ли назиреш негде, у свему овом, подручје твог живота где би требало да осећаш незадовољство са самим собом, које ће да те подстакне на даљи раст и веће зближавање са Створитељем? НЕМА таквог подручја. Учинићу те у потпуности задовољним тако да ништа што би требало да мењаш нећеш моћи да приметиш. Да ствар буде боља, све ћеш то да приписујеш Створитељевим благословима због своје верности Њему. Своје богатство, свој спољни физички изглед и мир, остварење својих планова... А, у ствари, ти ћеш да будеш **МОЈ**.

Очајан си? И требаш да будеш...

ПОГЛАВЉЕ 37

ШИРЕЊЕ ИСТИНЕ О СТВОРИТЕЉУ

На моју срећу, веома је мали број оних који одиста знају у којем времену живе. Али они су превише немоћни у намери да упознају друге људе са истинама које Створитељ жели да објави свету. Пошто у почетку нисам имао успеха у спречавању објаве Створитељевих истина, сада је мој успех дословно огроман. И док је, после Откупитељевог васкрсења, главна вест ношена у свет била о испуњеном доласку обећаног Месије, сада би највеће вести требало да буду о суду који је у току, о Откупитељевом другом доласку и о припреми људске врсте за тај скори догађај. Међутим, ја сам успео све то да сведем на скоро безначајне покушаје. Пошто је од Откупитељевих обећања прошло стварно много времена, није ми тешко да обесхрабрујем чак и оне најупорније у покушајима да веродостојно промовишу Створитељеве истине. Обесхрабривао сам ја и карактерно снажније и јаче људе, као што су Јован Крститељ и апостол Јован. Посебно се трудим да они најупорнији добијају тачне информације о стању света у којем живе. А стварност је та да сам ЈА тај који је у предности и да нико ништа не може да уради да би ту предност достигао. Зло односи победу над добром, мржња односи победу над љубављу, себичност односи победу над пожртвованошћу, лицемерје односи победу над правом побожношћу. И осим што вас испуњавам обесхрабрењем и малодушношћу, све вас наводим да се питате да ли је све оно што у Библији пише само плод нечије maште, само вапај људске врсте да бар у машти нађе задовољење својих потреба, тежњи и надања.

Али ја не стајем на томе. Осим што сам постигао такво стање у највећем делу људске популације данас, побринуо сам се и да они који ће пре или касније да се упознају са Библијом, и на тај начин јасно открију Створитељева настојања да спаси свет, буду претходно потпуно заведени или бар успорени у намери да дођу до правих спознаја и сазнања. Шта више, нудим им, наизглед, “чврсте” и “необориве” доказе *против* Библије и свега што у њој пише.

Схватио сам да ће да буде најкорисније ако људима понудим растерећење од моралне одговорности коју ви, као истински религиозни људи, требате својим животима да промовишете. И сада ви имате спознају о томе шта треба да промовишете, али сте ми, захваљујући вашој површности и неактивности, омогућили да добро припремим оружје које ће веома битно да отежа ваш рад.

Дакле, ви требате оним како живите и оним што говорите да промовишете Створитељеве законе живота и оно што ће веома ускоро да се

деси. Али ја сам вас предухитрио. Широм света сам раширио књигу која доводи у питање све оно што пише о Створитељевој речи. Обезвредио сам Створитеља, а посебно сам обезвредио Његовог Сина и све Његове напоре да допре до вас. Људима сам на тај начин понудио другу могућност: **никоме** не морате да одговарате, **нико** неће да вас осуди, **нико** неће да дође, **нико** неће да учини крај свету, Створитељева реч **не мора** да вас оптерећује јер је писана под ко зна којим условима, а на то су утицали ко зна који људи који су њоме манипулисали по својој вољи.

Људи који су ту књигу прочитали биће скоро потпуно незаинтересовани за сваку вест која им буде долазила, а која је везана за Библију. Захваљујући рекламама и пропаганди којом сам пропратио ту књигу, прочитали су је и прочитаће је многи. Људи којима будете покушали да говорите о библијским истинама суочаваће вас са наводним "доказима" против Библије и њене веродостојности. Те људе сам путем поменуте књиге толико уверио у њен садржај, да ће вам бити онемогућена скоро свака смисленија прича везана уз догађаје које Библија наговештава. Не воле сви да читају, знам — због тога сам и говорио да се сними и филм.

Сећаш ли се тактике? Познати и симпатични глумци, веродостојна глума, "чврсти" докази — и моје мишљење постаје твоје. Мање је важно што су коментари који се тамо наводе већ оборени. Мало ко је наставио да се бави тиме после читања књиге. У умовима већине све је остало на ономе што наводи та књига. Реци, колике су вам шансе да после овога укажете свету на праву стварност суда и Откупитељевог доласка када сам једини извор који говори о томе путем те књиге успео да прогласим неверодостојним? Мало ко ће да схвати врхунску манипулацију у њој. Испреплитање стварних места, стварних историјских чињеница са измишљеним ликовима, измишљеном радњом и измишљеним историјским информацијама чини у уму неупућеног и неопрезног читаоца целу ствар логичном и истинитом. Лажи, уз истине у њој, делују једнако стварно као и сама истина – али *неупућеном* и *неопрезном* читаоцу. А таква је **већина**.

Осим тога, потрудио сам се да се разне неистине износе као доказ против Библије. Пажљиво сам водио рачуна да разна "јеванђеља" остану неоткривена до сада. Откривена у ово време, она због своје старости и оригиналности одају ауторитет. Али данас људи заборављају једно: и пре скоро две хиљаде година ЈА сам надахњивао људе да говоре и пишу против Створитељеве науке и Његовог народа. У потпуности заборављају да ако је нешто одиста старо, не мора неопходно да буду и истинито...

Али овде ни близу није крај. Помоћу веома образованих и ауторитативних научника све више развијам крајњи атеизам.
За просечног човека сви докази које они износе изгледају као необориви докази против Створитељевог постојања. Малобројни су они који ће да размишљају о томе колико, у ствари, ви људи мало учествујете у додиру са

овим светом. Од огромног распона звукова, ви можете да чујете само изузетно мали део. Од огромног распона боја, ви видите изузетно мали делић тог спектра. Од огромног распона зрачења, ви осећате веома небитан део. Од огромног универзума, ви заузимате потпуно безначајан део у **јадне** три димензије. Својим ограниченим умом не можеш да схватиш **СВЕ** тајне које је Створитељ у том универзуму успоставио. Али све то просечном читаоцу неће ни пасти на ум. Он неће да прихвати доказе које ти научници нуде мислећи да су бар они, уз помоћ своје интелигенције, те савремене и моћне технологије, у стању да додирну ПРАВУ истину о пореклу универзума и о постојању Створитеља.

И тако, широку популацију која жели да изгледа и да звучи учено и паметно, наоружавам доказима ваше ограничене науке, у исто време их заслепљујући да не виде ПРАВЕ истине свуда око њих.

Ето, ОВАКВИМ људима ћеш морати да износиш истине које је Створитељ открио у Библији. Људима који познају Библију у онаквом светлу у каквом сам је ЈА приказао. Шта мислиш, колики ће да буде твој успех?

Зар мислиш да се нећеш обесхрабрити? Мислиш ли да можеш да будеш толико близу Створитеља да постанеш отпоран на обесхрабрење којим те обавијам? За то би ти требало ПОТПУНО поверење у Створитеља. Али ти си, ипак, **само** човек. Човек који схвата да не може да буде у потпуности предан Створитељу. Зар не?

У то сам потпуно сигуран јер имам веома поуздане начине да бих те неприметно одвајао од Створитеља. Толико делотворне начине да ће чак и свест о томе да радиш погрешно, свест о томе шта би тачно требало да радиш, свест о томе где те та одвојеност сигурно води, да ти буде потпуно бескорисна када схватиш да сам, сваким кораком којим сам те одвајао од Створитеља, иза тебе градио непремостиви зид предрасуда и навика које ћеш, у тој раздвојености, сигурно и чврсто да држиш. Могу са поносом да ти кажем да сам одвајање од Створитеља у пракси учинио једносмерним путем. Путем **БЕЗ** повратка.

Све је спремно. За разлику од вас људи, ја ТАЧНО знам редослед последњих догађаја. И ти би их знао да *веома* пажљиво и истрајно проучаваш књигу »Откривења« и »Књигу Пророка Данила« и да си од себе одбацио карактерне црте због којих Створитељ не може у потпуности да ти разоткрије њихову поруку. Али сам због тога ЈА спреман за последње догађаје. Све установе и организације, религијске и световне, на овај или онај начин су под мојом влашћу и само чекам Створитељев први *отворен* потез у покретању завршних догађаја.

Слушао си приче о паклу? Наравно да јеси. Ја сам их измислио и омогућио им да дођу до тебе. Али такав пакао је нешто **безопасно** према ономе што ће веома ускоро да се одигра.

Уживаћу да гледам лица људи који ће схватити да је све оно што је у Библији писало, у ствари, била истина које су они требали да се држе. Највеће задовољство ће да ми причињава патња и агонија оних људи који су свесно одбацили Створитеља без обзира на све доказе о Његовом постојању. Људи који су своја неверовање у Створитеља градили на теорији еволуције и сличним “доказима”. Уживаћу због тога јер ће они до тог сазнања да дођу у тренуцима када време милости буде на самом крају. Агонија и патња кроз коју ће пролазити неће моћи да се упореди ни са једном која се до сада догодила, самим тим јер ће свако знати да је све то сам и свесно изабрао. Посебно задовољство ће да ми причињава патња оних који су у потпуности знали за моје постојање, деловање и улогу — као што ти то САДА ЗНАШ.

Хоћу ли да говорим о последњим догађајима? Наравно да нећу. Припремио сам низ предрасуда и сценарија којима ћу да ти, током година које наилазе, одвраћам пажњу од догађаја који се око тебе буду одвијали, а који ће да упућују на то да је крај ОВОГ света пред вратима. А све то у циљу да бих те учинио лакомисленим, опуштеним, безбрижним и, на крају, потпуно неспремним за те догађаје.

ПОГЛАВЉЕ 38

МОЈ ИЛИ СТВОРИТЕЉЕВ?

Нема треће могућности. Не постоји средина. Нема оних који су неутрални. НЕМА неопредељених. Или си са мном или си са Створитељем. Једноставније речено, ко год није у заједници са Створитељем, он припада мени. Радило се о ономе кога није брига за Створитеља, или о ономе ко служи Створитељу на начин који Он не одобрава, па све до онога ко отворено служи мени — сви они су на **МОЈОЈ** страни.

Да, део људи отворено и свесно служи мени мислећи да ће на тај начин да избегну мој гнев. Постоји најотворенија група која себе назива сатанистима или култом обожаватеља демона. То је прилично тајно друштво. Да ли би се изненадио када бих ти рекао да многи од њих спадају међу **најмоћније**, **најутицајније** и **најбогатије** људе који ТРЕНУТНО живе на Земљи? Они о мени знају МНОГО мање него што ти сада знаш. Многе од њих водим и омогућавам им да у овом животу живе у раскоши, моћи и успеху док их, у исто време, дословно презирем због онога што су били спремни да ураде. Али њихов успех је мамац и за многе друге које на тај начин обавијам тамом и заувек их одвајам од Створитеља.

Ови бедници су потпуно у мојој власти. Створитељ више нема никакве могућности да утиче на њих. Не због тога што Он то не би могао или хтео, већ због тога што они то више никако не желе, пошто сам њихов ум у потпуности обузео. Држим их у заблуди лажних обећања о својој коначној победи и о томе како ће једнога дана да буду узвишени. Опијени успехом и богатством, ни мало не сумњају у оно што им објављујем. Не обесхрабрује их ни то што неке од њих често из чисте забаве и из чистог задовољства усмртим на *најсрамотније* начине.

Али увек су постојали и људи који су ми служили на мање отворене начине. Врачеви, гатари, затим људи које ви називате чаробњацима и вештицама. Радило се о онима који врачају или гатају из карата, из положаја звезда, па све до оних који лече на различите натприродне начине — сви су они мање или више под мојом влашћу. Помоћу лажних исцелитеља и такозваних „истеривача духова“ људима постављам сигурну и погубну замку. Људску склоност да следе ауторитете користим веома успешно тако да човека, који својим животом, у ствари, вређа Створитеља, учиним у људским очима способним за излечења и истеривања духова. У главном, на његове бедне покушаје молитви и обреда, **ЈА** одговорим на начин да болесног или опседнутог ослободим из свог загрљаја. Ово је веома корисно, јер очевици тада сигурно закључују да је то Створитељево дело и да је добро да следе тог исцелитеља, његова уверења и његов начин живота најбоље што могу. И јесте најбоље, али за **МЕНЕ**.

Наравно, ту је и мноштво шарлатана и варалица, који чак ни не знају шта раде, али добар део њих зна и, уз моју помоћ, они одиста могу да начине нешто што је вама људима необјашњиво.

Са посебном пажњом радим и на разним сеансама призивања духова. Због заблуде коју сам од древних времена увео, да је људска душа бесмртна, данашњим људима који пате због губитка својих ближњих у тим сеансама могу да се приказују као неко од њихових умрлих. Опонашајући гласове умрлих, померајући предмете, спомињући најинтимније догађаје, нико не може да открије ову превару. Већи део људи се, пре или касније, психички сломи јер људски ум није у стању да издржи утицај који ми имамо на њега. Мало ко од њих, који су били на таквим сеансама, успе да ми побегне, јер на овај начин људи долазе на ону крајњу границу на којој Створитељ још може да их сачува.

Ускоро ћу отпочети са још спектакуларнијим обманама које ће да заведу и збуне многе. Предрасуде потребне за спровођење тог плана већ су дубоко укорењене. Нећу превише о томе да ти говорим. Било би непромишљено да ти и то откријем. Ево само неколико информација: појављивање умрлих, ванземаљци, исцелитељи, лажне месије...

...Можда још, ипак, веома кратко да ти кажем, јер ћу ионако да те преварим: лажним појавама умрлих људи рушим Створитељеву науку о смртности човекове душе и тиме припремам пут за највеће и најутицајније преваре којима ћу да обманем људски род. Стварањем предрасуда и популаризовањем питања о ванземаљцима рушим све оно што се односи на Створитељево деловање у универзуму, а посебно на Његов утицај на живот на Земљи. Појава једног јединог ванземаљца потпуно би обезвредила Библију. А појавиће се. Ускоро. Бар ћете ви тако да мислите.

Лажни долазак Откупитеља је нешто што чувам за крај. За оне које ништа друго неће моћи да поколеба. За оне који неће да послушају Откупитељеве савете да не иду то да гледају.

Све ове замке биће ВЕОМА уверљиве. Очигледне. Опипљиве. Материјалне. Привлачне. Несумњиве. Баш као што је за миша комадић сира постављен на мишоловци. А онда ће за многе замка да се склопи... Али тада ће бити **прекасно**.

Нико неће успети да ми побегне. Скоро нико. Моји последњи напори биће усмерени против оних **најупорнијих Створитељевих следбеника**. Против оних на које ништа од управо споменутог неће имати утицаја. Све ћу да подредим томе. Због онога што сам вам у последње време припремио, највећи број вас биће преварен и наведен да, одвојивши се од Створитеља, падне и буде потпуно привучен на *моју* страну.

Можеш то да назовеш супер-преваром. Многи имају мишљење да је нешто такво глобалног карактера. Наравно, мисле тако јер ЈА желим да

тако мисле. Не питају се каква превара би то могла да буде која би једнако завела различите људе. Тако нешто не постоји, нити је могуће да се осмисли. Супер-превара се темељи на томе да сам за СВАКО људско биће – **без изузетака** – припремио мешавину замки и превара која је неодољива баш њему лично. Није ми тешко да осмислим такву превару пошто пажљиво проучавам СВАКУ особу од њеног рођења. Свака слабост, сваки недостатак и свака грешна склоност су моје полазне тачке за супер-замку. Све те тачке су подстакнуте и оне су, у исто време, поуздан и сигуран начин да и већину оних највернијих Створитељу преварим и упропастим. И управо **ТО** је оно што чувам за крај.

Рушиће се ствари за које си мислио да су твој најчвршћи ослонац, разочарења ће долазити са оних страна са којих си се најмање надао. Догодиће се оно за шта си мислио да никада неће да се догоди. СВЕ ћу да ти одузмем. Остаће ти само поверење у оно што је записано у Библији. Поверење у обећања о Створитељу и Откупитељу и, ако си био мудар, непроцењиво вредна искуства која си стекао са Њим.

И, веруј ми, ЈА ћу **крајњим напорима** да се потрудим да те, у тим тренуцима, због оног што ти се буде дешавало, најмање буде брига за оно што тамо пише, док ћу твоја искуства са Њим да ти показујем као нешто што си лично ти умислио.

Бићеш доведен до саме границе људског поверења — вероваћеш у оно што сам **ЈА** учио да је наводно опипљиво, очигледно и необориво или вероваћеш у оно што је неко пре више од две хиљаде година обећао. Таквим, наизглед, опипљивим чињеницама и огромном притиску преко мојих говора, мораћеш да се супротставиш само својим веровањем у оно што је неко некада написао...

Већ сада видим да то нећеш моћи да издржиш. Мали је број оних који су то успели. Мали број у односу на оне које сам навео да стану на моју страну. Можеш ли да следиш пример оних које нисам успео да заведем? Могао би ако би хтео. Али нећеш. То ми говоре победе које још увек односим над разним подручјима твог живота. И то је оно што ми представља посебно задовољство. То што знаш, а **не можеш** да побегнеш.

Сада знаш и ко сам ЈА, знаш на које начине делујем, и, што је *најважније*, знаш начин како тако бедан и јадан можеш да однесеш победу нада мном.

Да ли знаш како ловци лове мајмуне? У мањи кавези ставе поморанџу. Кавез има округлу рупу мање или једнаке размере као поморанџа. Када мајмун стави руку у кавез и ухвати поморанџу, не може више да је извуче. Могао би, али када би испустио поморанџу, али он не жели да је испусти чак ни када види да му се ловци приближавају и када га хватају. Панично вриштећи, он покушава да извуче руку са поморанџом у њој. На крају, да би га одвојили од кавеза, морају силом да му истргну поморанџу из руке

како би могли да му извуку руку из кавеза.

Ето, због тога сам сигуран да ти НЕ МОЖЕШ да се извучеш из мојих руку. Зато што си као тај мајмун који не жели да испусти поморанџу. Све знаш, све видиш, али *не желиш* да пустиш поморанџу.

И сада, на крају, остаје питање: Да ли може Отац Лажи да говори истину? Ако си довољно паметан и ако си било шта од свега овог разумео, одговор ти је очигледан. Ако ниси разумео ништа, ја ћу ти рећи:

Може! Под условом да ти истина постане погубнија од лажи. Што ће са тобом да буде случај.

Видимо се ускоро!

САДРЖАЈ

Препоручујемо вам најбоља светска издања на пољу науке, религије и медицине:

Популарна медицина:

- Начела здравог живота, Др Пол Волк
- Здрава исхрана, Др Памплона Роџер
- Смрт из тањира, Др Роберт Елез
- Лечење рака сировом храном, Др Кристин Нолфи
- Отров са великим К, Др Агата Треш
- Како сам победила рак, Др Лорин Деј
- Кондоми не раде, Др Лорин Деј
- Закони здравља и излечења, Др Нил Нидли
- Излаз из депресије, Др Нил Нидли
- Моћ здравља, Др Ханс Дил
- Моћ исхране, Др Колин Кембел
- Како унапредити мозак, Др Елден Чалмерс
- Унапредите вид - одбаците наочари, Др Лорин Деј
- Вакцине - нови геноцид, Венс Ферел

Популарна наука:

- Наука и проблем смрти, Мирољуб Петровић
- Тајна срећног живота, Мирољуб Петровић
- Брак и породица, Мирољуб Петровић

Опасности окултизма:

- Скривене тајне масонерије, Др Кети Барнс
- Масонерија - завера против хришћанства, Ралф Еперсон
- Ко влада светом, Мирољуб Петровић
- Масонски и окултни симболи, Др Кети Барнс
- Последњи дани планете Земље, Том Хартман
- Мој бег од демона, Роџер Норн

-Мистична медицина - какве опасности крију акупунктура, акупресура, хомеопатија, иридологија, радиестезија, рефлексологија и друге вештине, Др Ворен Питерс

Дистрибуција: Метафизика, 011/292-006

"УПОЗНАЋЕТЕ ИСТИНУ И ИСТИНА ЋЕ ВАС ОСЛОБОДИТИ."
(ЈОВАН 8,32)

ЗАПРАВО, БИЛО БИ ПОТПУНИЈЕ РЕЋИ ДА ОНА ИМА ТУ МОЋ...

АЛИ ИСТИНА НИЈЕ СВЕМОЋНА. ИЗМЕЂУ СПОЗНАЈЕ ИСТИНЕ И ОСЛОБОЂЕЊА ИСТИНОМ, ПОСТОЈИ НЕПРЕМОСТИВА ПРЕПРЕКА.

ТВОЈ ЕГО!

БЕЗ ОБЗИРА НА ТВОЈА УВЕРЕЊА,СВЕ ДО ОВОГА ТРЕНУТКА ТИ ЧВРСТИМ КОРАКОМ ИДЕШ ПУТЕМ КОЈИМ ТЕ ЈА ВОДИМ У ПРОПАСТ.

ЗАШТО ТЕ ЈЕДНОСТАВНО НЕ ОСТАВИМ НА ТОМ ПУТУ?

ЗБОГ ИЗАЗОВА!

ИЗАЗОВ ЈЕ У ТОМЕ ШТО ЋУ ТИ УПРАВО ЈА ОТКРИТИ ИСТИНУ КОЈУ САМ ДО САДА ПАЖЉИВО СКРИВАО. ИСТИНУ КОЈА ТЕ МОЖЕ ОСЛОБОДИТИ ИЗ МОЈИХ РУКУ.

АЛИ ТИ ТО НЕЋЕШ ХТЕТИ.

ТАКО ЋЕШ МИ ОМОГУЋИТИ ДА, У ТВОМ СЛУЧАЈУ, ОДНЕСЕМ НАЈВЕЋУ МОГУЋУ ПОБЕДУ. ДВОСТРУКУ ПОБЕДУ.
НАД ТОБОМ...

... И НАД СТВОРИТЕЉЕМ.

L.

PENTHA GRAMM

ИСПОВЕСТ ПАЛОГ АНЂЕЛА

PENTHA GRAMM

ИСПОВЕСТ ПАЛОГ АНЂЕЛА

